

VPS

nr. 13

MAGAZIN

Failetan

virtual-project.eu

VP Magazin

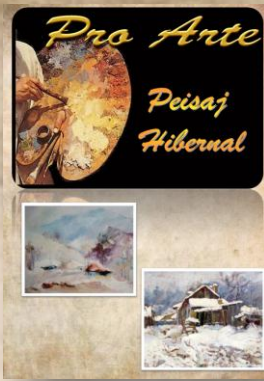
*Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!*

*O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectura plăcută!*

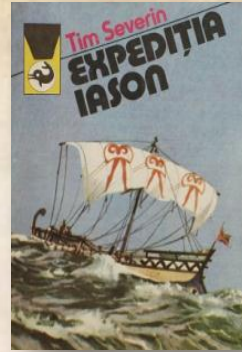
Echipa VP MAGAZIN

numărul 13 - Februarie 2015

ProArte
Peisaj hibernal II

Expediții și Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Capitolul 9

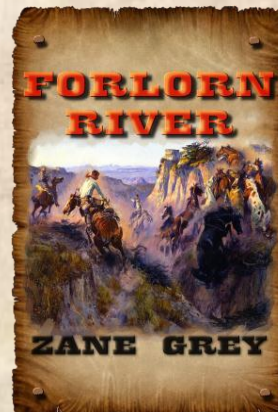
Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Episodul 10

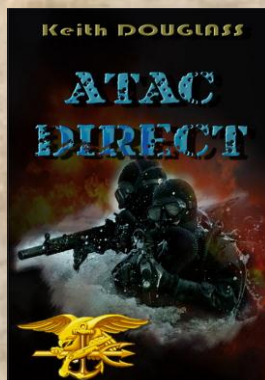
William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 5

Alexandru Lamba
**Arhitecții
speranței**
Episodul III

Zane Grey
Forlorn River
Capitolele 5-6

Keith Douglass
Atac direct
Episodul III

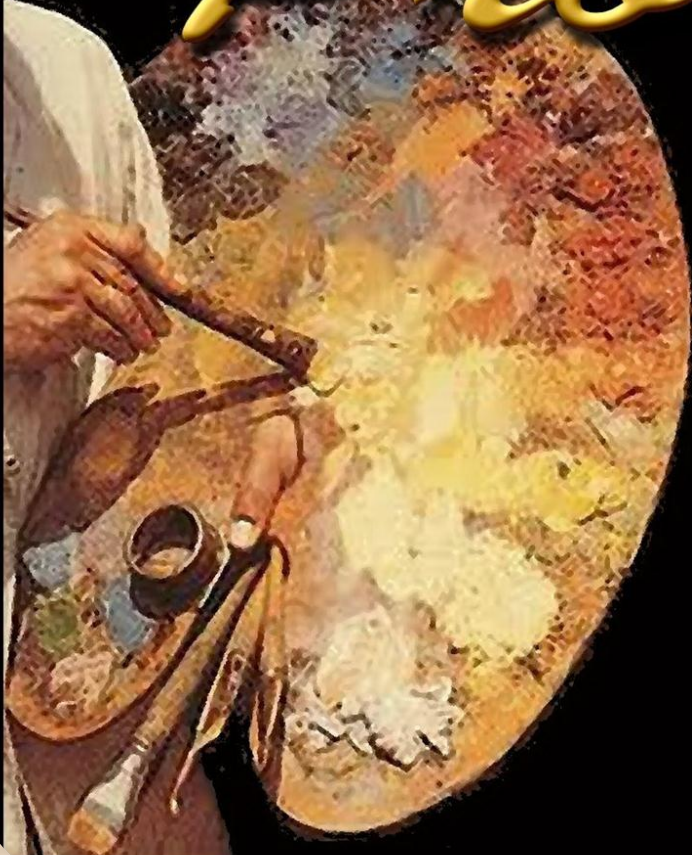

BD
Team RAFALE
Episodul 2

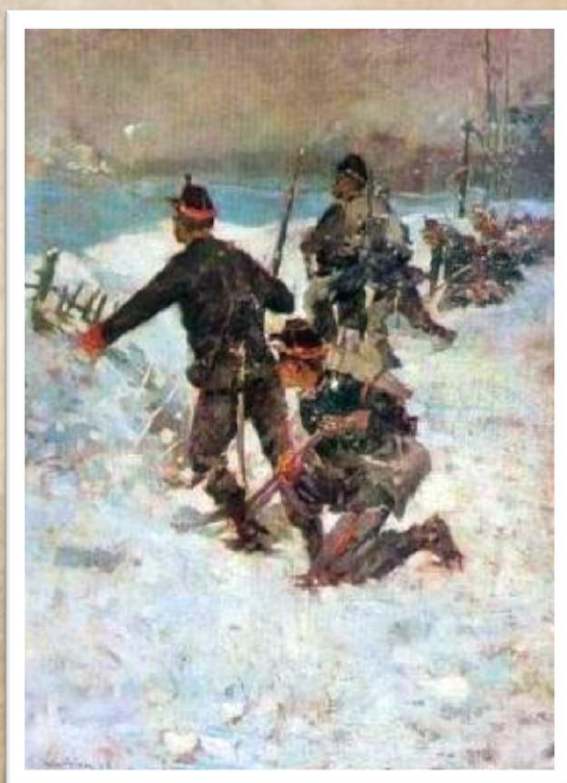

Foileton interbelic
**REGELE
PIRAȚILOR**
Partea I

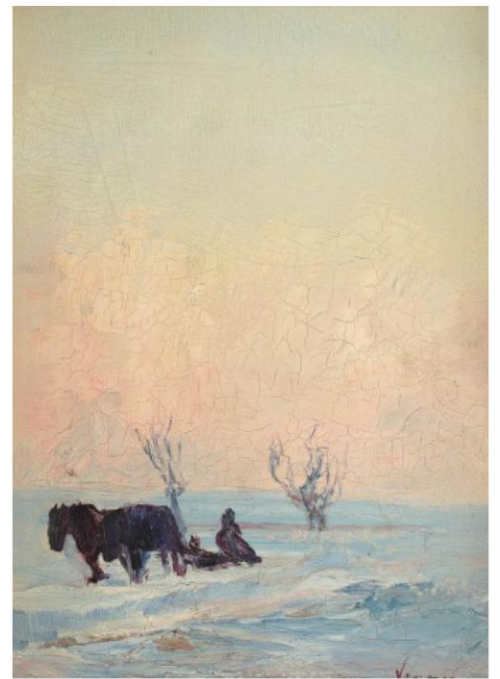
Dra Ante

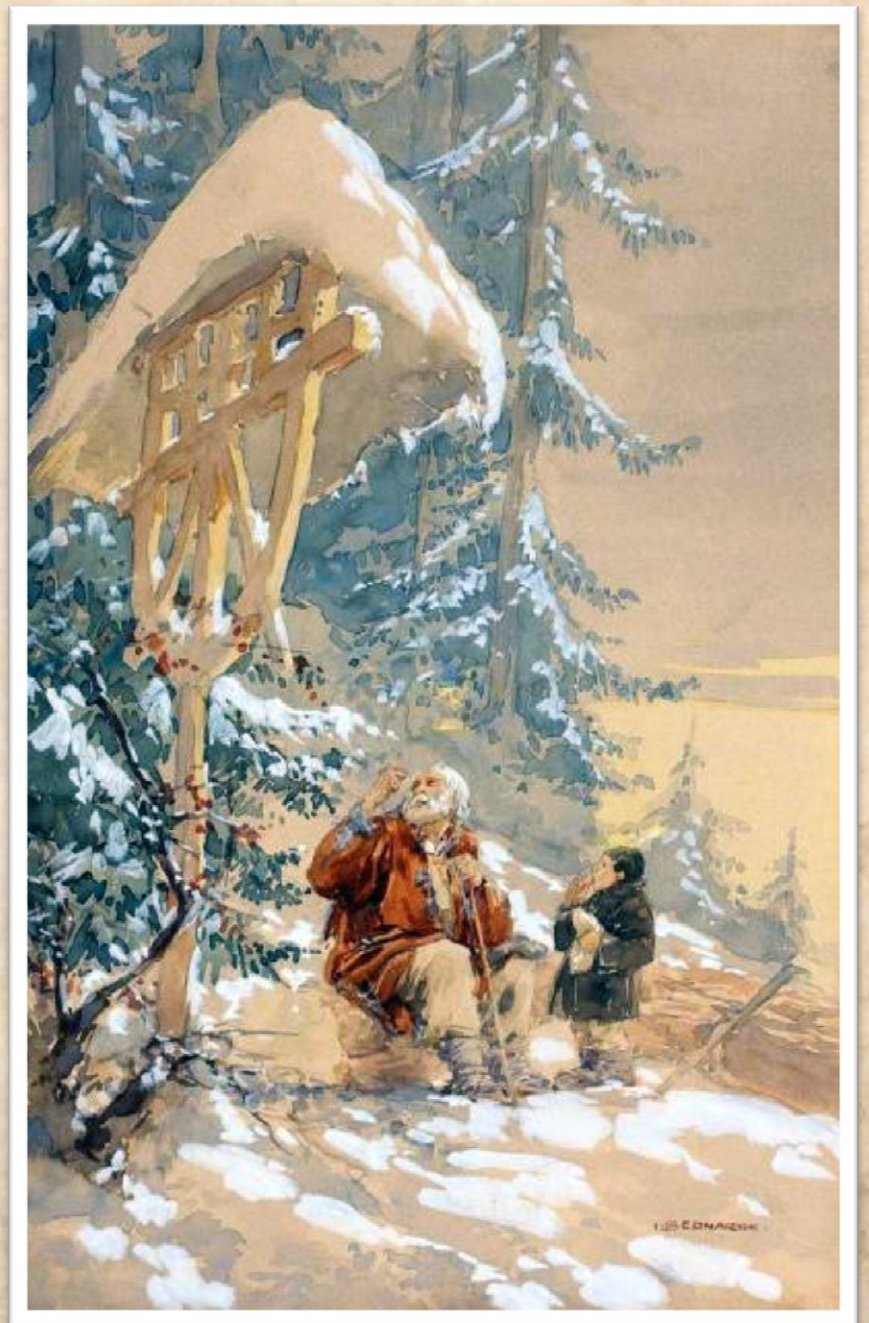
Peisaj Hibernal

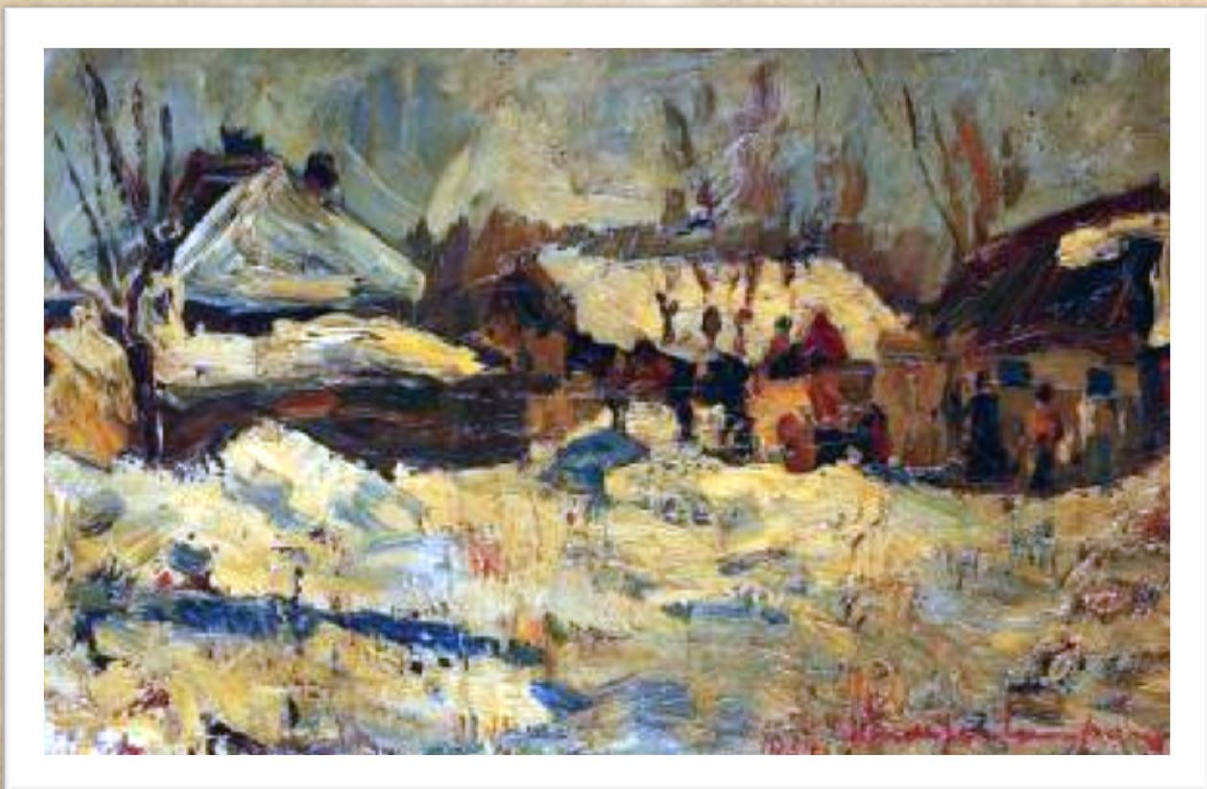
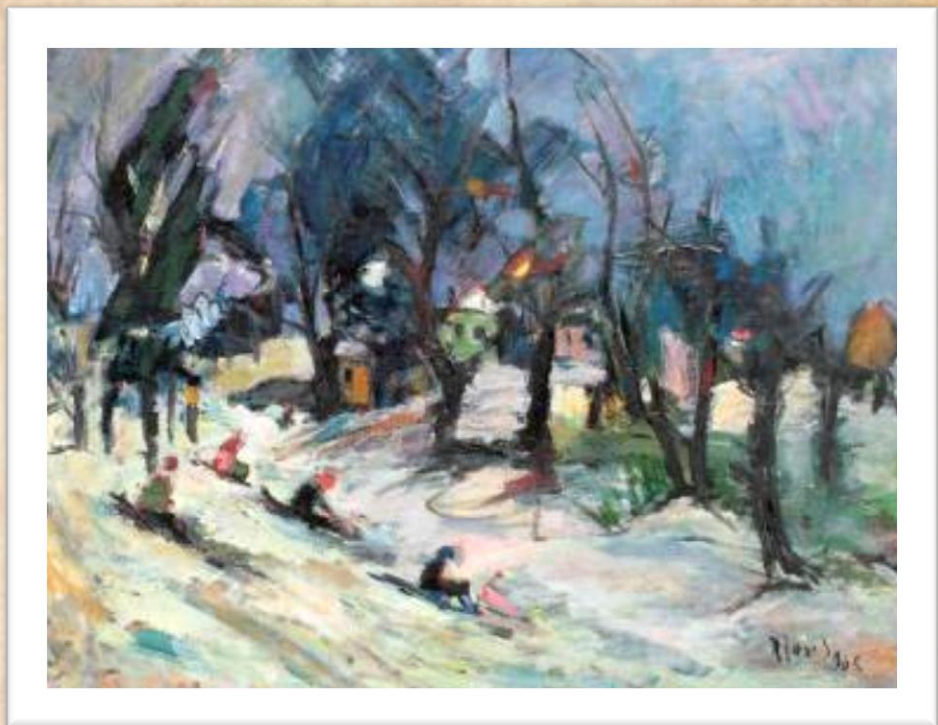
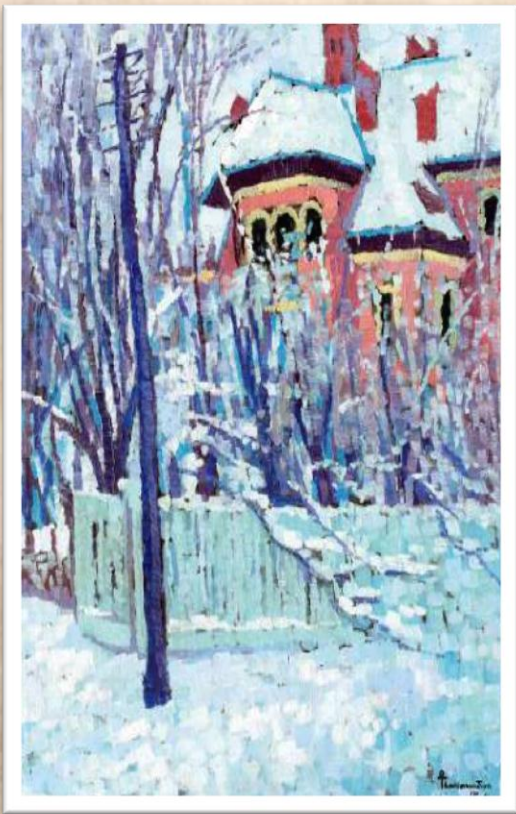

*„Zbor pentru a-mi elibera mintea de
tirania lucrurilor mărunte”*

Antoine de Saint-Exupéry

*„Poate fi descrisă în cuvinte
magia zborului ? Nu cred !”*

Michael Darfit

Aripi

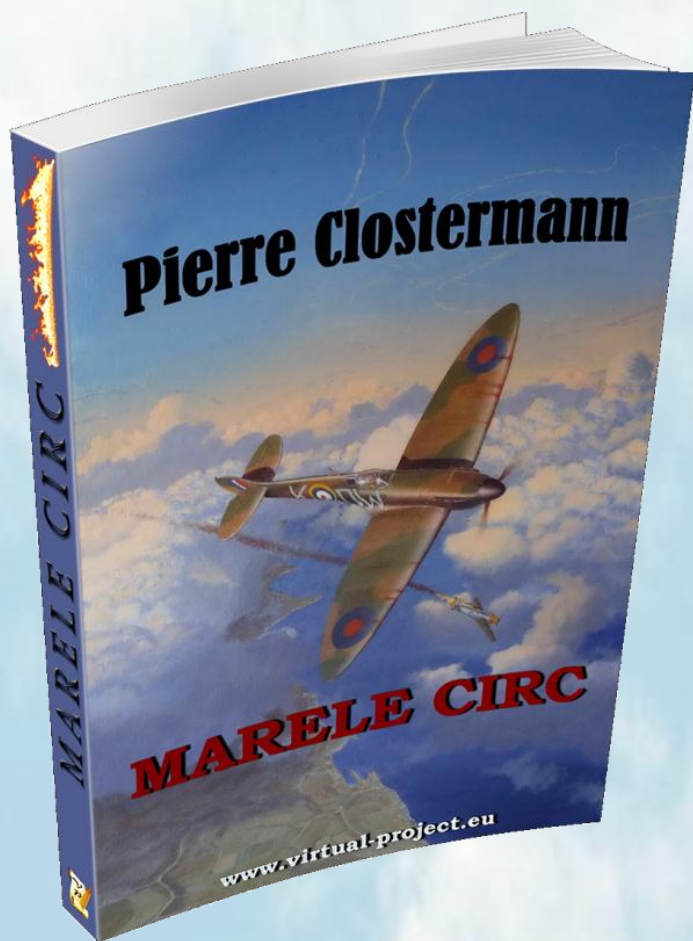

*„...pământul nu este în nici un fel
pus în față cu cerul înghețat din care
coboară avioanele noastre. E simplu,
altceva.*

*Nu se pot alătura, cerul din care
venim și pământul pe care călcăm, și
asta naște surd, dureros, înăbușit, o
neliniște numai de noi știută...”*

*„Piloții își marchează viața după
numărul de ore de zbor... orice alt
fel de timp nu este demn de
remarcat.”*

Michael Darfit

Pierre Clostermann

Marele CIRC

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)

Original: Le Grand Cirque

Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în
care am luptat împreună.

Comandanților Mouchote și Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, și tuturor camarazilor mei din Forțele
Aerene Franceze Libere morți pentru Franța.

Camarazilor mei piloți din R.A.F.
care, și ei, au murit pentru eliberarea Franței.

Vouă tuturor,
căroră vă datorăm atât de mult, și asupra căroră uitarea se lasă atât
de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-ați trăit...

VP MAGAZIN

• *Nori, zăpadă și Focke Wulf-uri*

Dimineată rece și dezamăgitoare. Suntem în stare de alarmă de la 4:30. Echipa mea este istovită, iar organismele acestea tinere, dar obosite, reacționează prost în fața frigului.

7:30. Ordinele și contraordinele se succed... Totul pare să meargă rău în dimineața aceasta.

Ghinioanele au început cu radiatoarele Diesel-elor de pe teren, care au explodat dintr-odată, stingând rampa de lumini de aterizare, în timp ce primul din cele trei *Spitfire XVI* ale secțiunii galbene a escadrilei 41 tocmai ateriza. Cel care îl urma, s-a săltat la vreo zece metri, s-a prăbușit și a luat foc.

Cel de-al treilea, pilotat de un tânăr polonez, Kalka, a stat vreo zece minute deasupra terenului de zbor; rămas fără benzină – prea târziu deturnat spre Eindhoven – pilotul a sărit.

Îngrămădiți și tremurând de frig în pragul *dispersal*-ului, am întrevăzut vag silueta *Spit*-ului printre nori; avea roțile și flapsurile scoase; apoi masa neagră, rotitoare, a pilotului căzând – plesnetul parașutei care se deschide – plutirea corolei alburii târâte de vânt.

Peste o oră, un jeep aduce cadavrul său înțepenit, înfășurat în mătasea givrată a parașutei. Sărmanul băiat căzuse în fluviul Meuse, ale cărei ape înghețate nu au vrut să ierte.

În timp ce ziua cea posacă se năștea parcă în silă, patru avioane *Nalgo*¹ decolau, conduse de wing-commander-ul Brooker. Peste o oră și jumătate, s-au înapoiat numai două *Tempest*-uri.

După ce mitraliaseră în regiunea Osnabruck un tren a cărui antiaeriană adormită nu reacționase decât foarte moale, patrula se realcătuise. Deodată, Barry a zărit o dâră fină de fum care ieșea din radiatorul șefului său, inconștient de primejdia care îl păștea.

Prevenit, Brooker își balansa avionul, încercând să vadă mai bine. Până și în oglinda retrovizoare fumul acela apărea imperceptibil. Apoi, deodată, *Tempest*-ul fu zguduit de un șoc, iar o flacără începu a se prelinge în siajul lui, prelungă și zveltă, ca lama unei spade...

¹ Aparat în misiune de intervenție la sol.

Din celelalte avioane, care se depărtau în grabă, au putut fi văzute mâinile înmănușate ale lui Brooker îndârjindu-se asupra marginilor cupolei de sticlă a cabinei. Deodată chipul și bustul îi apărură scăldate într-o lumină de purpură – în carlinga lui izbucnise focul.

Brusc, *Tempest*-ul viră, glisând pe spate.

Cu inima strânsă, coechipierii lui Brooker își țineau ochii ațintiți asupra avionului descumpănit. Ei nu au văzut două umbre țâșnind tăcute din ceața irizată a aurorei, ci doar dâra incandescentă a trasoarelor și crucile mari, negre, întrezărite pe aripile celor două *Focke Wulf*-uri pe dată dispărute în văzduh.

Un al doilea *Tempest*, plecat în vrilă, laolaltă cu sfărâăturile lui cuprinse de flăcări, se contopi pe autostradă cu avionul lui Brooker.

•

Veștile acestea nu stârniră decât o emoție destul de relativă – și cu toate acestea Brooker se aflase atâta vreme în fruntea escadrei, încât era greu să imaginezi wing-ul 122 fără el.

La ora opt, pentru a patra oară în dimineața aceea, P.C.-ul Diviziei aeriene ne pune în alarmă „mare”, pentru ca numai peste zece minute să revină asupra ordinului.

De fiecare dată trebuie să ieșim în aerul înghețat, să ne săltăm pe aripa lunecoasă, având pe spate povara parașutei, să ne scoatem mânușile pentru a lega căștile la prizele de radio și oxigen; apoi ne înapoiem repede în jurul sobei, cu nervii încordați, și aruncăm o privire fugară asupra hărții sectorului cu rețeaua neagră de linii ferate de-a lungul cărora vom zbura în razmot, în căutarea vreunui tren primejdios cu A.A, în poziție de tragere...

Îmi observ piloții – nu schimbă între ei nicio vorbă, nici măcar o privire, poate doar câte un gest ca să ceară o țigară ori un foc...

Deodată, țârâitul ascutit al telefonului, care se face auzit în cabina plantonului, țintuiește pe toată lumea locului; fiecare simte crampe în pânțe și are gura uscată.

— *Back to normal state, 15 minutes, readiness!*¹

¹ Retur la normal, alarmă peste cincisprezece minute.

Urmează o explozie de furie, lovituri cu piciorul în nenorocita de găleată cu cărbuni, dar asta nu aduce nimănui nicio ușurare; avem mai degrabă impresia că-și bat joc de noi...

Îmi vărs furia pe Byrnes, unul dintre piloții mei noi, care își poartă timid capul său de băietan înfricoșat, cu obraji pistruiați. Imbecilul ăsta și-a pus parașuta într-o băltoacă de ulei, ieri ori alaltăieri, și a tăcut mâlc. Uleiul mistuie cutele de mătase strânse mai repede decât focul – o parașută în starea asta nu poate rezista la declanșarea deschiderii, la o viteză medie.

La 9:30 îmi duc echipa în sala de mese. Comand un al doilea breakfast – pe un asemenea frig nu-mi pot lăsa piloții să nu mănânce la mai mult de patru ore.

Abia am început să-mi mănânc porridge-ul, sergentul de la popotă mă și cheamă la telefon. Îi răspund lui Lapsley, cu gura plină. Este vorba de o patrulă de opt avioane pe ruta Osnabruck-Munster-Bremen, cu prioritate de atac asupra trenurilor, firește. Decolarea la 9:55. O.K.

Un telefon de anunțare la *dispersal*.

Și, cum bine s-a prevăzut, vremea se înrăutățește; începe să ningă. Fulgii se lipesc de parbriz, iar ca să putem rula până la pistă avem nevoie de un mecanic pe aripă, să ne ghideze. Cu o mână se prinde de metalul înghețat, în timp ce picioarele îi lunecă și se bălângăne, iar cu cealaltă indică drumul, tot ștergându-și lacrimile care îi curg din ochii înțepeniți de vântul tăios.

Avionul meu derapează într-una pe grila metalică de rulaj; „doar nu o să ne lase să plecăm pe o vreme ca asta!”

Îmi cuplez radioul și îl chem pe Desmond:

— *Hullo Desmond, Talbot Red leader 'here pretty sticky. Any gen?*¹

— *Hullo Talbot, Desmond answering, scrramble now!*²

Am ajuns acum la intersecția dintre banda de rulaj și pista de cărămidă. Mecanicii sar de pe avioane și pleacă fugind încovoiat sub rafalele vântului, după ce și-au luat tradiționalul rămas bun ridicând în sus degetul cel mare.

Cele șapte avioane ale mele pornesc bine și se grupează două câte două.

¹ Alo, Desmond, vorbește Talbot Red. Aici e o porcărie de vreme. Ce mai nou?

² Alo, Talbot, răspunde Desmond. Decolează acum!

Emoționat și nervos, Byrnes nu izbutește să se alinieze corect în dreptul meu, își maltratează frânele și corectează cu zvâcniri bruște de motor. Îmi scot masca și îi adresez, dimpreună cu un zâmbet, un semn de încurajare. Cu vântul ăsta nebun, dacă își pierde cumpătul, o să mă agațe la decolare.

Acum ninge vârtos – abia se mai zărește capătul pistei.

Deschid gazele progresiv și, abia mi-am escamotat roțile, că și virez la stânga. Văd, lunecând pe sub ampenajele mele, *Tempest*-ul lui Byrnes, care zboară chiar pe deasupra copacilor dezgoliți și a acoperișurilor albe.

Pe pistă, numerele 3 și 4 își iau zborul, târând după ele norul de zăpadă stârnit de elice, în timp ce prima pereche a patrulei albastre o ia din loc.

După zece neliniștitoare minute de urcuș în formație strânsă, prin norii grei de promoroacă, țâșnim, toți numai o sudoare, la 2 000 de metri deasupra Munster-ului.

Străzile negre se taie și se întretaie printre casele acoperite cu cerga zăpezii. Fumul și aburii uzinelor se destramă în bătaia vântului și se topesc în albul câmpurilor.

Orașul pare mort.

Catedrala este înconjurată de un cartier bombardat – schelete de șarpante înnegrite, munți de sfărâmături care se prăvălesc până în mijlocul pieței. La umbra turelor, strâns parcate, vreo sută de camioane și câteva tancuri.

De cealaltă parte a canalului înțesat de șlepurile imobilizate din pricina gheții, gara de triaj aproape pustie. Cratere de bombe, resturi arse ale unor vagoane cisternă, iar într-un colț, aproape de o remiză de locomotive, două trenuri alăturate, sub protecția platformelor de antiaeriană automată, ai căror servanți ne urmăresc de bună seamă evoluțiile, prin obiectivul telemetrelor.

Deodată mă încearcă inexplicabila senzație că undeva se află o baterie de 88 mm. Repede!

— *Talbot Red, quik 180° starboard!*¹

Nu știu de ce, fără să mai aștept cele câteva secunde reglementare dintre ordin și executarea lui, virez brusc. Surprinse, avioanele mele își execută în dezordine virajul... Și, chiar în coada mea, între Byrnes, din fericire târâie-

¹ Talbot Roșu, 180° la dreapta, repede.

brâu, și mine apar trei fulgere care se aureolează de un fum negru! Pentru o clipă o voce pierită se tânguie în radio:

— *Christ, that, was bloody close!*¹

Patrula mea zboară admirabil.

A mă afla în fruntea unei formații înseamnă pentru mine o mândrie neconținut nouă, un simțământ instinctiv, în care nu-și face loc niciun fel de rațiune.

La stânga mea, admirabil distanțați, Roșu trei și Roșu patru. La dreapta, imediat, Byrnes – Roșu doi. Cinci metri mai departe, patrula Albastru, cu Mac Cairn în fruntea celor patru avioane strâns grupate. Cerul, sub o boltă de nori perfect contopiți, a îmbrăcat haina aceea de un cenușiu luminos dar fără soare, – specific doar iernii. *Tempest*-urile mele se conturează ca niște jucării minunate pe zidul de cumuluși care blochează orizontul Rinului până la rasul copacilor.

Zburând în chip miraculos la 2 500 de metri, pe un strat de aer mai puțin rece, văd apropiindu-se un banc de nori albi – ciudată impresie că ești ținut locului, nemișcat între câmpia înzăpezită și strato-cumulușii suri, mase nelimpezi și ireale lunecând pe baza lor netedă întru întâmpinarea noastră...

Gata cu clipele de visare. Trece-voi oare pe dedesubt ori pe deasupra?

Un tur de orizont calm, ca la carte; scrutez cu atenție cerul pe care îl cântăresc, în felii exacte, printr-o mișcare a capului, de sus până jos.

În văzduh, nimic.

Nici la sol. Pare-mi-se totuși că zăresc un șir de camioane garate de-a lungul autogării; dar îmi silesc ochii să nu le vadă; nu avem nevoie de nicio răfuială cu antiaeriana înainte de golirea rezervoarelor noastre suplimentare.

Ciudată tăcerea și la radio, suntem probabil singurii vânători ai Kenway-ului aflați în văzduh. Nici nu-i de mirare, pe o vreme ca asta!

Simt o poftă copilărească să zburd cu patrula mea printre nori...

„*Priority for the trains... Priority for the trains...*”

Aud, în adâncurile eului meu, glasul lui Lapsley la telefon.

¹ Dumnezeu, cât de apropiat era!

„Prioritate trenurilor!” Firește, deasupra bancului de nori, nu voi vedea trenurile.

„Doamne, fă să nu fie trenuri acolo jos!”

— *Hullo Talbot Squadron, keep just below cloud base!*¹

Astfel că lunecăm la zece metri pe sub platoul translucid...

Dintr-odată, la radio, urlete și sudălmii. Tresar, surprins – mii de ace par că vor să mi se înfigă în limbă, pe dosul mâinii și în glezne.

— *Mac Duff squadron BREAK! – Help!... – Look out Focke Wulfs above! – Mac Duff leader, you have got a bastard on your tail!*²

Ia te uită, undeva în văzduh, s-a iscat încăierare. Automat, avioanele mele au trecut în formație de luptă și simt, după legănarea aripilor, că șapte perechi de ochi ațâțați scotocesc cerul.

Nu cunosc indicativul „Mac Duff” – este vorba, probabil, de o escadrilă a Diviziei a 84-a aeriene.

Cu nervii încordați, îi cer Kenway-ului explicații.

— *Hullo, Kenway, Talbot Leader here what's going on?*³

Între două salve de înjurături și strigăte ale „Mac Duff”-urilor, Kenway-ul îmi răspunde:

— *Hurry, up. Talbot Leader, there is a big do over Rheine, steer 275*⁴

Nu mai e nevoie să-mi atenționez patrula care a și auzit. Virăm de-a dreptul spre vest, cu toată viteza, cu colimatoarele aprinse, cu degetul pe trăgaci.

O privire asupra hărții – mai puțin de 80 de kilometri, astfel că ne vom afla deasupra lui Rheine peste cinci minute, prea târziu poate.

— *Talbot, over to Channel C for Charlie – keep your eyes peeled!*⁵

Schimb frecvența radio, căci B-ul este ocupat cu cei ai lui Mac Duff...

Byrnes începe să se târâie, potrivit bunelor obiceiuri ale tinerilor numărul 2.

¹ Alo, escadrila Talbot, coboară imediat sub nori.

² Escadrila Mac Duff, *degajați!* Ajutor! Atenție! *Focke Wulf*-uri deasupra! – Mac Duff leader, un neamț s-a luat pe urmele tale.

³ Alo, Kenway, vorbește Talbot. Ce se întâmplă?

⁴ Grăbește-te, Talbot. Se îngroașă treaba deasupra Rheine-ului, cap 275°.

⁵ Talbot, treci pe frecvența C de la Charles. Deschide bine ochii.

Îmi țin degetul pe butonul de contact al postului de emisie, pentru a rechema la ordine, când deodată îi aud glasul peste măsură de îngrijorat:

— *Talbot Leader, aircrafts just above the clouds quick, they are Huns!*¹

Dumnezeule! Ridic capul și văd defilând. Prin stratul translucid, vreo zece siluete neclare, târând fiecare după sine nimbul câte unui curcubeu.

Îmi larghez rezervoarele, pun elicea pe pas mic și motorul în forțare; mă lansez pe verticală, străpungând norii.

Țâșnesc drept în sus, agățat de elice, la o sută metri abia pe sub *Focke Wulf*-urile care zboară în dezordine...

În cercul luminos al colimatorului meu, își izbește văzul intradosul unei aripi, cu roțile mari ale trenului de aterizare, cu crucile acelea negre, cu burta de un albastru pal a avionului unuia dintre nemți.

Apăs prelung pe trăgaci, zguduit până în măduva oaselor de cele patru tunuri dezlanțuite...

Un șuier groaznic, ca de ceva care se sfâșie – un panou mare de tablă se desprinde din *Focke Wulf*-ul „bot-lung”, care execută două tonouri fantastice, vomitând numai foc și sfărâmături.

Îl evit la timp. Aripa lui care spintecă aerul a trecut la doar cinci metri de direcția mea.

Pierzând din înălțimea dobândită, încerc disperat să-mi completez loopingul, căci furat de reflex am trecut în cea mai vulnerabilă dintre poziții, iar *Focke Wulf*-ul nu-i singur! Mă regăsesc în chip stupid pe spate, precum o muscă în capcana unei pânze de păianjen, spânzurat de bretele. Trag manșa mult la stânga, dar comenzile nu vor să mai prindă. Și fiindcă a pierit orice urmă de sustentație, *Tempest*-ul meu vibrează puternic, dându-se peste cap și execută o lovitură de bici...

Bang! Orbitoarea explozie, ivită chiar înaintea ochilor, îmi sfâșie timpanele. Las totul și, instinctiv, îmi acopăr fața cu amândouă brațele! Mă îneacă mirosul de ozon și de cauciuc al unui scurtcircuit, amestecat cu fumul acru, scârbos al nitroglicerinei...

Zguduit, cu capul în jos, încerc zadarnic să-mi ridic picioarele pe palonier – parcă ar cântări o tonă! Unul din instrumentele sfărâmate ale tabloului de

¹ Leader Talbot, avioane deasupra norilor; repede, sunt nemți!

bord atârână de capătul firului, la nasul meu, și aud în radio sfârâitul scânteilor albastre pe care le văd alergând pe cutia de contacte electrice.

Este fără îndoială vorba de un 30 mm care m-a atins la încastrarea aripilor.

Abia mai respir; restabilesc în chip automat cinci sute metri deasupra norilor, iar motorul meu, înfundat, pornește din nou, după câteva zgomotoase rateuri – blup! blup!

Bang!

Iarăși!

De data asta, un 20 mm în fuzelaj. Îi resimt șocul prin placa de blindaj dorsală, asemenea unei lovituri de ciocan.

Basculez frenetic cu ambele mâini și virez. *Focke Wulf*-ul stropit cu verde aleargă prin fața parbrizului meu, cu două egrete albe la vârfurile aripilor, săgetând vertical norii.

Acum, radioul meu este mort, pulverizat de ultimul proiectil.

Șovăi – ce să fac? Văd apoi, ieșind din masa norilor, o formă inertă agățată de o parașută și încadrată de o cascadă de sfărâmături de foc. Să fie vreunul dintre ai mei?

Apoi, un *Focke Wulf*, picând cu motorul în plin, vertical. Micul punct strălucitor se aruncă spre pământ ca un proiectil – o minge de foc se aprinde în zăpadă, iar fumul se involbură pe dată luând forma unei ciuperce. Este însă repede destrămat de vânt.

Depărtarea înghite câteva cruci mici, negre...

Apoi cerul pare deodată golit. Niciun avion. Și avioanele mele, și nemții au dispărut.

Trebuie să mă întorc acasă. Încă o privire, bănuitoare, în jur; apoi mă aplec, spre a-mi reajusta giroscopul. Constat atunci că picioarele îmi tremură convulsiv și că, în mânușile îmblănite, mâinile umede mă dor cumplit, pe jumătate paralizate de crisparea nervoasă pe manșă și pe maneta de gaze.

Înapoierea la Volkel devine un coșmar. Rătăcesc timp de un sfert de oră, fără radio, într-un cumplit vârtej de zăpadă care șterge contururile peisajului și punctele de reper. Îmi pierd puțin capul, traversez de două ori Rinul, salutat de trasoarele antiaeriene și eșuez în final pe un aerodrom american, la

cinci sute de kilometri, în sudul Olandei. Aterizând orbește, agăț coșul de tablă al unei colibe și, deloc în apele sale, *Tempest*-ul meu lipsit de flapsuri se oprește la doi metri de un *Lightning*...

Sunt atât de istovit, încât trebuie să fiu scos din carlingă de mecanicii americani.

Va urma...

ARHITECTII SPERANTEI

Alexandru Lamba

Special pentru VP MAGAZIN**Alexandru Lamba**

ARHITECȚII SPERANȚEI

EPISODUL III

IV. Scrum

1

Din nou 6 August 1945. Bezna de pe coridoarele Agenției se topi subit din ochii lui Greg, înlocuită de dimineața frumoasă de vară. Un vânt calduț mângâia orașul, sfidând parcă cumplita devastare ce pândea din înălțimi. Era în plină stradă, pe pod, practic expus, însă pentru cincisprezece minute poziția sa era sigură. Avea doar câțiva metri pătrați, dar îi erau suficienți. Nu voia altceva decât să o privească pe *cea perfectă*. Își făcu ochii roată. Departe pe stradă erau câteva persoane, văzându-și fiecare de drumul său. Era ora 8:01 și alarmele nu mai sunau. Oamenii ieșeau din adăposturi, dezmoțindu-se, bucurându-se de soare, de vară... atât cât se puteau bucura de asemenea lucruri în acei cumpliti ani. Greg strânse din dinți și fu surprins să realizeze că era furios. Privi pe-ndelete la trecători. Păreau triști, grăbiți... Apoi o văzu pe *cea perfectă*, sprijinită de balustradă. Se apropie atât cât granița buzunarului îi permitea. Briza îi aducea parfumul ei discret, iar el îl savura cu nesaț. Scoase cutiuța și eliberă căutătorul, care plecă imediat spre poziția sa prestabilită. Se opri la câteva zeci de metri de marginea podului și rămase plutind deasupra apei râului Kyobashi. Acolo nici un ochi uman nu-l putea zări, dar camerele sale ultraperformante puteau privi în voie chipul femeii. Imaginea acesteia apărui imediat, transparentă, proiectată pe lentilele ochelarilor de misiune.

Greg tresări. Când o văzu, avu impresia că se sufocă. Ea era acolo, el era acolo. O vedea din spate cu proprii săi ochi și în același timp, prin ochii

mecanici ai căutătorului, îi vedea și chipul. Tristețea ei răzbătea mai profundă acum decât în acele câteva imagini fugare capturate de căutătorul celălalt. Se lăsă pradă fascinației. Frumusețea chipului ei, acum ținta întregii atenții a tehnologiei optice, suprapusă peste mișcările ușoare ale trupului zvelt, peste fluturările părului și rochiei roșii în vânt, peste mireasma parfumului purtat din când în când de adieri... Era din nou încremenit, în siguranța buzunarului, incapabil să se miște. Stătea la doar câțiva milimetri de graniță, întreg trupul său încercând inconștient să se apropie de ea. Nu mai observa nici clădirile din jur, nici susurul discret al râului, nici căldura soarelui. Toate ar fi putut dispărea și reapărea de o sută de ori, schimbate și răsucite, și nici nu ar fi băgat de seamă. Universul său era acolo, la doar câțiva metri în fața sa.

Minute trecură unul după altul și, scufundat în propria beatitudine, Greg nici nu băgă de seamă când zumzetul slab al teribilului Enola Gay, amplificat puțin de senzorul special reglat pentru acele frecvențe, îi fu redat în ureche. Ea era acolo cu el, putea să-i simtă prezența prin toți porii sufletului și nu se putea sătura. Ridică încet aparatul și captură o imagine statică, numai una, apoi își lasă brațul jos. Fiecare moment pe care îl avea aici era neprețuit și trebuia să-i fie dedicat ei și numai ei. Nimic străin ei nu avea dreptul la atenția sa... și alte minute trecură...

Scăpase cutiuța căutătorului în momentul în care prima imagine a chipului femeii îi apăruse aieva în fața ochilor și micul cub se rostogolise și sărise aiurea, pe asfaltul podului. Greg nu-l văzuse. Nici nu era conștient că nu-l mai ținea între degete... nici un simțământ nu-i rămăsese nesupus contemplării celei perfecte. O vedea, îi auzea foșnetul rochiei și suspinele tânguite, simțea adierea brizei, aceeași care o atingea și pe ea și îi savura parfumul, a cărui dulceață putea aproape să o guste. Era complet transportat, rupt cu totul de lumea sa, sau de cea a buzunarului... iar când centura se declanșă din nou...

2

Avu nevoie de câteva secunde ca să se dezmeticească. Totul devenise deodată negru, vântul dispăruse, la fel și miresmele... Când în sfârșit realizează că se afla din nou în sediul Agenției, adus înapoi de centura de siguranță, urlă de frustrare. Așadar, se terminase. Atât fusese tot. Atâta muncă pentru o plăcere atât de efemeră... și care acum odată terminată, nu avea să se mai repete vreodată.

Înjură efervescent centura de siguranță, că-l adusesese înapoi. Își dorea să nu o fi setat niciodată. Înjură apoi dunga roșie care delimita buzunarele, apoi însăși călătoria în timp. Dădu să iasă, însă atunci, cu o erupție de lumină ca de bliț, cubul căutătorului apărui la câțiva pași mai încolo, în capsulă. Setase centura de siguranță în grabă, iar pentru cub, se pare că

declanșase cu câteva secunde mai târziu. Dădu să se aplece după el, însă se opri. Țâșni din capsulă și o izolă în urma sa. Smulse cablurile rețelelor informatice și de energie, apoi alergă prin beznă spre un colț al sălii și luă de la locul său detectorul de radiații. Se scană rapid. Trupului său era în parametri normali. Merse apoi la capsulă și scană cubul. De asemenea, nivelul de radiații nu depășea pragul de alarmă. Greg ridică din umeri. Probabil că bomba nu apucase să detoneze, sau dacă totuși o făcuse, efectele sale devastatoare nu se propagaseră decât pe o rază mică.

Aceste gânduri avură darul de a-l mai calma un pic, readucându-l în starea sa uzuală de concentrare. Își îndreptă mâna spre cub... nu radia căldură. Îl ridică apoi cu grijă și așezând toate prin sală așa cum le găsisese, o părăsi. Pe coridoare aceeași beznă. Intră în birou și se așează la computerul său. Selectă un fișier personal pre-editat și-i copie conținutul în raportul pe care-l lăsase deschis și pe care apoi îl trimise. Șterse în fine definitiv fișierul sursă. Așadar, dacă cineva avea să-l ia la întrebări, stătuse tot acest timp la birou scriind nenorocitul de raport. Și putea prezenta timpii înregistrați de programul care genera rapoarte pentru momentul în care îl începuse și cel în care îl finalizase. Iar conținutul destul de lung și laborios justifica durata.

Era vremea să plece. Își îmbracă rapid haina și atârnă micul cub al căutătorului-muscă de fermoar. Va părea o simplă decorație pentru ochii neexperimentați ai funcționarilor portari. Câteodată se întreba cum de Agenția nu realiza că secretomania dusă la extrem chiar și între angajații de pe diferite niveluri lucra de fapt împotriva ei? Câte echipamente sofisticate nu fuseseră oare sustrase de angajați, nu pentru a fi furate, ci doar folosite un timp în interes personal, de către spioni sau ghizi, fără ca funcționarii să aibă vreo idee ce erau și la ce serveau? Dar oare ar fi interesat pe cineva? În definitiv, dacă inventarul ieșea la fiecare sfârșit de an, cui îi păsa că cine știe ce ghid făcuse poze deochiate vreunei fătuci cu vreo cameră ultra-performantă, sau cine știe ce spion își copiasse pe computerul de acasă filmulețe făcute în alte vremuri. Oricum nu ar fi îndrăznit să le publice, căci, dacă o făcea, legal era un om terminat... și cu toții știau asta. Oare tocmai de aceea Agenția trata cu o asemenea lejeritate asemenea probleme?

Părăsi clădirea și își grăbi pașii spre casă. Trebuia să revadă fiecare milisecundă din înregistrări!

3

Pe computerul de acasă, descărcarea imaginilor de pe cubul căutătorului-muscă dura ridicol de mult. Trecuseră aproape două ore și încă procesul nu se terminase. Așa îți puteai da seama de extraordinara putere a computerelor Agenției. Acolo descărcase cubul cu patru mii nouă zeci și șase de celule în exact cincisprezece minute. Și fiecare căutător avusese peste două ore de filmare. Pe computerul său, un singur căutător,

cu numai un sfert de oră de filmare, lua mai mult de două ore. Și nu era deloc un computer slab. Mingea zbura din nou fără țință prin cameră, zbârnâind abia perceptibil. Lătit pe canapea, Greg privea cerul plumburiu pe care defilau norii întunecați de început de iarnă, aruncând la răstimpuri câte un ochi la indicatorul de progres al computerului, care, ușor, ușor, se apropia de final. Nu mai era foarte nerăbdător să vadă înregistrările. Dimpotrivă, se temea că-și va face mai mult rău văzându-le, mai ales că reușise să-și regăsească un oarecare echilibru. Se gândise la un moment dat chiar să șteargă tot din memoria cubului și gata... dar nu găsisese forța să facă așa ceva.

Un clinchet îl anunță că descărcarea luase sfârșit. Se ridică agale și merse la calculator. Acasă nu avea o interfață non-senzorială, așa că trebuia să interacționeze prin gesturi și cuvinte cu computerul, iar acesta îi prezenta imaginile fie pe un ecran mare fixat pe un perete, fie holografic, plutind deasupra unei tăblițe rotunde, cât o farfurie. Alese ecranul, căci o vedea în mărime naturală. Cât timp fusese acolo și urmărise pe lentilele ochelarilor imaginile în direct de la căutător, își fixase zona de interes doar pe fața ei. Acum o vedea în toată splendoarea. Se vedea și pe sine, neclar undeva în spate, ca o pată cenușie.

O privi fascinat, din nou. Parcă din această perspectivă era și mai frumoasă. Suplețea trupului și formele desăvârșite apăreau în deplinătatea perfecțiunii lor, conturate în cel mai mic detaliu vizibil ochiului uman de către tehnologia de ultimă generație. Totul era incredibil. Detaliile mergeau atât de departe încât, dacă apropia foarte mult imaginea, putea vedea țesătura de mătase a rochiei, sau porii pielii imaculate. Și totul era minunat. Uneori câte o pală de vânt îi descoperea glezna, sau îi făcea părul să-i mângâie umerii goi, dezvăluind linia claviculei...

Douăzeci de minute Greg se jucase cu imaginea, apropiind în diferite locuri, oprind uneori cadre, scoțând și separând imagini numai bune pentru postere. Încercase de mai multe ori să se oprească, însă tentația era prea mare. Cât încă rămâneau câteva secunde de film, avea să le devoreze.

Dar deodată văzu cum pata cenușie din fundal care îl reprezenta pe el însuși dispare. Acesta era deci momentul în care centura sa declanșase. Un fior îl scutură. Încă așezat se aplecă înainte, apropiindu-se de imagine, cu răsuflarea tăiată. După câteva secunde totul deveni alb pentru o clipă, apoi începu să tremure. Vibrațiile se accentuară din ce în ce și peste alte câteva secunde zgometul cumplit al exploziei răsună în difuzoare. Fata era încă acolo, rezemată de balustradă. Nici nu clipise. Greg sări în picioare și fugi înnebunit către ea. Întinse mâna, încercând ca un nebun să o smulgă din iadul ce avea să se dezlănțuie. Dar în momentul în care degetele sale atinseră ecranul, ca un făcut, părul fetei se aprinse. Greg scăpă un strigăt surd. Unghiile sale zgâriau suprafața netedă, căutând sălbatic ceva de care să poată trage. Rochia roșie prinse și ea să ardă. Imaginea începu să tremure foarte tare, semn că unda de șoc se apropia. Fata tot nu reacționa.

Pentru o clipă i se păru că vede cum i se scorojea pielea, cum ochii i se topeau în orbite... Ardea toată, ca o torță. Nu se mai putea distinge nimic, era doar o pălălaie. Căutătorul abia acum își abandonează poziția și zbură rapid spre cutiuța sa. Ultimele imagini haotice fură cele ale clădirilor arzânde, spulberate de unda de șoc ce mătura pământul... aproape, tot mai aproape. Apoi căpăcelul închizându-se.

4

Punctul nevralgic de care invariabil matematicienii și fizicienii se loveau de fiecare dată când problema călătoriei în timp se pusese, fusese aceea a reprezentării acestuia. Orice proces cu care fizica se jucase vreodată, fusese reprezentat grafic în funcție de timp. Mereu timpul fusese folosit ca referință. Conform tradiției, primul pas al analizei unui anumit fenomen era determinarea funcției care-l caracteriza. Și pentru a face acest lucru, trebuia determinată mărimea funcție de care acesta din urmă era studiat. Una de care mărimea studiată depindea și varia odată cu variația acesteia. Așadar, de ce anume depinde timpul? Orice altceva în lume depinde de timp. Dar timpul însuși de ce depinde?

Prima direcție evidentă fusese dată de antica teorie a relativității a lui Einstein, în care timpul varia odată cu viteza. Conform relativității restrânse, timpul propriu într-un sistem care se deplasează cu viteze din ce în ce mai mari trece din ce în ce mai încet, până când, la o utopică viteză a luminii, timpul îngheață efectiv. Așadar, într-un sistem care se deplasează cu viteza luminii, nu există trecere a timpului. Extinzând, după depășirea la fel de utopică a vitezei luminii, timpul propriu al sistemului ar începe să se scurgă în sens invers. Așadar, teoria relativității restrânse părea că dă o mână de ajutor călătoriei în timp, însă era un ajutor iluzoriu. Bineînțeles, în teoria sa, Einstein nu atacase nicidecum depășirea vitezei luminii, dimpotrivă. Ieșirea din conul de lumină, cel care de altfel determina și legea cauzalității, fiind strict interzisă în lumina teoriei cu pricina, extinderile ulterioară și postulatele care tratau depășirea vitezei luminii și regresia temporală, fiind pure speculații. Existau însă unii savanți care credeau cu tărie în aceste extinderi, ba chiar și unii care negau în totalitate restricțiile puse de teoria relativității restrânse, elaborând propriile seturi de reguli. Nimeni din mediile academice nu mai era ofensat când cineva, posedând un bagaj adecvat de cunoștințe, venea cu un set de ecuații plauzibile, care-i dădeau peste nas lui Einstein. Asemenea lucruri se întâmplaseră de multe ori și de bunăseamă aveau să se mai întâmple. Totuși, un lucru rămânea cert: variația inversă a timpului rămânea legată de depășirea vitezei luminii, ceea ce, chiar ignorând restricția teoretică, rămânea o imposibilitate practică. Nici măcar pentru scopul călătoriei înainte în timp nu se reușise aplicarea principiului sistemelor mișcându-se cu viteze relativiste, căci, cu

toate progresele științifice, cu toate eforturile tehnice și financiare susținute ale Guvernului Mondial, Uniunii Corporațiilor și Ligii Academice, o capsulă în spațiul cosmic fusese accelerată cu cincizeci de ani în urmă până la aproape a două sute-a parte a vitezei luminii, ceea ce decelera timpul sistemului cu un factor de aproximativ 1,0000125, iar costurile energetice fuseseră monstruoase. Nici cu tehnica actuală, sau mai bine zis cu principiile ingineresti constructive actuale ale propulsoarelor, pur și simplu nu era fezabil ca o viteză considerabil mai mare să fie atinsă. La cincizeci de ani distanță, cu un cost dublu de energie s-au atins a o sută opt zecea parte a vitezei luminii și deci o accelerare a timpului obiectiv față de pasagerul mobilului cu 1,0000173... Devenise limpede că mai era foarte mult de muncă în domeniul propulsiei, o cu totul nouă abordare bazată pe alte principii teoretice fiind necesară înainte ca problema călătoriei către viitor să fie atacată prin aceste mijloace.

Însă călătoria în timp nu avea de gând să aștepte rezolvarea problemelor propulsiei. Limitările conului de lumină al lui Einstein se aplicau doar atunci când variația timpului se datora vitezei. Trebuia găsit un nou factor care să-l influențeze mai puternic, mai direct și... bidirecțional. Multe secole de-a rândul se crezuse că timpul în esență nu poate fi influențat de nimic. Timpul era universal. Venise apoi teoria relativității și revoluționase modul de gândire a unei întregi generații. De ce nu am admite atunci că alți și alți factori, încă nescosi la lumină pot influența în moduri nebănuite cronologia universală? Trebuia doar să fie căutați.

Și iată că unul apăruse cam în urmă cu șaptezeci de ani, atunci când progresul accelerat pe care fizicile neconvenționale îl luaseră culminase cu teoria bazată pe energie întunecată și pe forma acesteia de manifestare numită „quintessence”. Aceste energii modelau în permanență Etherul și, odată cu el, curgerea constantă a timpului. Odată cu înțelegerea tot mai detaliată a fenomenului, teorii pentru manipularea elementelor fură elaborate, apoi mașinăriile aferente. Bazele intruziunii spontane în trecut și viitor fuseseră puse, însă nici timpul nici spațiul țintă al prezumtivelor călătorii prin timp nu fuseseră determinate nici măcar teoretic. Evaluarea lor chiar și grosieră era imposibilă. Legea de bază lipsea încă.

Sute de ecuații fuseseră scrise între anii 2240 și 2270, la fel de multe reprezentări grafice mai mult sau mai puțin fanteziste fuseseră desenate pentru a determina o anume comportare a vitezei temporale în funcție de energia întunecată. În lipsa altei abordări, unii savanți mai naivi încercaseră chiar să plece de la concluzie spre ipoteză, evaluând plauzibilitatea unor curbe cunoscute pentru problema dată. Nici un rezultat. Nici una dintre ele nu prezenta nici un fel de argumente solide, nici pro, nici contra. Timpul se modela după tipare numai de el știute.

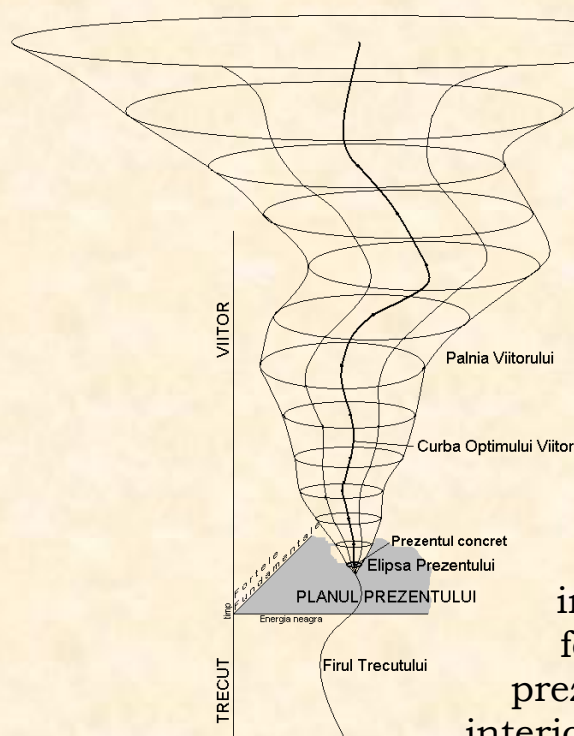
În mod miraculos, brusc și cu totul oportun, cu mai bine de cincizeci de ani în urmă, un oarecare fizician Herman Agent stabilise, după repetate

și tragice încercări, ecuația care ordonase timpul și trasase curbele aferente. Fusesse o ecuație în cinci variabile, reprezentând cele patru forțe fundamentale ale marii teorii unificate, plus a cincea, „quintessence” a energiei întunecate. Privită într-un grafic simplificat, având forțele fundamentale pe o axă, energia întunecată pe alta și timpul pe cea de-a treia, ecuația părea o pâlnie eliptică tremurătoare, desenată în semispațiul superior, „Pâlnia viitorului”, intersectându-se cu planul orizontal într-o elipsă minusculă, „Elipsa prezentului”, și continuându-se în jos, în semispațiul inferior, printr-o singură linie, șerpuită, „Firul trecutului”.

În practică, Agent stipulase că o variație violentă într-un spațiu foarte restrâns a celor patru plus una forțe fundamentale, avea ca efect modificarea vitezei temporale și deci mișcarea ieșită din vibrațiile timpului universal spre trecut, sau spre viitor. Spre norocul său, un alt geniu, Fritz Morell, crezuse în teoriile sale și-i oferise suportul practic. Acesta inventase niște uimitoare acceleratoare de particule capabile să accelereze nuclee întregi, chiar și de metale grele, putând chiar crea pastă nucleară, o materie neuronice similară cu cea a pulsarilor, sau stelelor neutronice. Presiunile și temperaturile rezultate din acest proces erau de-a dreptul fantasmagorice. Aici, în aceste acceleratoare de particule, cele cinci forțe fundamentale puteau fi variate laolaltă, după bunul plac al operatorilor. Oarecum similar cu modul în care cușca lui Faraday protejează spațiul închis în ea de efectele electricității, cei doi savanți au postulat că și în volumul complet închis, înconjurat din toate părțile de un spațiu controlat, viteza temporală se va modifica în același fel. În ingeniozitatea sa, Morell a reușit adaptarea acceleratoarelor sale de particule, modelându-le sub formă de foițe sferice, sau „coji de sferă-pulsari” cum le numise. Suprafețe peliculară de doar câteva sutimi de milimetru erau spațiul în care nucleele în coliziune făceau presiunea și temperatura să fie enorme, peliculele perfect sferice închizând volume în care variabilele de mediu puteau fi menținute la valori „acceptabile”, însă care împrumutau variația temporală a cojiței de sferă. În 2270, cei doi obținuseră primul succes: Trimiseseră sonde din timpul prezent, undeva... Făcuseră calcule istovitoare asupra țintei, conform curbei lui Agent și, în sfârșit, rezultatul fusese cel așteptat, dovedind chiar mai mult decât savanții își propuseseră, anume că relația timp-spațiu era biunivocă, deci nu se poate călători prin timp fără ca spațiul să fie afectat. În fine, jonglând cu sistemele de coordonate carteziane, ei determinaseră o regulă după care se putea găsi câte un sistem de coordonate pentru orice punct în care regresia sau progresia temporală se dorea să ajungă. Și chiar dacă Morell îl plătise cu viața sa, experimentul celor doi avea să rămână în istoria umanității ca fiind cel mai important al tuturor timpurilor. Rămas singur, Agent își dezvoltase teoria mai departe, desenând de-a lungul anilor curbele pâlniei viitorului în forme tot mai comprehensibile și dărâmând prin

argumentele teoriei matematice și experimentului practic mit după mit... unghiul conului său de lumină avea 360 de grade.

Pâlnia viitorului se desfășura ascendent, lărgindu-se din ce în ce, pe măsură ce înainta spre viitor, devenind în cele din urmă, la capătul axei, infinit largă. Prin mijlocul ei, unind centrele secțiunilor sale orizontale eliptice, o curbă putea fi trasată, ea numindu-se „Curba optimului viitor”. Nu avea nimic de-a face acest nume cu cea mai bună desfășurare a viitorului omenirii, ci era, pur și simplu, curba cu cea mai mare probabilitate de materializare. Această curbă a optimului viitor intersecta planul prezentului în punctul din centrul elipsei prezentului, punct numit și „Prezentul concret”, din care punct pleca descendent „Șirul trecutului”. Totdeauna, când se călătorea în viitor, această curbă a optimului viitor era cea folosită pentru determinarea spațiului și timpului țintă. Tocmai

deoarece existau devieri ale curbei reale față de cea optimă, la călătoriile în viitor existau mereu erori, din care cauză buzunarele trebuia să fie foarte largi, iar călătoriile ținteau doar spre centrele lor, atât în timp cât și în spațiu, astfel că adăugând eroarea maxim calculată, călătoria să ajungă totuși în zone sigure.

La călătoriile în trecut, treburile erau mult mai simple. Acolo firul trecutului se desfășura ca o înșiruire de puncte cunoscute. Apăreau uneori mici devieri datorate, după câte se credea, interferențelor călătorilor în timp, însă erau foarte reduse. Tocmai datorită acestor devieri,

prezentul nu era un punct, ci o elipsă. În interiorul acestei elipse, „prezentul concret” se materializa ca punctul central. Orice interacțiune în trecut cauza o deviere a firului trecutului în acel punct. Dacă interacțiunea era mică, după o scurtă durată (ore, eventual zile, sau chiar ani) firul trecutului se reacheza pe făgașul cunoscut. Dacă, însă, interacțiunea era mare, devierea se propaga uneori până în prezent. Dacă devierea cauza mișcarea prezentului concret undeva în interiorul elipsei prezentului, absolut nimic nu putea fi observat. Nici un fel de paradox nu apărea, lucrurile continuau fără repercusiuni observabile, atâta doar că elipsa prezentului se redesena în jurul acestui nou punct și apoi întreaga pâlnie a viitorului se translata pe noi poziții. La călătoriile în viitor, devierile erau mai puțin periculoase, însă și șansa ca ele să apară era mai mare, datorită erorilor de localizare a buzunarelor. O interacțiune în viitor nu se propaga înapoi spre prezent, ci doar înainte, spre viitor. După aceleași

principii, dacă interacțiunile erau mici, deviațiile mici erau absorbite după anumite durate, curba reaşezându-se la locul ei după aceste intervale. Dacă interacțiunile erau mai mari, modificarea optimului viitor se propaga la nesfârșit. Dacă această deviere cădea totuși în interiorul pâlniei viitorului, nu exista pericolul paradoxului, ci pur și simplu noua pâlnie a viitorului era la rândul ei translatată. Până în acel moment, nici o misiune, fie ea în trecut sau viitor, nu cauzase paradox. Cam una din o sută de misiuni cauza deviații, dintre care doar una din cincisprezece cauza deviații care deplasau prezentul obiectiv, sau linia optimului viitor, dar niciodată în afara granițelor admisibile. În timpul primilor ani de funcționare, Agenția, numită astfel, pe lângă motivul evident, și în onoarea lui Herman Agent, retrasa în întregime după fiecare salt întregul grafic, adică firul trecutului, elipsa prezentului, punctul prezentului concret, pâlnie viitorului și curba optimului viitor. După câțiva ani însă, odată cu înmulțirea misiunilor, acest lucru devenise imposibil. Acum, se organizau sute de misiuni pe oră în cele opt baze ale Agenției din toată lumea și doar de două ori pe zi întreaga funcție era reevaluată. Până acum toate devierile fuseseră nesemnificative, semn că măsurile de securitate erau eficiente. Și așa aveau să rămână lucrurile câtă vreme principiul minimei distorsiuni avea să fie urmat.

...

Dar dacă deviațiile ar fi mai mari? Dacă ar fi atât de mari încât ar muta prezentul concret în afara elipsei prezentului? Ce s-ar întâmpla atunci?

Din nou lucid în puterea nopții, extenuat fizic de taolu, dar cu mintea încă sprintenă, Greg zbunguia pe un tărâm necunoscut, tărâm pe care sălășluiau tabu-urile de neclintit, susținute de matematicile de neînțeles care guvernau călătoria în timp. Prospecta chiar posibilitatea ca răpind-o pe *cea perfectă* din timpul ei, chiar înainte de explozie, și aducând-o înapoi cu el, în timpul său, punctul prezentului concret să nu se deplaseze în afara elipsei prezentului. În definitiv, era doar o persoană. O singură persoană, care ar mai fi avut altfel doar câteva secunde sinistre de trăit. Cu ce ar fi putut influența dispariția ei subită mersul timpului însuși? Părea un lucru derizoriu... în afară de o grămăjoară de scrum pe un pod... gândul îl oripila.

Totuși, a o răpi din timpul ei constituia o violare de grad zero a directivelor călătoriei în timp și se postulase... sau calculase, nu mai știa exact, că paradoxul ar fi fost iminent și de magnitudine maximă. Era oare adevărat? Cum se putea defini magnitudinea paradoxului? Pe ce oare se bazaseră când calculaseră aceste violări? Poate a-l răpi pe Napoleon în copilărie ar fi fost cu adevărat un fapt cu consecințe incomensurabile... dar, a răpi o persoană care oricum avea să piară în câteva secunde și al cărei trup avea să fie carbonizat, poate chiar evaporat? Tot ce știa era că a respecta principiul minimei distorsiuni asigura blocarea prezentului concret în interiorul elipsei prezentului. Așadar, o violare ca cea la care se gândea, ar fi putut avea două consecințe: ori prezentul concret ar fi rămas în

interiorul elipsei în ciuda intervenției sale, ceea ce lui însuși i se părea foarte plauzibil, ori ar fi ieșit din ea, dar cu cât și cu ce consecințe... imposibil de aflat!

Merita oare să riște? De bunăseamă că da! Greg sări în picioare când realizează că avea la îndemână toate mijloacele pentru a o face. De ce să nu o facă? Deja pusese la punct o misiune clandestină și nimeni nu își dăduse seama. O va face din nou, de data aceasta întorcându-se cu ea! Așa ceva nu mai fusese încercat niciodată până atunci, dar știa că ar fi fost posibil. Și dacă repercusiunile aveau să fie devastatoare pentru univers, naiba să-l ia! Dacă era atât de fragil încât acțiunea unui nebun să-l poată distruge, atunci și-o merita! Dar ceva îl făcea să creadă că asta nu avea să se întâmple. Toate regulile și măsurile de siguranță ale Agenției... poate erau doar praf în ochi. Poate doreau doar să sperie, să-i descurajeze pe toți cei care doreau suveniruri, sau chiar să rescrie istoria. Dacă orice nebun cu acces la o capsulă ar fi fost convins că poate schimba istoria fără repercusiuni, în mod evident ar fi ieșit haos, cu asta era de acord. Însă el nu dorea decât să o ia pe ea de acolo. Nici un fel de repercusiuni nu aveau să derive din asta. Toată istoria aia blestemată avea să-și urmeze cursul ei scârbos! Ce deviație putea să introducă în trecut, evadarea în ultimul moment al unei singure victime anonime dintr-un genocid de peste opt zeci de mii de oameni? Nici statisticile, nici cursul evenimentelor nici... nici măcar cunoștințele unui singur om nu aveau să fie afectate! Poate că acest fapt nici măcar nu avea să introducă o deviație, poate era chiar în acord cu legea minimei distorsiuni. Iar dacă nu era, nimic nu spunea clar că deviația care ar apărea și s-ar propaga până în prezent, avea să fie de rău augur!

Merse la micuțul său bar, scoase o sticlă de rom și goli jumătate din ea pe nerăsuflăte. „În cinstea celui care va rupe barierele” gândi, apoi lăsă sticla pe bar și se întoarse în pat. În sfârșit avea să doarmă!

Liniște. Încet, somnul încerca să-l cuprindă, însă un gând rămăsese agățat undeva, de un colț al minții sale... parcă un semnal de alarmă nedeslușit. Încercă să-l gonească de-acolo, să-l facă pierdut în amalgamul de foșnete, dar nu reuși. Alcoolul începea să-și facă și el efectul, însă nu era unul plăcut. Începea să-l doară capul și să i se miște patul sub el, dar starea de conștiență nu dispărea. Iar când enervarea triumfă și Greg azvârli perna cât colo, gândul stăruitor căzu din agățătura sa și se revelă în întreaga lui monstruozitate: „Nu o voi salva! Am fost acolo deja și nu m-am văzut făcând-o!”

V. După 373 de ani

1

— Încă o dată, ce anume cauți? Că eu tot nu pricep.

Greg nici nu se întoarse. Părea absorbit cu totul de ecranul mic al terminalului mega-computerului de la Muzeul Memorial al Păcii din Hiroshima. Ca angajat al Agenției, avea în mod special acces nerestricționat la toate bazele de date ale muzeelor de istorie și, în general, ale oricăror instituții care se ocupau cu studierea evenimentelor istorice. Însă cu toate privilegiile sale speciale, cu toate programele super performante de recunoaștere și reconstituire a trăsăturilor fețelor, ecranul se încăpățâna să afișeze „Zero rezultate găsite”. Poza celei perfecte nu se potrivea cu nimic din ceea ce conținea baza de date. Bineînțeles, fotografiile păstrate din acea perioadă erau puține și neclare și deci computerul putea să se înșele... Poate că o avea pe *cea perfectă* în evidențele sale, doar că nu o putea asocia cu imaginea de foarte înaltă claritate a lui Greg. Crezuse că venind personal aici, căutarea avea să fie mai fructuoasă decât cele pe care le făcuse deja prin rețeaua Agenției, din Berlin. Cu siguranță nu avea să găsească nimic în plus interogând acest terminal, față de ceea ce găsisese deja și anume: Zero rezultate. Căutase în fel și chip, întâi în lista victimelor bombardamentului atomic, apoi în lista persoanelor dispărute, în lista totală a persoanelor care muriseră în război... evidențele erau, fără doar și poate, incomplete, dezlănate, făcute doar de dragul statisticilor. Serveau ca singur scop: identificării ordinului de mărime al numărului victimelor. Doar puterea lui zece... și niște liste întocmite în grabă, care să o susțină. Căutase chiar și în listele evidenței populației, însă cu la fel de puțin succes. Căutase apoi în listele tuturor instituțiilor de învățământ din imperiu de la data respectivă, aproximând grosier vârsta celei perfecte între douăzeci și treizeci de ani și selectând toate promoțiile aferente... tot nimic. Dacă ar fi avut un nume, poate i-ar fi fost mai ușor, dar el avea doar o poză. Într-un târziu, își abandonă căutările și închise terminalul. Nu găsisese absolut nimic și asta îl bucura. „Așadar, nu a însemnat nimic, absolut nimic, pentru nenorocita de istorie. Bun, pentru mine înseamnă!”

— Ce spuneai, Carl?

Fără să aștepte răspuns, continuă:

— Facem câțiva pași?

Ieșiră din clădirea estică a muzeului și traversară agale Parcul Memorial al Păcii. Era deja întuneric și câțiva fulgi prinseră a cădea lin, strălucind în lumina sutelor de reflectoare care scaldau parcul într-o paletă largă de culori. Nu era frig, iar neaua încă nu reușea să se aștearnă pe pământ, căci acea zi de sâmbătă, 14 decembrie, era prima din iarnă în care

ningea. Admirară în treacăt frumusețea parcului, trecând pe rând pe lângă Flacăra Păcii, Monumentul Copiilor Păcii, Clopotul Păcii și Turnul cu Ceas al Păcii... Toate rămăseseră neschimbate din a doua jumătate a secolului douăzeci, când fuseseră construite. Întregul parc era o enclavă pe care trecerea timpului o ocolise.

Însă, odată ce ajunseră pe podul Aioi și cotiră la dreapta, ultra-modernismul își reintră în drepturi. Numai micul Dom Atomic rămânea în ruina sa perpetuă, perfect conservată, mărturie a unei atrocități ce nu trebuia nicicând uitată! Agenția și ei înșiși lucrau activ la asta. În jurul lor, construcții verticale înalte de sute de etaje își disputau înălțimile, reflectând cu suprafețele lor netede și lucioase luminile străzii. Forme rectangulare, unele afișând puțină fantezie, altele deloc... Întregul bulevard Aioi părea un enorm tunel al oglinzilor.

Și cei doi meraseră în tăcere spre est, luând la pas bulevardul cel lung. La nivelul străzii, tot felul de localuri și magazine de suveniruri își îmbiau clienții cu reclame animate, marea majoritate bazându-se pe tehnica Anime-ului. Femei frumos creionate îi invitau cu gesturi seducătoare pe pietoni să între în diverse localuri. Peste tot, aceleași tehnici de suprapotențare a trăsăturilor fermecătoare ale chipului feminin, care făcuse Anime-ul celebru, concureau pe afișe sau reclame luminoase și peste tot Greg vedea doar fața ei. Era aproape de nesuportat. Își ridicase gulerul hainei sale lungi și-și trăsese căciula pe cap, dar asta nu-l ajuta deloc să se izoleze.

Carl nu îl întreabă nimic. În definitiv, Greg își exprimase fără menajamente dorința de a nu fi însoțit, dar el insistase. Drumul de la Berlin la Tokyo și apoi la Hiroshima durase mai puțin de două ore cu trenul magnetic supersonic, timp în care discutaseră nimicuri și băuseră bere brună nefiltrată. Totdeauna beau bere brună nefiltrată atunci când călătoreau, fără să se întrebe de ce... pur și simplu așa făceau. Poate în aceeași tradiție în care vechii vikingi beau berea cea mai tare atunci când aveau de tras la rame. Ei nu aveau de tras la rame, căci corăbiile de fier ale zilelor lor îi purtau pe nesimțite peste întinderi nesfârșite, însă călătoria în sine rămânea și trebuia cinstită ca atare. Și iată-i la Hiroshima. Greg nu-i spusese decât: „vreau să caut niște chestii la muzeu” și apoi vreo două ore nu se mișcase de la terminal, iar acum plecase într-o direcție oarecare, fără să-i spună unde. Oare avea vreo țintă, sau mergea doar aiurea? Oare o făcea intenționat, ca să-l enerveze pe el, pentru că insistase să-l însoțească? Probabil că nu. În ultima vreme, Greg se purtase cam ciudat, absent și distant cu toată lumea, parcă încercând să-și revină după o tragedie personală. Îl întrebase dacă era totul în regulă cu el, dar în afară de „N-am băi nimic, ce rahat vrei, sa râd întruna ca un clown?” nu scosese de la el.

Și iată că galopul se termină. Ajunseseră la podul Inari Ohashi, iar Greg se opri brusc și-și așeză palmele pe balustrada rece de beton,

rămânând stană de piatră, cu privirile pierdute spre râul Kyobashi-gawa care curgea lin la câțiva metri sub ei. Era din nou transportat în lumea lui.

2

Aceste ape o văzuseră pe *cea perfectă* arzând. Stătea cam în același loc unde stătuse ea. Palmele sale se odihneau acolo unde se rezemaseră coatele ei... nu pe aceeași balustradă totuși. Podul de atunci nu mai exista... fusese reconstruit. Acum îi zicea Inari Ohashi... oare așa se numise și cel vechi? Toate se schimbaseră, numai pozițiile lor rămăseseră aceleași... și râul. Râul peren, impasibil. Apa trecuse odată cu timpul, dar râul era același. Acolo, ceva mai departe în fața sa, plutise căutătorul său muscă, iar el stătuse cam pe unde stătea acum Carl. De ce oare crezuse că-i va simți prezența aici, acum, după trei sute șaptezeci și trei de ani? Fusese și el aici, acum trei sute șaptezeci și trei de ani, acum o săptămână. Atunci și acum erau două lumi total diferite. Nu o va găsi aici sub nici o formă. Zâmbi amar și se întoarse către Carl:

— Ce vrei să facem de-acuma? Avem trei opțiuni: Unu: mergem la gară și luăm primul tren spre Berlin, doi: ne luăm un hotel pe-aici pe undeva, și spunând acestea își flutură mâna către mulțimea de clădiri de ambele părți ale râului care afișau inscripția „Hotel”, sau trei: găsim o speluncă, ne facem praf și mai vedem noi mâine. Sunt deschis către oricare.

Carl îl cunoștea foarte bine. Știa că dintre cele trei degete rămase în aer, în ciuda indiferenței pe care și-o afirmase, Greg îl prefera pe al treilea. Și-atunci, de ce să nu-i facă pe plac? Nu că el însuși și-ar fi dorit să se întoarcă acasă, sau să se bage la nani deja. Era week-end-ul în care Jess și cu el consimțiseră să-și dea unul altuia o pauză de respiro. Așa că a se face praf într-o bodegă, undeva departe, era cea mai bună opțiune.

— Sake să fie!

Și după doar câteva minute, erau amândoi așezați pe rogojini în fața unei mese japoneze foarte joase, într-un local cochec aflat la nivelul a unsprezecelea al unui colos de sticlă. De la masa lor, li se deschidea priveliștea liniștitoare a râului feeric iluminat sub ninsoarea liniștită. O butelcuță de porțelan frumos lucrat, plină cu sake fierbinte și două pahare minuscule din același material se odihneau pe masa lor, alături de o găleată cu gheață în care zăceau înfipite șase sticle de bere. Supa avea să mai întârzie un pic, însă, în așteptarea ei, un platou mic cu sushi și unul cu tempura le fură servite cu tot fastul.

— Hai, zi-mi, ce anume ai văzut? spuse Carl înmuind cu ceva dificultate cu bețișoarele o bucată de sushi în sosul verde de wasabi.

Greg îl privi încercând să se prefacă nedumerit, însă Carl continuă.

— După misiunea aia a ta pe Kanawa-jima, când ți-ai ars ochii, nu ai mai fost tu însuși. Toți au observat. Și acum, hop! nitam-nisam, ți se face

de venit la Hiroshima și de săpat în bazele de date ale ăstora de la muzeu. Ceva te-a tulburat, îmi dau seama. Hai, spune-mi!

Greg îl privi încruntat. Nu-și amintea să-i fi spus lui Carl exact circumstanțele în care orbise, dimpotrivă, își amintea că ocolise subiectul atunci, în seara aceea când mâncaseră kebab și doner turcesc. Dar Carl era Arhitect și avea acces la arhivele cu misiuni. Așadar, prietenul său făcuse ceva muncă de cercetare asupra sa. Își făcea griji!

— Ia te uită, spuse, cineva mai și remarcă unele chestii în jurul lui! Credeam că nu mai ai ochi decât pentru Jess.

— Așa credeam și eu, dar uite că totuși mai am și pentru tine.

— Flatat! Apropos, cum de ai venit cu mine aici, în loc să mergi cu ea, mai știu eu pe unde?

— Nu schimba subiectul, mă prind de manevre d-astea!

Greg ridică neputincios din umeri. Mai înfulecă o bucată apoi spuse:

— Mă gândeam doar. Aici s-a întâmplat o atrocitate. Cred că voiam doar să văd locurile și acum.

— Atrocități s-au întâmplat mai peste tot la un anumit moment sau altul. Tu ai fost martor la foarte multe.

— Da, dar cea de aici a fost pe o scară mult mai largă decât oricare alta.

— Corect, dar știai asta deja.

Se priviră o clipă în tăcere, apoi Carl continuă.

— Cred că tu cauți o persoană anume din trecut. Am dreptate?

Așadar, ghicise. Probabil că nu-i fusese atât de greu, că doar fusese cu el la muzeu și îl urmărise lucrând.

— Să presupunem că asta aș face. Nu confirm, nu neg. Ai avea ceva împotriva?

— Nu, atâta vreme cât ar fi o simplă curiozitate. Dar am impresia că la tine e ceva mai grav. E o chestie care te consumă.

— Și? Cu ce e împotriva regulilor Agenției?

— Băi moșcule!

Greg zâmbi. Probabil că-l jignise și o făcuse gratuit. Carl îi era cel mai bun prieten, un om care pentru el ar fi călcat în picioare toate regulile Agenției, știa asta.

— Nu mă poți ajuta, Carl. E o chestie imposibilă. De-aia nici nu am vrut să vii cu mine aici.

— Ba te pot ajuta, spuse Carl, parcă brusc înveselit, și mai turnă un rând de sake în pahare. Poate nu așa cum te aștepti tu, dar te pot ajuta cu orice! Sunt Arhitect, ce dracu'! Spune-mi exact ce te frământă. Peste câteva zile vei fi și tu și ai să înțelegi!

Uneori Carl folosea invocația acestei zeități negative de mult uitată, în forma sa vulgară, pentru a adăuga ceva greutate cuvintelor sale și a le da o notă de arhaism... sau doar pentru că-și imagina că suna mai interesant.

— Mă poți ajuta să alterez istoria? Mă poți ajuta să încalc regulile minimei distorsiuni?

— N-o să-ți vină să crezi, spuse Carl și mai înveselit, dar da, ca Arhitect te pot ajuta să faci asta!

— Și mă vei ajuta?

— Bineînțeles că nu. E un cretinism!

Greg îl privi contrariat, în timp ce Carl chicotea ca pentru sine. Atunci sosi și supa aburindă și Carl începu să soarbă cu plăcere din lingura delicată de porțelan.

— Să zicem totuși că aș fi dispus să te ajut în chestia asta a ta. În ce ar consta?

— Ce rost are să-ți spun? Ai zis clar că nu o vei face!

— Am zis. Dar poate mă răzgândesc. Sau poate găsesc o cale de a-ți băga ție mințile în cap.

Greg dădu din mână a lehamite.

— Hai, zi-mi! Uite, mă jur că rămâne între noi doi, orice ar fi! M-ai făcut curios cu tot comportamentul asta al tău misterios.

Celălalt nu spuse nimic. Începu să mănânce în liniște din supa fierbinte. Tăieții erau chiar minunați.

— Bine, continuă Carl, atunci o iau eu pe ghicite. Tu doar va trebui să mă direcționezi, ok? Ok!

Tot nimic.

— Ia să vedem... Fapt: ai vizitat de curând un spațiu și un timp în care ceva oribil s-a întâmplat, cauzând extrem de multă suferință umană. Ai văzut ceva mai mult decât ar fi fost bine pentru tine și asta te-a tulburat. Fapt: revizitezi același loc, în timpul propriu, căutând dovezi înregistrate ale acelui eveniment. Bănuiesc că urmărești reverberațiile actuale a ceea ce s-a întâmplat atunci. Fapt: vrei să schimbi chestii, că tocmai ce mi-ai spus. Fapt: Ești o persoană decentă, capabilă de compasiune și cu aversiune pentru suferință. Deci: Cred că concluzia se trage de la sine și te rog să nu-mi insulti inteligența negând: Vrei să schimbi lucrurile din trecut în bine, pentru una sau mai multe persoane!

Greg încercă să-și ascundă surpriza nereacționând în nici un fel, însă o sincopă în mersul lingurii spre gură îl dădu de gol. De ce oare era surprins? În definitiv, Carl era Arhitect și de departe cel mai deștept om pe care-l cunoștea.

— Bun, continuă Carl, văd că sunt pe drumul cel bun. Mergem mai departe și analizăm pe concret: Cunoștințele tale despre originea și pericolul paradoxurilor, coroborate cu operațiunea de a căuta chestii în arhive, mă duc cu gândul că vrei să evaluezi șansele ca acțiunea ta să provoace unul. Cauți urme sau evidențe actuale ale tragediilor personale de atunci, vrei să vezi dacă au avut vreun impact oarecare. Mai precis, încerci să redefinești principiul minimei distorsiuni... sau mai bine zis să-l adaptezi la nevoile propriei acțiuni.

— Asta încerc să fac? Se trezi Greg gândind cu voce tare.

— Cred că da. Nu sunt încă sigur în ce stadiu ești acum, dar cred că ești între etapa luării deciziei și etapa în care cauți acoperiri și anticipezi rezultatele pentru o decizie deja luată.

Greg era de-a dreptul fascinat. Ce n-ar fi dat să poată împrumuta creierul lui Carl măcar pentru o săptămână.

— Stai liniștit, nu ești primul care se confruntă cu așa ceva. La un moment dat, mai toți agenții care călătoresc în trecut sau viitor, dar mai cu seamă în trecut, ajung la criza asta. Am avut-o și eu pe a mea de curând. Uite, exact de-asta am propus, și sunt sigur că am să fiu felicitat pentru asta, introducerea unui sistem de relații înafara ierarhiei profesionale în Agenție. Fiecare agent, fie el spion, ghid sau reporter, ar trebui să aibă un Arhitect sau chiar Maestru Arhitect ca tutore. Sau „Duhovnic” dacă preferi. Pentru îndrumare și confort în asemenea perioade.

Acum Greg simțea că îl cuprinde furia.

— Aha, adică toată lumea din Agenție se confruntă cu această criză, dar nu și Arhitecții... Voi sunteți scutiți de sentimente umane, fiind supraameni!

Greg râse cu poftă în timp ce scutura sticla goală de sake deasupra păhărelului. Scoase apoi tacticos o bere de la gheață, o desfăcu și dădu pe gât jumătate direct din sticlă.

— Nu, spuse într-un târziu.

— Nu ce?

— Nu... toate tâmpeniile pe care le-ai debitat tu mai devreme. Nu toată lumea din Agenție e expusă la criză, doar personalul care călătorește, iar dintre aceia, unii nu par să o experimenteze niciodată. Arhitecții nu sunt scutiți, de fapt foarte puțini Arhitecți au evitat-o în perioada în care făceau muncă de teren. Nimeni nu se angajează ca Arhitect la Agenție, știi bine. Și, evident, nu e nimeni supraom, cu toții avem sentimente umane!

— Atunci... cum și de ce un Arhitect poate trece peste sentimentele sale umane, ba chiar poate să-i ajute și pe alții să o facă? Tu cum ai trecut peste criza ta? Eu nici nu știam că ai avut așa ceva.

— Ei, a fost ceva... ăăă... jenant. Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Când vei fi Arhitect vei înțelege. Pur și simplu știm mai multe decât ceilalți și de-asta.

— De-asta ce?

— De-asta nu mai privim evenimentele din celelalte timpuri din perspectivă umană. Pentru că știm chestii despre natura timpului și a paradoxurilor pe care ceilalți nu le știu. Când vei ajunge Arhitect vei înțelege

— Te repeți cu chestia asta!

— Da, dar nu găsesc altceva mai bun să-ți spun. Când ai să fi Arhitect ai să afli câteva chestii pe cât de simple pe atât de șocante care te vor

consola instantaneu... și vei realiza atunci ridicolul intervenției asupra evenimentelor de dincolo.

— Ridicol? La dracu', oameni au murit arși de vii!

Carl tresări ușor când își auzi propria expresie în gura prietenului său.

— Știu, dar în legătură cu asta nu poți face nimic...

— Ba tocmai, uite că eu cred că pot face!

— Crede-mă, nu poți! Nu poți face nimic pentru cei care au suferit atunci... sau oricând altcândva. Și eu am vrut odată să...

— Și ce-ai făcut atunci?

— Ce te voi sfătui să faci și tu. Am așteptat până am devenit Arhitect.

— Și după ce-ai devenit Arhitect ai renunțat pur și simplu la gând?

— Da, pentru că am înțeles că era ridicol!

Discuția ajunsese într-un punct mort. Cei doi se priveau acum parcă de la depărtare de secole. Greg își desfăcu și el o bere.

— Uite ce e, Greg. Hai să ne uităm la lucruri așa: Vrei să schimbi istoria. Nu discut nici consecințele, nici motivațiile tale, nici scopul. Le lăsăm afară din discuție, presupunem că nu există. Vrei să schimbi ceva în ziua de 6 August 1945, da? Buuuuun! Poți ajunge acolo, ai posibilitatea tehnică să o faci acum, sau în doi trei ani, sau mâine, sau peste o lună, da? Pentru ziua respectivă.... nu, pentru schimbarea din ziua respectivă, pe care vrei să o faci, contează prea puțin momentul din timpul tău din care pleci, corect?

Greg încuviință din cap. Practic momentul destinație era unic, nu conta de unde pleca el. Nu era ca și cum *cea perfectă* ar fi trebuit să „aștepte” să fie salvată.

— Ei, atunci așteaptă până vei fi Arhitect și fă-o după aia dacă vei mai avea chef!

— Dar tu, probabil, crezi că după ce voi deveni Arhitect nu o voi mai face.

— Nu cred, sunt sigur!

— Atunci, de ce să aștept? Eu vreau să o salvez!

— Aha, deci e vorba despre o „ea”! tipic pentru tine!

Greg se enervă și mai tare. Se dăduse de gol.

— Oricum nu contează, continuă Carl, ți-am zis că scopul și motivele ies din discuție. Ce contează e că nu poți schimba ce s-a întâmplat atunci. În stadiul tău de spion, poți încerca, dar nu vei reuși. Dacă aștepti până vei fi Arhitect, în lumina noilor cunoștințe, îți vei pierde motivația de a o face și-ți vei da seama cât de ridicol ești acum. De-aia te rog, Greg, ca prieten al meu, te implor, nu fă nimic acum. Așteaptă să devii Arhitect. Ce ai de pierdut?

— Se pare că am de pierdut motivația. Ce am de câștigat?

— Înțelegere la alt nivel a întregului mecanism. Plus propriile memorii.

Va urma....

Keith DOUGLASS

ATAAC DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 3

4

Luni, 4 septembrie

Ora 0645

Baza Navală Amfibie

Coronado, California

Lui Blake Murdock îi dispăcea total viața de garnizoană. Nici măcar zgomotele *mormolocilor* BUD/S ce cântau în timp ce alergau în formație pe sub ferestrele sale nu constituia o compensație.

Câmpul de luptă era locul unde înotai sub ape, trăgeai cu arma și aruncai chestii în aer. În garnizoana erai întotdeauna înglodat în hârtii, așteptând orice prilej ca să revii în luptă. Iar aici, în **Coronado**, exista mult, mult prea multă ierarhie militară ce trebuia să aprobe fiecare mișcare.

Team-7 a staționat inițial la Baza Amfibie Little Creek de lângă Norfolk, Virginia, „domiciliul” SEAL de pe Coasta de Est. Dar, careva suspus în ierarhia de

comandă s-a cam simțit ofensat estetic de a avea o echipă/unitate cu număr impar în mijlocul celor cu număr par, specifice Coastei de Est: Team-2, 4, 6, 8 și SEAL Delivery Vehicle Team-2. Murdock mai suspecta că misiunile executate de Team-7 începuseră să-i cam irite pe „Cavalerii Jedi”, cei din Team-6 de la Dam Neck, Virginia, specializați în eliberarea rapidă și eficientă a ostaticilor. O confruntare între ei era inevitabilă.

Și pentru că Team-6 era bine consacrată ca fiind echivalentul Delta Force în elita *Joint Special Operations Command*¹, era clar cine trebuia să câștige. Așa încât, după tipicile jocuri de putere ale birocrăției de la nivelul de comandă, Team-7 a fost expediată la Coronado și la *Naval Special Warfare Group One*², domiciliul de pe Coasta de Vest a echipelor/unităților cu număr impar: SEAL Team-1, 3, 5 și SDV-1, plus *Special Warfare Center* și cursurile *Basic* *Underwater* *Demolition/SEAL*.

Deoarece existența Team-7 încă nu era recunoscută oficial în organigrama SEAL și avea un efectiv de numai patru plutoane, în loc de numărul regulamentar (dar aproape niciodată realizat) de zece, a fost redenumită drept „neagră”. Misiunea principală era aceea de suport pentru comunitatea de Informații, executarea de misiuni speciale clasificate STRICT SECRET și cunoscute doar după numele de cod, micile treburi murdare care oficial nici măcar nu existau, genul de operațiuni la care plutonul se referea cu sintagma „n-am fost acolo, n-am făcut nimic”. Ca în Port Sudan.

Cartierul General era localizat în zona restricționată *Special Warfare* a bazei, dar clădirea nu era marcată – deși toți SEAL știau despre ce e vorba. Important era ca nimeni în afară de SEAL să nu știe.

Pentru Murdock, Coronado avea două dezavantaje principale. Primul era operațional: erau decalați cu cinci ore în după Europa, deci era mai puțin probabil să fie solicitați. Exact ce doreau Team-6. Pe de altă parte, au obținut Operațiunea Sudan, care va să zică poate că existau niște avantaje în cooperarea cu CIA. Așa să fie, numai să nu uiți să stai cu spatele la zid când sunt pe-aproape băieții ăștia.

¹ Joint Special Operations Command (JSOC) – este componenta de comandă din cadrul USSOCOM (United States Special Operations Command) și are ca sarcină studierea necesităților și tehnicilor operațiunilor speciale pentru a asigura interoperabilitatea și standardizarea echipamentelor, planificarea/desfășurarea exercițiilor și instrucției specifice OS și coordonarea acestor misiuni în întreaga lume unde o cer interesele americane.

² Naval Special Warfare Group One (NAVSPECWARCOM) – manageriază, instruieste, echepează și detașează personalul încadrat în unitățile de commando ale US Navy, cu scopul de a susține acțiunile inițiate de comandanții combatanți din teatrele de luptă din oricare zonă din lume.

Al doilea dezavantaj era mai degrabă personal. Existau mult, mult mai multe ocazii ca tinerii săi sălbatici SEAL să intre în belele. San Diego era chiar peste golf. L.A.³ la o zvârlitură de băț spre nord. Iar frontiera mexicană și plăcerile păcătoase din Tijuana la un pas spre sud.

Murdock își iubea cu pasiune meseria, dar ajunsese în punctul în care i se urâse să mai pășească în fiecare dimineață pe *quarterdeck*⁴ și să audă ce noi isprăvi a mai comis Plutonul-3 în noaptea anterioară.

Evident, era de așteptat ca băieții să dea nițel în foc după o asemenea misiune, dar au trecut două săptămâni și nu exista nici un semn de revenire. Week-end-urile erau și mai cumplite: aveau mai mult timp pentru trăsni.

Dar, sigur că Mudock s-a prezentat dimineața pe *quarterdeck*, unde patrona *Command Master Chief*⁵-ul SEAL Team-7, verificând uniforma, tunsoarea, bărbieritul tuturor, ofițeri și subofițeri, pe măsură ce se prezentau la program. Și, indiferent de grad, dacă nu erai la patru ace, aflai imediat și cât se poate de clar.

Orice ofițer isteț era atent la *Command Master Chief* pentru a fi prevenit în caz de dezastru iminent... iar Murdock era un ofițer isteț. Era și mai bine că *Command Master Chief* era George MacKenzie, care, mai înainte, fusese *Platoon Chief*⁶ în Plutonul-3 și-l ferise pe Murdock de o mulțime de belele.

— 'm'neața, *Master Chief*, l-a salutat Murdock. Ai timp pentru o cafea?

— Bună dimineața, *sir*, a replicat *chief*.

Formalitatea cazonă era pentru onor asistență; acum, Mac avea grijă de toate plutoanele unității, nu doar de unul.

— Mi-ar face plăcere, dar nu aveți timp în dimineața aceasta.

Și fusese o dimineață atât de plăcută... până acum.

— OK, Mac, spune-mi-o direct.

— Ei bine, *sir*, pe Jaybird și Doc i-a cam lovit *amok*-ul azi-noapte.

— Căpitanul știe? a fost prima întrebare a lui Murdock, chiar înainte de a dori să știe gravitatea faptelor. Amok-ul lui Jaybird și Doc nu era ceva nou.

³ L.A. – Los Angeles, California.

⁴ Quarterdeck – este „ușa din față” a navei, o porțiune de punte extinsă cu o pasarelă până la doc. VIP-urile și ofițerii urcă pe navă pe aici, iar spațiul mai este folosit în anumite ceremonii ocazionale cum ar fi onorul (*boatswain's call*) acordat ofițerilor superiori sau căpitanului navei. Și pentru că marinarii își conservă limbajul și pe uscat, termenul desemnează *poarta de intrare* în unitatea militară.

⁵ Command Master Chief Petty Officer – grad și funcție în US Navy (cod NATO OR-9; echivalent *plutonier-adjutant principal*). Este subofițerul cu cel mai înalt grad în cadrul unei unități. Asigură legătura dintre ofițeri și subofițeri.

⁶ Platoon Chief – *idem*, dar la nivel de subunitate (pluton).

Căpitanul, așa cum era numit orice ofițer comandant de navă, indiferent de grad, era *Commander*⁷ Dean Masciarelli, cunoscut de subordonați ca Masher⁸, nou venitul CO⁹ al *Team-7*. O altă consecință a mutării la Coronado era aceea că, acum, *Team* era condusă de un comandant „ca la regulament” în loc de un „căpitan”. Murdock nu voia să fie el primul care-l testează pe *skipper* cu niște incidente majore. După toate aparențele, omul nu prea avea sensul umorului.

În cele trecute vremi, ofițerii SEAL cu anumite aspirații primeau comanda unei *Team* și se pensionau ca și *commander*. Dacă printr-un noroc chior erai și avansat la gradul de *captain*¹⁰, asta era un fel de bonus. În prezent, din comunitatea SEAL erau în mod obișnuit avansați amirali, iar mentalitatea *nici-o-greșeală-când-sunt-eu-la-comandă* precum și jocurile politice apăruse și aici ca și în restul Navy.

— Nu, *sir*, nu știe, a spus calm Chief MacKenzie. Razor a ținut capacul pe oală.

Murdock a reînceput să respire normal. Dacă *Command Master Chief* era de acord cu punerea capacului peste incident, însemna că e vorba de ceva mai puțin serios decât o crimă, un jaf armat, sau sodomie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, *Master Chief*, sau mă mai lași nițel să fierb în suc propriu?

Ochii lui MacKenzie au sclipit cu malițiozitate.

— Oh, nu, *sir*, nu vreau să-l privez pe Razor de plăcerea de a vă spune el personal. Vă așteaptă în biroul dumneavoastră.

— Vrei să vii cu mine?

— Mi-ar place să vin, *sir*, dar *Mister*¹¹ DeWitt încă nu s-a prezentat la program. Vinerea catarama sa de la centură arată de parcă ar fi fost ștearsă cu muci, așa că vom avea o discuție în această dimineață referitor la câte servicii pe *quarterdeck* îmi va datora.

— Distracție plăcută, *Master Chief*.

Old Mac se simțea în gradul de *Command Master Chief*, ei bine, ca un SEAL în apă.

⁷ Commander – grad în US Navy (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel*.

⁸ Masher – dandy, playboy.

⁹ CO – commanding officer – ofițerul comandant.

¹⁰ Captain – grad în US Navy (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*. A nu se confunda cu funcția de căpitan (de navă).

¹¹ Mister – apelativ pentru XO – cândva era apelativul pentru secundul navei. În prezent se folosește neoficial în Navy atunci când se adresează celui de-al doilea la comanda unității.

Așa cum fusese informat, Doc Ellsworth și Jaybird Sterling așteptau lângă ușa biroului. Spre surpriza totală a lui Murdock au luat amândoi o impecabilă poziție de „Drepti” și au salutat la unison:

— Bună dimineața, *sir*!

— ...neața, a mormăit Murdock în timp ce deschidea ușa.

Fuck, se gândi; *trebuie să fie ceva serios dacă afurisiții ăștia doi se comportă conform regulamentului militar.*

De asemenea conform informării, Razor Roselli aștepta în birou cu o asemenea expresie pe față, de parcă – așa cum le plăcea celor din pluton să spună – primul lucru făcut în dimineața aceasta a fost să înghită niște gogoși făcute din rahați. Murdock s-a lăsat să cadă în scaun și a spus:

— OK, *Chief*, s-aud!

Razor a dat din cap și a scos capul pe ușă.

— Intrați! a comandat.

Ellsworth și Sterling au „mărșăluit” în birou și au încremenit în fața biroului lui Murdock.

— Amândoi au fost informați referitor la drepturile ce le au conform Articolului 32, spuse Razor.

— Adevărat? i-a întrebat Murdock.

— *Yes, sir*, au răspuns la unison.

Roselli începu.

— *Sir*, acești... *parașutele* astea două au turnat atâta tărie în ei aseară, încât au scăpat complet frânele.

Murdock a fost șocat de cât de ultragiât părea *chief*. În toți anii petrecuți în *Teams*, Razor Roselli a distrus mai multe baruri în toată lumea, decât incendiile pentru încasarea asigurării. Dar așa erau făcuți *chief petty officer*-ii. Când Razor a fost trupete și a sărit peste cal, *platoon chief* l-a pus la punct. Acum fiind el *platoon chief*, era rândul lui să fie *Tăticu*. Pe de altă parte, totuși, Murdock se simțea neliniștit. Dacă Razor îi ținea pe cei doi în poziție de „Drepti” în timp ce povestea, înseamnă că era vorba de ceva extrem de serios.

Razor a continuat.

— Sunteți la curent cu carnavalul care a avut loc în bază săptămâna trecută, *sir*?

Doar nu era ceva în legătură cu aceea, spera Murdock.

— Petrecerea pentru copii, da? Curse și jocuri și altele asemenea?

Se întreba ce au făcut cei doi, au futut fata cuiva sus, în Roata Mare?

— Da, *sir*, a spus Razor crispat. Au fost și câteva animale. Se pare că aseară a dispărut o cămilă.

— O cămilă? a întrebat Murdock stupefiat, înțepenit în scaun și cu ochii fixați pe Doc și Jaybird. O cămilă *Mark-1*¹²? Coccoșe și toate dotările?

— O cămilă completă, *sir*, a confirmat Razor, cu fața impenetrabilă. Respectiva cămilă a dispărut de la carnaval, iar apoi a fost localizată în timp tocmai era introdusă în Comandament, în garajul ofițerului comandant al *Special Warfare Group*.

— Nu *Commodore*¹³ Harkins, se rugă Murdock de Doc și Jaybird. Nu la Comandamentul său.

— *Oh, yes, sir*, l-a asigurat Razor, în timp ce broboane de sudoare apăreau pe buza superioară a lui Jaybird și Doc. Aceștia doi au fost întrerupți din activitate de *Chief Master in Arms*¹⁴ Marlowe care era de serviciu în patrulă.

— Ați fost prinși? a urlat Murdock. Să comiți o infracțiune este una, dar ca un SEAL să fie prins asupra faptului este de neiertat.

— Ne-am gândit că l-am putea ucide, a lăsat Jaybird să-i scape. Dar ne-am imaginat că veți fi și mai șucărit.

A prins privirea furioasă a lui *chief*, și a adăugat, cu întârziere:

— ...*Sir*.

— *Chief* Marlowe este un vechi prieten de-al meu, *sir*, a spus Razor. Mi-a adus la cunoștință incidentul și l-am aranjat *chief-la-chief*.

Murdock a trebuit să se străduiască să nu scape un geamăt de ușurare. *Chief-la-chief* era singurul lucru care făcea Navy să funcționeze, și-i ținea pe ofițerii ca el departe de Curtea Marțială.

— Cămila este OK?

— Operațională, *sir*, și a fost înapoiată proprietarilor de drept.

— Aceștia nu vor să formuleze acuzații?

— Nu, *sir*. Au fost nițel ofuscați de ceea ce era pe cămilă, dar am reușit să aplanez situația.

Murdock știa că va regreta, dar trebuia să afle.

— OK, ce era pe cămilă?

— Numărul 7, *sir*.

— Un șapte?

¹² Mark-1 – termen militar; aici are sensul de: în mărime naturală, veritabilă.

¹³ Commodore – Grad mai vechi în US Navy (cod NATO OF-6). În prezent este înlocuit cu *Rear Admiral (lower half)* - amiral cu o stea. Se folosește onorific când e vorba de un *Captain* care are pe țeavă avansarea la gradul de *Admiral*.

¹⁴ Chief Master at Arms – este șeful unității de ordine și protecție în US Navy (Shore patrol), echivalentul Poliției Militare din US Army.

Murdock a aruncat o privire plină de furie celor doi infractori; amândoi erau feșteliți.

— Oh, asta e chiar bună. E al dracului de bună. Voi doi trebuie să vă reinstruiți asupra măsurilor de securitate. Dar, deoarece *Commodore* stă în vârful unei grămezi de bălegar apărută azi dimineață în garajul său, nici măcar nu va vedea acel număr și nici nu va face legătura cu *Team-7*. Nu, nuuu, niciodată. Admirabil, al dracu' de admirabil.

Cei doi păreau că sunt gata să se topească în podea.

— Cu ce e pictat? a întrebat Murdock fără a se adresa cuiva anume.

— La ce vă referiți, *sir*?

— Numărul, a fost vopsit?

— Nu, *sir*.

— Ei? a făcut întrebător Murdock.

— A fost bărbierit, a răspuns *chief* într-un târziu.

— Bărbierit? Unde?

— Pe **cur**¹⁵, *sir*.

Doc și Jaybird au izbucnit într-o chicoteală, care a încetat brusc doar atunci când *chief* i-a altoit lui Jaybird o *carabă* zdravănă după ceafă.

Murdock se uita fix la brevetul său de ofițer înrămat pe perete așteptând o inspirație. Nu era expert în cămile, dar din cât auzise despre temperamentul lor, era greu de imaginat vreuna stând nemișcată pentru a fi bărbierită pe fund de niște SEAL beți. În plus, nu și-l putea închipui pe Doc Ellsworth liniștind cămila cu vreun tranchilizant... nu, nu, mai bine nici să nu se gândească la așa ceva. Despre ceea ce nu știi, nu poți depune mărturie.

— Lăsați-mă să recapitulez, a spus. Ați băut destul alcool, cât să vă faceți neuronii muci. Apoi, când ați devenit destul de idioți, ați furat o cămilă, care costă – presupun – suficient ca să transforme tâmpenia asta într-o infracțiune penală. Apoi ați priponit această cămilă vie, marcată cu ce a vrut mușchiu' vostru, cu excepția numelui meu, gradul și CNP-ul, în garajul Comandamentului, de unde *Commodore* conduce personal toate SEAL-Teams, escadrele de nave speciale, detașamentele și unitățile de pe Coasta de Vest și din teatrul de operațiuni din Pacific. Omul care semnează FITREP¹⁶-ul ofițerului nostru comandant și-l supervizează și pe al meu. Am punctat toate aspectele?

Ellsworth și Sterling au ridicat doar din umeri, ca și cum azi-noapte părea să fi fost o idee mult mai bună.

Murdock i-a lăsat să transpire câteva minute.

¹⁵ Ideea nu este nouă !

¹⁶ Fitness Report (FITREP) – raportul de evaluare a activității este documentul principal care stă la baza carierei militare. Fără rapoarte favorabile, promovarea la gradele superioare, implicit la funcții de comandă, este practic imposibilă.

— OK, li se adresa celor doi. Este alegerea voastră. *Captain's Mast*¹⁷ sau pedeapsă la nivelul plutonului.

— La pluton, *sir*, au izbucnit amândoi.

Razor le va scoate sufletul pe cur mult mai rău decât comandantul, dar își vor păstra gradele, iar la dosar nu va fi pus nici un raport disciplinar.

— Asta e tot, *sir*?

Murdock a aprobat înclinând din cap.

— Afară! a șuierat *chief* către Jaybird și Doc.

După ce ușa s-a închis în spatele lor, Murdock și Roselli s-au uitat unul la altul. Apoi au izbucnit în râs.

— O afurisită de cămilă, se îneca Razor, ținându-se de scaun să nu cadă.

— Afurisitul de *Commodore*, a gemut Murdock.

— Un șapte pe curu' ei, abia putu să spună Razor. *Fuck*, știam eu că alcoolul afectează judecata, dar chiar așa...

— Te-ai descurcat bine cu chestia asta, Razor.

— Am fost norocoși, *Boss* – începu *chief* din nou să râdă. „*Stă în vârful unei grămezi de bălegar*”. Am crezut că mă cac pe mine când v-am auzit. Iar *commodore*? Știți ce scrobit este? S-ar fi stârnit tot rahatu' pe-aici. Chiar dacă ar fi hotărât să nu ne împuște, am fi fost cu toții detașați la detașamentul de apă rece din Kodiak, Alaska, pentru tot restul carierei.

— Singurul lucru pe care nu-l pricep este cum a reușit *Master Chief Mac* să rămână serios pe *quarterdeck*, a spus Murdock gânditor.

— Vorba începe să umble, a spus Razor. Este o mică legendă SEAL pe cale să se nască.

— Doar să nu audă despre ea *Skipper* înainte de a lua măsurile necesare, a spus Murdock. Și – mai ales – nici unuia din pluton să nu-i vină ideea de a face alta și mai lată.

— N-au să aibă curajul, a spus *chief* încrezător. Nu, după ce au să vadă cum îi jupoi de vii pe Jaybird și Doc.

În acel moment, *Lieutenant j.g.* DeWitt a năvălit în birou roșu la față.

— Dom'le! *Master Chief* m-a făcut pur și simplu franjuri în dimineața asta. Niciodată nu s-a luat de nenorocita de **cataramă** de la centura mea pe vremea când făcea parte din pluton.

Murdock și Razor s-au uitat unul la altul și au izbucnit iar în râs.

¹⁷ *Captain's Mast* – pe marile veliere militare din trecut judecarea și pedepsirea marinarilor vinovați se făcea la piciorul catargului principal (*mast*), judecător fiind, evident, căpitanul navei. Și pentru că Marina este o lume extrem de tradiționalistă, expresia s-a păstrat până în prezent și desemnează o audiere disciplinară în care ofițerul comandant al unei unități militare navale analizează și dispune pedeapsa în cazul subofițerilor din unitate care se fac vinovați de ceva. Avantajul este că dosarul acestuia rămâne „curat”.

- Nu e deloc amuzant, a spus DeWitt cu năduf.
- Ba da, este, a ripostat Razor Roselli.
- Trebuie să-i scoatem pe băieți din vizor, i s-a adresat Murdock lui *chief*.
- Camioanele sunt programate pentru ora 0700, a răspuns Razor. Înseamnă că vor apare după 0900.
- O săptămână în deșert este exact ce a recomandat doctorul.
- În afară de asta, *sir*, dacă nu-l scoatem pe *Mister DeWitt* din calea lui *Command Master Chief*, va sta în serviciu de gardă până va ajunge *lieutenant-commander*¹⁸.
- Sau până când se va pensiona *Master Chief Mac*, a adăugat Murdock râzând pe înfundate.
- Nu e nimic de râs, a izbucnit DeWitt.
- Oh, ba da, *sir*, este.

5

Luni, 4 septembrie

Ora 1345

Poligonul de la Chocolate Mountain

Niland, California

Terenul de instrucție pentru SEAL de pe Coasta de Vest era Chocolate Mountain Gunnery Range, o fostă zonă de bombardament a aviației cu muniție de război. Se afla la trei ore de mers cu mașina către est de San Diego în sudul deșertului californian, lângă orașul Niland. SEAL utilizau Chocolate Mountain Gunnery Range de pe vremea războiului din Vietnam – canalele din interiorul zonei Salton Sea semănau cu canalele din Delta Mekong – pentru antrenamentele de dinaintea detașării plutoanelor. Era întins, anonim și izolat; puteai face zgomot la greu, fără să-ți deranjezi vecinii.

Spre deosebire de aproape toate celelalte tipuri de forțe militare, instrucția de câmp a celor din SEAL era condusă tradițional de omul din pluton care avea cea mai multă experiență și îndemânare referitoare la tema antrenamentului. Gradul și specializarea nu aveau nici o importanță.

Asemenea oricărui subofițer din Navy, SEAL aveau și o specializare, cum ar fi *Mineman* sau *Machinist's Mate*, pe care au obținut-o după terminarea perioadei de

¹⁸ lieutenant commander – grad în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

instrucție inițială. Dar, pentru SEAL specializările erau lipsite de sens, odată ce erau alocați la Silver Strand în Coronado după ce aveau BUD/S. Din păcate, Navy, în infinita sa înțelepciune, continua să le ia în serios. Așa încât, un SEAL specialist în parașutarea cu cădere-liberă și instructor-scafandru, dar care avea și specializarea de *hull technician*¹⁹, trebuia să studieze de două ori pe an manualele de sudură pentru testul scris necesar unei promovări. Iar un *ordnanceman*²⁰ se săturase să mai încarce geamanduri-sonar pe vânătoarele de submarine P-3 Orion și s-a dus la BUD/S, încă mai concura pentru promovare, nu cu cei din SEAL, ci cu cei ce încărcau bombe pe avioane. O prostie, desigur – dar cum le plăcea celor din SEAL să spună – asta era *fucking Navy*. Doar sanitarii SEAL aveau aceiași instruire de specialitate precum omologii lor din Navy, dar avuseseră parte de tratarea a mult mai multor răniți în luptă reală.

Și – pe lângă pregătirea cerută fiecărui membru din comunitatea SEAL – mai era nevoie de expertiză în diverse domenii mai specifice: arme, comunicații, informații, plierea parașutelor, etc. Iar de aici, talentele deveneau și mai specifice. Un SEAL putea fi un adevărat maestru în repararea electronice complexe al unui lansator portativ de rachete sol-aer Stinger; altul în interpretarea fotografiilor aeriene/satelit pentru extragerea informațiilor; iar altul în utilizarea laserului pentru marcarea țintelor.

Pentru Plutonul 3, prima zi de antrenamente la Chocolate Mountain a fost condusă de *Radioman 1st Class* Ron Holt, expertul în pistol. Pentru că a fost introdusă o nouă armă în inventarul din dotare cu care veneau în contact pentru

prima oară: pistolul *Mark 23 Mod 0* conceput pentru cei din Forțele Speciale Ofensive. Numele nu spunea prea mult, dar era un pistol absolut nou, rezultatul unei istorii care merită a fi povestită.

În vremurile de început, arma aleasă în *Underwater Demolition Teams* a fost

revolverul de calibrul *.38 Smith & Wesson*. Chiar înainte de a începe Războiul din Vietnam, SEAL au primit pistolul automat calibrul 9 mm Smith & Wesson cu supresor amovibil. În Vietnam a fost poreclit *Hush Puppy*,

¹⁹ *hull technician* - tehnician de caravane de coca navei.

²⁰ *Ordnanceman* - Aviation Ordnancemen – manevrează muniția de pe avioane: mitraliere, tunuri, bombe, torpile, rachete.

pentru că era folosit mai adesea la reducerea la tăcere a câinilor lătrători și ai rațelor măcăitoare, decât a santinelelor umane. Contrar unei legende răspândite, niciodată nu au fost prea multe, doar câte două în fiecare pluton. Iar acestea erau predate următorului pluton la întoarcerea în țară. Restul celor din SEAL aveau revolverul Smith & Wesson sau pistolul automat Colt.45. Pistoalele erau doar arme de rezervă, iar SEAL considerau că treaba s-a împușcat rău când intrai într-o situație în care trebuia să le utilizezi.

Lucrurile au continuat până la sfârșitul anilor '70, când modelul de pistol era la alegerea personală a fiecărui SEAL. Pentru că *Hush Puppy* a fost considerat ca fiind depășit, a fost înlocuit de Heckler & Kock P95 de 9 mm, automat, prevăzut cu supresor Qualatec. Din nou, doar foarte puține au fost achiziționate.

În a doua jumătate a anilor '70 salvarea ostaticilor a devenit o industrie prosperă iar pistoalele au devenit importante, ca arme principale de asalt. Delta Force s-a dotat cu Colt.45 automat, modificat, M-1911A1. SEAL *Team-6* a ales revolverul automat Smith & Wesson.357 Magnum și pistolul automat Beretta calibrul 9 mm. Echipa de salvare a ostaticilor a FBI, care fusese antrenată de SAS britanic, a adoptat arma standard a SAS²¹ pistolul automat Browning Hi-Power calibrul 9 mm.

Focul de armă din timpul operațiunii de salvare a ostaticilor, pentru care britanicii foloseau termenul de *Close Quarters Battle* sau CQB, era un standard total străin militarilor din US. Era vorba de pătrunderea într-o încăpere plină cu oameni care țipau, distingerea prietenilor de dușmani și împușcarea dușmanilor în cap, totul în câteva zecimi de secundă. Greșelile și rateurile nu erau permise.

Pentru CQB erau necesare mai mult de cinci sute de cartușe pe om pe zi pentru a căpăta eficiență și un minimum de trei-patru sute pe săptămână pentru a o menține.

SEAL *Team-6* a descoperit în curând că tragerea a atât de multe cartușe uzează Beretta – armă bună altfel. Când una a explodat în timpul tragerii și a spart dinții unui SEAL, *Team-6* s-a reorientat către SIG-Sauer P-226 9 mm, automatic, ca și cei SAS britanic.

Între timp, a intrat în dotarea generală a forțelor armate US sub numele M-9, inclusiv o versiune pentru Operațiunile Speciale cu țeava alungită pentru montarea unui supresor de sunet Knight's Armament Company. Acesta a fost în serviciul celor din SEAL până la sfârșitul anului 1987. Dar până atunci toate SEAL *Teams* și-au

SIG SAUER P226

²¹ SAS - Special Air Service – unitate militară britanică, strămoșul unităților de commando moderne.

însușit tehnica CQB. Trecuseră prin aceleași necazuri cu Beretta și treptat s-au reorientat către P-226.

Aceasta a revenit în atenție când forțele de Operațiuni Speciale ale tuturor serviciilor militare au fost plasate sub US Special Forces Command, care era o autoritate independentă. Cineva din USSOCOM s-a întâmplat să verifice și a rămas neplăcut surprins de multitudinea de modele de pistol din dotare, fiecare având nevoie de propriile piese de schimb – foarte costisitoare – și de instruirea pentru întreținere.

Astfel, USSOCOM a organizat o competiție pentru achiziționarea unui nou tip de pistol. În cazul în care Congresul s-ar fi mirat de necesitatea de a avea un nou pistol, a fost numit armă ofensivă de mână, spre deosebire de armele pentru protecția personală purtate de șoferii de pe camioane și paznicii de la porți din armata convențională. Arma trebuia să fie de calibrul .45, cu o capacitate a încărcătorului mai mare decât cele șapte cartușe ale bătrânului Colt.45, cu un supresor de zgomot și modul laser pentru ochire. Și mai trebuia să fie capabil să tragă cel puțin treizeci de mii de cartușe fără să se defecteze nici o piesă componentă.

Câștigătoarea competiției a fost firma germană Heckler & Koch, cu o armă bazată pe pistolul lor **USP Universal** cu încărcare automată. Avea dublă acțiune, cu un încărcător de douăsprezece cartușe, cu o pârghie de armare foarte silențioasă, și piedică ambidextră. Supresorul de sunet atașabil era produs de Knight's Armament Company, pe care SEAL îl cunoșteau și aveau încredere în el. Laserul de ochire ce se monta sub țeavă încă nu sosise din fabrică.

Ron Holt a început instruirea din cursul dimineții prin a face o prezentare generală a armei. N-a lungit-o prea mult. Acolo unde alți militari US arătau un interes mai mic decât pentru o bere rece, SEAL nu puteau aștepta prea mult ca să se distreze cu noua jucărie. Și cum probabil că viața lor va depinde la un moment dat de ea, mai bine să o cunoască al dracului de bine.

După ce au terminat cu teoria, plutonul a petrecut o întreagă oră cu demontarea și reasamblarea pistolului, până ce au învățat mișcarea pe de rost. Blake Murdock a avut la început oarece rezerve în legătură cu această armă, și se părea că și oamenii lui le împărtășeau. Pistolul era o sculă a dracului de mare, de mai bine de un kil fără încărcător, și peste două kile cu încărcătorul plin. Asta însemna o greutate mare atașată la șold în timpul unei misiuni. Și se părea că vor trebui să treacă și pe la atelier ca să modifice tocul pistolului. Arma avea cam douăzeci și cinci de centimetri lungime, iar supresorul nouăsprezece. Dacă tocul nu va fi atașat mai sus pe șold, supresorul îi va lovi peste genunchi în timpul mersului.

Dar, până nu încerci, nu vorbești, așa încât, după masa de prânz s-au îndepărtat în deșert ca să pună armele la treabă.

Fiecărei SEAL Team îi erau alocate 300.000 de cartușe/pluton/an. Așa încât a cam durat să descarce cutiile cu muniție din spate de la Humvee²².

Iar cu câte cinci încărcătoare de câte douăsprezece cartușe pentru fiecare armă, standurile de tragere au fost în curând pline cu cutii și grămezi de tuburi goale provenite de la cartușele de calibru .45 cu cămașă dură.

— Muniție fabricată în Israel? s-a mirat Scotty Frazier, citind textul inscripționat pe o cutie. De ce mama dracu' cumpărăm muniție de .45 de la israelieni? Ei nici măcar nu folosesc vreo armă de calibrul .45.

— E unul din acordurile alea militare cu străinii, a explicat Miguel Fernandez, care avusese parte de ceva instruire militară peste hotare. Ei cumpără avioane de vânătoare F-15 din fondurile pe care le dăm ca ajutor, iar noi cumpărăm de la ei muniție de .45 și alte alea rahaturi pentru a echilibra balanța și ca să lăsăm impresia că primim ceva înapoi, adică nu cheltuim prea mult.

Eric Nicholson rumegă ideea, dar tot nu pricepu mare lucru.

— Adică... cum dracu'?

— Fii atent, a intervenit Roselli. US încasează impozitele, producătorii de armament încasează banii pe contracte, iar contribuabilii o încasează-n cur. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Tot plutonul a început să chicotească.

— Cursul de Relații Internaționale, autor Chief Roselli, a hohotit Ed DeWitt.

— Păi, mă înșel cumva, *sir*? a întrebat Roselli.

— Nu, deloc, a admis DeWitt. Dar noi dăm ajutor financiar Israelului datorită acordurilor de la Camp David, și faptului că ei sunt mereu sub amenințarea armelor.

— Da, *sir*, a răspuns Roselli. Dar rușii nu mai aprovizionează partea adversă, deci cine mai amenință Israelul? Nimeni. Dar noi tot le mai pompăm mai bine de trei miliarde pe an.

Orice ofițer obișnuit care ar fi trecut prin preajmă, ar fi rămas uimit să audă cum comentează politicile referitoare la Orientul Apropiat guițătorul acesta de subofițer, dar celor din SEAL le plăcea să fie la curent cu situația din zonele unde datoria i-ar fi putut trimite.

Au încetat doar atunci când Ron Holt a întrebat exasperat dacă vrea careva să tragă cartușele ale afurisite.

²² Humvee - High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle (HMMWV) - Humvee, vehicul militar cu tracțiune integrală.

Au început să tragă de la distanța clasică pentru pistol în țintele de hârtie. Curând, Murdock a trebuit să recunoască faptul că arma avea o precizie fantastică. Pistolul avea un inel special ce bloca închizătorul de țeavă, după armare. Asta îl făcea mai precis decât puteau să tragă majoritatea SEAL, dar Holt a câștigat toate berile pariate în acea zi, cu o grupare a focurilor impresionantă – toate gloanțele trase printr-o singură gaură de mărime unui dolar de argint.

Plutonul era obișnuit cu reculul pistolului de 9 mm, așa încât le-a luat ceva timp ca să se obișnuiască cu zvâcnitura unuia de .45. După ce fiecare a tras satisfăcător, Holt i-a lăsat să atașeze supresorul ca să vadă ce influență are asupra tragerii. Supresorul putea fi reglat în zece poziții, ceea ce făcea ca gloanțele să se grupeze diferit.

Când Holt a considerat că toți s-au deprins cu arma, a anunțat:

— OK, acum trecem la distanță CQB.

Asta era pe placul tuturor, dar, mai întâi, au trebuit să înlocuiască țintele și să adune tot gunoiul – cutiile și tuburile de cartușe trase.

— Nu, nu, nu, a spus Razor Roselli cu blândețe, ridicând mâna ca să-i oprească. Nu vreau să vă efortați inutil pe arșița asta. Jaybird și Doc s-au oferit voluntari pentru treaba asta. Toți ceilalți mergeți la umbră și beți ceva apă.

Toți, le-au mulțumit cu voci prefăcute lui Sterling și Ellsworth, care deja umblau aplecați ciugulind din nisip tuburile de cartușe și bombăneau la gândul că e doar începutul pedepsei aplicate de Razor Roselli. Când au terminat, tot plutonul s-a îndreptat spre standul de antrenament CQB, care a fost primul de acest fel amenajat la Chocolate Mountain. Vechi anvelope auto puse una peste alta și umplute cu nisip pentru a opri gloanțele și a evita ricoșeurile, delimitau „camere” și „holuri”. Sigur, acum era o chestie depășită față de noile *case-de-ucis* ale căror pereți erau veritabile capcane pentru gloanțe, dar erau potrivite scopului urmărit de Murdock. Pentru că toate SEAL Team bântuiau prin Chocolate Mountain, aceasta era mult mai ușor de rezervat.

SAS britanic a fost prima unitate militară care a aplicat CQB și a stabilit regulile acestei tehnici de luptă. Tehnica inițială de tragere a fost a lor, dezvoltată din metoda Grant-Taylor de executare instinctivă a focului dezvoltată de *gentleman*-ul cu acest nume pe când era numărul doi în Poliția din Shanghai, în anii premergători celui de-Al Doilea Război Mondial. Acesta a avut parte de acțiune din plin, iar mai târziu i-a învățat tehnica sa pe britanicii și americanii din serviciile operative de Informații și commando în timpul războiului.

Focul instinctiv era executat cu trăgătorul stând cu fața spre țintă și cu pistolul ținut cu ambele mâini întinse înainte. Nu mai era utilizată cătarea, ci privea pe deasupra armei, către un punct de pe țintă, și trăgea. După ce s-au mai organizat, Delta și SEAL *Team-6* s-au orientat către tipul de poziție Weaver, în care trăgătorul se orienta cu laterala înainte, devenind el însuși o țintă mai mică. Priza cu două mâini era folosită, cu brațul armat de-a latul pieptului, susținut de celălalt.

Americanii au mai pus la punct și așa numitul „ochire-foc-rapid”, în care arma era purtată cu țeava ușor ridicată. Trăgătorul fixa ținta cu vârful țevii, centra cătarea și trăgea într-o fracțiune de secundă. Mult mai precisă decât tragerea instinctivă, dar la fel de rapidă.

Așa executa foc SEAL din Plutonul-3. Fixau ținte băieți-buni și băieți-răi prin standul CQB, apoi acționau în unități-de-foc. Trăgeau din toate pozițiile, din mișcare, aplecați, rostogolindu-se sau pe burtă.

Murdock tocmai terminase o primă repriză cu echipa, când *pager*-ul a sunat. Privi în jur.

— Sună și ale voastre?

Toți SEAL și le-au verificat pe ale lor și au negat dând din cap.

— *Fuck!* a trântit-o Murdock.

Dacă ar fi fost vorba de ceva rahat fără importanță, centrul Chocolate Mountain l-ar fi apelat prin radio din clădirea comandamentului. Era evident ceva prea confidențial pentru a fi spus prin radio, așa că trebuia să se deplaseze imediat acolo. Și mai avea atâtea reprize de trageri de executat.

— *Fuck me*, repetă cu năduf.

— O să-ți păstrăm câteva cartușe, *Skipper*, a spus profesorul Higgins.

— Vom încerca să nu ne distrăm prea mult, a adăugat Ed DeWitt, bucurându-se că va avea parte de unul dintre rarele momente când simțea că își merită solda de *j.g.*

Când Murdock a năvălit în clădirea comandamentului, *warrant officer*²³-ul de serviciu i-a stopat orice tiradă spunându-i:

— Trebuie să vă întoarceți la Coronado ASAP²⁴. Un HH-60²⁵ gata pornit vă așteaptă

²³ Warrant officer – grade militare (5) fără echivalent în Forțele Armate Române; se situează între gradul de *plutonier-adjutant* și cel de *sublocotenent*. Sunt „aproape” ofițeri cu înaltă pregătire tehnică în diverse domenii. A nu se confunda cu maiștrii militari.

²⁴ ASAP - *As soon as possible* – cât de repede este posibil / urgent.

pe pistă chiar acum.

Când Murdock a încercat să bolborosească ceva, *warrant*-ul a adăugat:

— Ordinul precizează *come-as-you-are*²⁶. N-aveți nevoie de nici un echipament, iar eu am să trimit Humvee-ul înapoi la pluton. Să aveți o călătorie comodă, și nu, nu cunosc nici un fel de detaliu.

Mai târziu, Murdock s-a simțit rușinat pentru că primul lucru la care se gândise a fost: „*Shit, ce au mai făcut oamenii mei de data asta?*”

CARRY ON !

²⁵ Sikorsky MH-60G/HH-60G Pave Hawk – elicopter bimotor din dotarea US Air Force. Este derivat din UH-60 Blackhawk și are incorporat sistemul electronic PAVE.

²⁶ *come-as-you-are* – întocmai cum te afli (echipat) – subliniază urgența convocării.

Regele Piraților

Aventurile de altădată...

REGELE PIRAȚILOR¹

PARTEA ÎNTÂI

Furtuna trecuse! Marea e acum liniștită; pe suprafața ei netedă se leagănă butoaie goale, catarge sfărâmate, adevărate monumente funerare ale vaselor scufundate.

Păsările de mare, prevestitoare de furtună, au dispărut odată cu ea, retrăgându-se cine știe pe ce stâncă; numai peștii zburători mai sar pe apă, prevestind vreme bună.

O brigantină se mișcă lin și încet pe marea aproape netulburată de vânt; toți oamenii de pe ea sunt ocupați să îndrepte stricăciunile pricinuite de furtună; catargele fuseră ridicate la loc și acum echipajul lucra la restabilirea pânzelor, îmbrăcând catargul. Corabia se lăsase tare pe o coastă; lucrul acesta dovedea că în timpul furtunii se aruncase tot balastul din fund.

Afară de loviturile de ciocan ale dulgherului și scârțâitul pompei, nu se auzea decât glasul căpitanului care, rezemat de catargul principal, căuta pe hartă locul unde-l aruncase furtuna.

Mișcările acului magnetic îl orientau din ce în ce mai bine. Din când în când se auzea strigătul unui ofițer care măsura adâncimea mării cu o frânghie. În cele din urmă degetul căpitanului se opri pe hartă, la o grupă de insule și el spuse cu cel mai mare sânge rece:

„Ne aflăm lângă *Los Ladrones*.”

În clipa aceasta o voce ce venea din vârful catargului, strigă: „Pământ!”

Căpitanul repetă rece, fără să se schimbe câtuși de puțin la față: „*Los Ladrones*”.

Strângând liniștit harta, el scoase un fluier mic de argint, și dând un semnal, îi chemă pe ofițerii săi pentru a-i raporta asupra celor petrecute în timpul furtunei din noaptea trecută.

Insulele hoților se aflau numai la câteva mile de ei - nu aveau tunuri, pânzele le erau rupte și căpitanul își judeca totuși oameni cu atâta sânge rece de parcă s-ar fi aflat în cea mai mare siguranță, acasă, pe banca juraților.

— Din a cui poruncă au fost aruncați bolnavii în mare? întrebă el, adresându-se, foarte sever, oamenilor săi.

¹ Foileton interbelic apărut într-o ediție de buzunar în 1941- fără autor.

— Doctorul a poruncit! răspunse un marinar bătrân.

— D-ta ai dat ordin, Skudamore? întrebă căpitanul întorcându-se și uitându-se țintă la un bărbat înalt și slab.

Figura doctorului era una din acelea care par liniștite și blânde, ale căror trăsături când zâmbesc, sunt în stare să farmece, până când vreo răutate pe care n-o pot ascunde sau o sete de răzbunare prefac privirea lingușitoare într-o expresie drăcească.

— Ți-am urmat ordinul, căpitane Rolls, spuse doctorul cu o voce dulceagă, moale, de parcă ar fi fost vorba de cine știe ce faptă nobilă, pe care nega că ar fi făcut-o, numai dintr-o modestie exagerată. Când corabia a căpătat o spărtură, ai trimis ordin jos ca balastul să fie aruncat în apă. Oamenii au aruncat mai întâi balastul din fund: apoi ai poruncit din nou ca să se arunce ce se mai poate. Atunci s-au aruncat tunurile. E mare păcat că a trebuit să fie aruncate, căci avem nevoie de ele, mai ales aici lângă insulele *Los Ladrones*. Dar nici cu aceasta corabia nu fu îndeajuns de ușurată.

Ai poruncit încă o dată, stăruitor, să aruncăm în apă tot ce e de prisos. Dar pe bord nu mai era nimic de prisos, în afară de bolnavi și de drugii de argint. Oamenii începură să se chibzuiască ce trebuiau să arunce. Eu răspunsei la întrebarea ce mi se puse: Când vom ajunge la Londra, n-o să ni se ceară socoteală de oameni, dar de argint da; și datorită sfatului meu, argintul rămase nevătămat și corabia scăpă.

— Doctore Skudamore, spuse căpitanul cu o liniște de ghiață, pentru această faptă neomenoasă, vei fi destituit, vei fi pus în fiare și vei fi predat, la Londra, justiției regale.

— Se vede o corabie! strigă omul de la cârmă. Marinarii, uitându-se într-acolo, murmurară înfricoșați: „Pirații!”

Skudamore își îndreptă asupra căpitanului ochii lui verzi, cu un răs jignitor, și spuse batjocoritor, cu vocea răgușită:

— Cred că ar fi recomandabil să amâni cu câteva ceasuri, pedepsirea mea, căci în acest interval se poate ca vreunul din voi să aibă nevoie de mine.

— Nu e treaba d-tale! răspunse căpitanul Rolls; să mori fără doctor sau să fii aruncat în mare de doctor, este aproape același lucru.

— He, he, he! La drept vorbind ar fi fost mai bine să scapi corabia de bolnavi, chiar de la început, decât să arunci tunurile. Căci pirații care ne urmăresc obișnuiesc să fie bine prevăzuți cu tunuri și nu prea-mi vine să cred că o să putem împrumuta de la ei! Dar asta e treaba d-tale!

Căpitanul făcu semn ca doctorul să fie dus sub covertă. Apoi porunci ca argintul să fie ascuns în încăperile cele mai de jos, și ca fiecare să se ducă la postul său. Apoi, luându-și armele, se sui pe puntea lui și nu schimbă deloc cursul corăbiei.

În timpul acesta corabia piraților se apropia cu cea mai mare iuțeală de brigantină. Se puteau deja distinge steagurile ei negre, și o ghiulea de tun care trecu suierând printre pânzele brigantinei fu primul salut din partea tâlharilor.

Căpitanul Rolls nu avea tunuri ca să răspundă. Pirații luară această tăcere drept frică. Un tâlhar înaintând pe pintenul corăbiei, strigă prin tubul acustic cu o voce tunătoare:

— Ascultați! vrem să vorbim cu căpitanul!

— Toată lumea pe bord! fu răspunsul și deodată pe amândouă, catargele se ridicară, steagurile de război.

Pe corabia piraților izbucniră îndată strigăte înfricoșate. Un om înalt, îmbrăcat cu o haină cenușie și cu o cingătoare lată, roșie, sta pe puntea de comandă și dădu cu glas tare o poruncă, în urma căreia jumătate din pânze fură strânse. Ușoara corabie făcu o mișcare îndrăzneată împotriva vântului și se apropie de brigantină, fără să tragă vreo ghiulea, privind-o ca pe o pradă sigură care trebuie să fie cruțată.

Pe pintenul corăbiei piraților era sculptată o ciudată figură omenească reprezentând insigna vasului, „Diavolul mării” de care pirații ziceau că e aidoma cu căpitanul lor Davis. Fața acestuia fusese în așa chip pocită de un glonte, încât acum ai fi luat-o drept fața unui om mort.

Pirații se ciocniră cu o îndrăzneală drăcească de brigantină, ai cărei apărători așteptau corabia dușmană fără să facă vreo mișcare.

În clipa în care botul corăbiei se lovi de bordul brigantinei, Rolls făcu un semn și toți marinarii descărcară armele. Când fumul se răspândi, cele două corăbii erau lipite aproape una de cealaltă.

Gloanțele doborâseră pe câțiva pirați; ceilalți dădură la o parte cadavrele camarazilor lor căzuți și, fără să se sinchisească de gloanțele îndreptate asupra lor, căutau să se cațere pe pereții brigantinei. Peste o clipă începu o luptă corp la corp, cu săbii și cuțite. Unul ataca furios, altul se apăra cu sânge rece, nici unul însă nu se temea de arme și nu-și băga în seamă rănille.

Marinarii se purtară cu vitejie, căpitanul Rolls ședea pe scaunul lui, liniștit și curajos, cu privirea ațintită asupra șefului piraților cu capul de mort, care trăsese până acum de trei ori asupra lui, fără ca el să fi mișcat măcar capul.

— Ia să vedem! strigă în cele din urmă Davis, furios, tu ești diavolul ori eu! După mine ticăloșilor!

La aceste cuvinte, luă sabia între dinți și rotind furios, deasupra capului, un ciocan pe care-l ținea cu dreapta, sări pe coverta brigantinei, zdrobind doi marinari. Pirații năvăliră, cu urlete asurzitoare, prin spărtura pricinuită astfel în rândurile marinarii, care începură să se retragă speriați, mai îngroziți de capul de mort al șefului decât de puterea brațelor sale.

Atunci Rolls scoase liniștit pistolul de la brâu.

— N-ai să mă nimerești! strigă scrâșnind din dinți capul de mort, căutând să-l intimideze pe căpitan cu uitătura ochilor săi înfricoșați.

Acesta trase și pe fruntea lui Davis apăru o stea însângerată: era locul unde pătrunsese glonte.

Piratul strânse mânerul ciocanului și căzu jos, mort.

— Îngroziți de pierderea șefului lor, pirații voiau să părăsească locul cucerit, când unul dintre ei strigă triumfător:

— Ura, Barthelemy!

În aceeași clipă se auziră urlete sălbatice în mijlocul brigantinei.

Pe când lupta era în toi, șase pirați se lăsaseră într-o barcă cu care înconjuraseră corabia atacată și se urcaseră pe covertă tocmai când șeful lor căzuse, împușcat. Îngroziți erau gata să fugă, când unul dintre ei, un om tânăr, zvelt, ars de soare, cu părul creț și cu ochii strălucitori, sări asupra căpitanului. Cu o putere herculeană îl

apucă de spate, îl ridică în aer, îl aruncă cu fața la pământ, și smulgându-i arma din mână, îl sili să rămâie în genunchi.

— Să nu se miște nimeni, ori sunteți toți pierduți! strigă tânărul pirat cu voce puternică.

Marinarii, care se îmbulziseră, zăpăciți, în jurul căpitanului lor, puseră armele jos, în fața piraților care se îngrămădeau pe covertă.

Izbânda era a lui Barthelemy, tânărul pirat.

Tovarășii săi entuziasmați, îl ridicară pe umeri, îl aclamară drept șeful lor și începură să-i jure credință veșnică legându-se pe toți dracii și pe toate văpăile iadului.

Un Hercule îl luă în brațe ca pe un copil și arătând pe fostul lor șef care zăcea într-o balta de sânge, întrebă cu o voce tunătoare:

— Cine merită mai mult decât Barthelemy să fie șeful nostru?

— Nimeni! Nimeni! răspunseră toți.

— Vreți să fie șef, căpitanul, regele nostru?

— Ura! răsună de trei ori.

— Stați! strigă Barthelemy de pe umerii zdravănelului pirat. Am auzit pe cineva spunând „nu”.

— Cine-i ăla? urlă atletul; vrea cineva să se joace cu moartea?

— Nu te înflăcăra, Skyrme, nu te înfură, viteazul meu uriaș. Oricine e liber să vorbească. Vino încoace, lord Sympson, tu ai fost împotriva alegerii mele. Vino încoace, lordule viteaz, și spune ce ai de zis împotriva mea?

Pirații, râzând cu hohote, împinseră înainte pe un tânăr blond, înalt, care se opri, nepăsător, înaintea lui Barthelemy. El privi batjocoritor, din cap până în picioare, pe noul căpitan, fără să-și scoată mâinile din buzunarele pantalonilor.

— Ei, vorbește odată, nobile lord! spuse Skyrme ridicând pumnul-i nervos deasupra capului lui Sympson, altfel ai să te căiești!

— Aș fi făcut-o, și dacă nu mi-ai fi spus-o tu, răspunse Sympson cu o nepăsare aristocratică, plimbându-și, liniștit, privirile asupra cinstiților săi tovarăși. Știți că tatăl meu a fost lord Sympson?

— Cum să nu! strigară toți deodată.

— Tatăl meu a fost un dușman jurat al lui Jefferie, acel nemernic judecător, care după căderea lui Monmuth, a dat ordin să fie spânzurați de-a rândul toți nobilii protestanți englezi. Tot el l-a spânzurat și pe tatăl meu. De atunci îi urăsc pe papistași și nu vreau ca unul din ei să fie șeful piraților! De aceea nu te vreau, Barthelemy, căci tu ești papistaș!

În loc de a-i sfârâma capul lordului, Skyrme îl luă cu celălalt braț și, în hohotele tâlharilor, îl apropie de Barthelemy. El trebui să golească un pahar în cinstea lui Barthelemy, după ce acesta îl asigură pe cuvântul lui de tâlhar, că nu intrase în vreo biserică de când fusese botezat și că nu avusese de-a face în toată viața lui cu vreun preot.

După aceea puseră, cu solemnitate, pălăria de șef, cu pană roșie, pe capul lui Barthelemy și apoi își văzură de împărțirea prăzii.

Barthelemy sări pe un butoi răsturnat și deschizând o carte neagră, în care erau scrise cu litere roșii numele tâlharilor, începu să facă apelul nominal. Deseori nu

răspundea nimeni la numele strigate și numai după o tăcere mai mare careva dintre pirați spunea mormâind: „Rănit, mort!” Strigatul era numaidecât șters de pe listă.

Un pirat îl aduse apoi pe căpitanul Rolls, căruia tâlharii îi legaseră mâinile de picioare și-l puse jos, lângă catarg.

Barthelemy îl salută foarte politicos.

— Iartă-mă, domnule căpitan, că flăcării mei te-au adus în starea asta neplăcută; ești un soldat viteaz și te lupți cu curaj. Dezlegați-l!

— Și mâinile? întrebă un pirat, aruncând o privire plină de îndoială șefului.

— Desigur, Asphlant, mai ales dacă domnul căpitan își dă cuvântul că nu va face nimic împotriva noastră.

— Nu-mi dau cuvântul pentru nimic! răspunse Rolls.

— Ei, nu face nimic; în orice caz dezlegați-i mâinile! Treaba noastră e să ne păzim ca nu cumva să ne crape vreunuia capul. Vei fi deci acum așa de bun, căpitane, să ne dai lămuriri asupra conținutului corăbiei dtale, pe care ai apărat-o cu atâta bravură. Vii de la insula Sfinților și desigur că ai marfă prețioasă.

— Ați cucerit corabia și sunteți liber să cercetați fiecă colțisor. Eu însă nu vă voi conduce nicăeri.

— Ai iarăși dreptate. Băieți, scotociți pretutindeni!

Pirații năvăliră numaidecât în încăperile de sub covertă și după ce cercetară un ceas prin toate colțurile corăbiei se întoarseră la Barthelemy cu trista veste că în tot vaporul nu găsiseră decât un butoi cu pesmeți și un butoi cu apă.

Rolls nu se putu stăpâni să nu zâmbească văzând furia dezamăgiților tâlhari.

— Trebuie să observați că n-am nici tunuri și dacă am fost nevoit să arunc până și tunurile în mare, vă puteți închipui că nu mai era absolut nimic de prisos pe vapor.

— Mii de draci! urlă Asphlant, aruncându-și boneta la pământ, va să zică numai ca să punem mâna pe o cutie goală, cu șoareci, am jertfit atâția tovarăși? Căpitane, mi se pare că ești un înșelător! Ce aveai de apărat pe corabia aceasta?

— Cinstea mea! răspunse Rolls mândru.

— Pe care, chiar dacă ți-am luat-o, nu ne folosește la nimic, zise râzând uriașul Skyrme. Tu ce spui, Moody?

Acesta era un om morocănos, tăcut. El sta rezemat de parapet, cu pipa în gură. Fluierul care-i atârna pe haină, da de bănuiră că era cârmaciul-șef al piraților.

— Ce tot trângănești atâta, mormăi el, ridicând din umeri; găuriți în fund corabia asta păcătoasă ca să se ducă la plimbare, în fundul mării, cu tot ce e pe ea!

— Pentru Dumnezeu, domnilor, zise o voce din spatele grupului de marinari legați, și un om cu mâinile legate la spate, se aruncă la picioarele lui Barthelemy și se căzni să-i sărute cizmele, pe când ochii săi erau ațintiți, cu o expresie de desnădejde, pe figura șefului piraților.

— Pentru Dumnezeu, domnilor! Oameni viteji, harnici, cinstiți! Voi eroi, semi-zei ce sunteți! Vă implor pe cer, pe iad, și pe tot ce vă este mai scump, nu mă ucideți! Omorâți-i pe toți tovarășii mei, care o merită, nemernicii, căci vi s-au împotrivit cu armele în mână; dar eu nu v-am supărat, eu n-am luat nicio armă în mână; în tot timpul luptei eu am fost închis și acum acești oameni de treabă m-au scos afară.

Câțiva din tâlhari fură uimiți, ceilalți râseră.

— Domnilor, eroi demni de glorie, stăpânitori adorați ai veacului nostru,

ascultați-mă, vă implor pe tot ce vă este mai scump! Eu sunt doctorul Skudamore, un om persecutat ca și voi; sunt dușmanul de moarte al căpitanului Rolls. Vă implor, faceți deosebire între mine și acești oameni, nu mă osândiți împreună cu ei. O, vă rog, fiți îndurători cu mine și dați-mi voie ca, sărutându-vă praful de sub picioare, să fiu cea mai plecată slugă a voastră!

Skyrme își întoarse fața cu scârbă, pe când Moody dădu o lovitură cu piciorul omului aceluia care se zvârcolea în praf și pe care toți îl priveau cu dispreț.

— Căpitane Rolls, zise Barthelemy, se pare că l-ai condamnat pe omul acesta?

— L-am acuzat numai, dar nu l-am condamnat. Osânda i-o va da justiția regală din Londra.

— O, să nu mergem așa departe, spuse Skyrme vesel. Vă rog să vă susțineți acuzarea și noi vom reprezenta tribunalul regal. Barthelemy va fi președintele iar noi jurații. Vă rog, să începeți, domnule procuror, Curtea este completă.

Rolls își întoarse fața liniștit și nu răspunse nimic.

Skudamore, care privea pe toți cei din jurul lui, cu o privire vicleană de vulpe, exclamă acum:

— Vedeți, domnilor, priviți expresia batjocoritoare cu care vă primește propunerea! Vedeți ce mândru, ce ironic se uită la voi, de parcă i s-ar părea o rușine să recunoască de judecători pe niște asemenea oameni de treabă. O, eu mă supun sentinței voastre, vă recunosc dreptul de a fi judecătorii mei, voi primi osânda pe care mi-o veți da. Vă voi arăta chiar eu de ce sunt acuzat.

— Te opresc s-o faci! exclamă Rolls violent.

— Ia priviți-l, domnilor! Mai poruncește aici, unde voi sunteți adevărații proprietari și jur, dorește să nu-mi dea voie să vă arăt pricina pentru care mă acuză. Are dreptate! Căci el știe foarte bine că atunci nu eu ci el va fi osânditul. Ascultați-mă, domnilor, vă rog, ascultați-mă, căci ceea ce vreau să vă spun e foarte interesant. Crima mea constă, în aceasta: din insula Sfinților am adus, pe corabie, colosale cantități de argint și...

— Hoho, începe bine! strigă Asphlant, apropiindu-și capul ca să audă mai bine.

— Pe drum s-a pornit o furtună, corabia a căpătat o spărtură și căpitanul a poruncit să aruncăm de pe corabie tot ce e de prisos. Cum nu mai rămăseseră decât bolnavii și argintul, se năștea întrebarea ce să aruncăm în mare.

— Ei, și d-ta, ca doctor, ai oprit, bineînțeles, pe bolnavi? zise Skyrme.

— Ba zău că nu! răspunse doctorul. Am păstrat argintul, și pentru asta căpitanul vrea acum să mă pedepsească.

Barthelemy se întoarse, îngrozit, pe când Rolls îi aruncă o privire furioasă.

— Hei, căpitane! strigă Asphlant, pe corabia dumitale există, va să zică, argint? Unde l-ai ascuns, hai?

— N-am să vă spun.

— Nu? Ei, avem noi ac de cojocul d-tale și o să te facem să spui! Aduceți frânghii!

— Ce voiți să faceți? strigă Barthelemy, uitându-se aspru și cu îndrăzneală la tovarășii lui. Suntem noi oare judecătorii Inchiziției, sau niște judecători-mâncători de oameni care, pentru ca să afle adevărul, recurg la tot felul de chinuri?

Nu, prieteni, nu trebuie să poată cineva spune, că pirații sunt călăi și schingiuitori! Noi, care ne numim eroii mării libere, să nu cinstim libertatea?

Dacă, căpitanul Rolls nu vrea să-mi destăinuiească ascunzătorile corăbiei lui, n-are decât! O vom lua însă cu noi în port, vom desface scândura cu scândură și vom găsi argintul fără ca să săvârșim o faptă care nu ne-ar face cinste.

Pirații aclamară cu urale vorbele căpitanului lor și începură să lege brigantina de corabia lor.

Skudamore, care până atunci nu trădase ascunzătoarea banilor, sperând că, tâlharii își vor potoli setea de răzbunare asupra căpitanului Rolls, spuse acum:

— Nu vă, mai dați de osteneală, domnilor; la ce să mai trageți după voi corabia asta păcătoasă; dezlegați-mă și făgăduiți-mi că mă veți lăsa în viață, și vă voi duce acolo unde e ascuns argintul.

— Dezlegați mâinile doctorului, zise Barthelemy, făcând semn oamenilor săi; te asigur că n-o să-ți facem absolut nimic, n-o să-ți atingem nici un fir de păr din cap; arată-ne ascunzătoarea!

Skudamore începu să sărute cu temenele mâinile tâlharilor, care îl îmbrânceau supărați; Moody își ascunse mâinile la subsuori, dar prin aceasta el îl făcu pe Skudamore să i se arunce de gât, să-l îmbrățișeze și să-l implore îndelung, până ce se înfurie și-l îmbrânci cu amândouă mâinile.

Doctorul își șterse ochii și spuse că niciodată nu fusese mai fericit decât în clipa aceea.

— Haide, pornește odată! spuse Asphlant, dându-i un ghiont, pe când alt pirat, luându-l de mâini, îl trase după el.

Nu trecu mult și tâlharii se întoarseră foarte veseli purtând pe umeri, lăzile cu argint. Barthelemy le porunci să le ducă pe corabia lor. În tot timpul acesta, Skudamore se căznea să-i ajute din toate puterile. Le încărca chiar el lăzile pe umeri, numindu-i pe fiecare, bunul și dragul lui prieten, cu toate că aceștia, drept mulțumire, îl cinsteau cu fel de fel de înjurături și-i porunceau să nu se atingă de averea lor.

Ultimul care apăru pe covertă fu Asphlant. El spuse cu deplină satisfacție:

— N-am mai lăsat nimic, căpitane! Corabia a fost golită de tot. Vrei să-i găurim acum fundul? Sau crezi că ar fi mai bine, dacă i-am spânzura pe toți flăcăii, după grad, pe catarge, și să lăsăm corabia în voia valurilor, să se ducă unde-i place și să întâlnească cu cine-o vrea.

Hohotele tâlharilor dovedeau că propunerea aceasta se bucura de aprobarea lor. Marinarii nu făcură nici o mișcare, rămaseră liniștiți, pe când Skudamore arăta cea mai mare veselie și trecându-și brațul când după brațul unui tâlhar, când după al altuia, îi asigura neîncetat că el n-are nici o legătură cu foștii lui tovarăși.

— Liniște! porunci Barthelemy cu fața severă. Nici nu veți găuri vaporul, nici nu-i veți spânzura pe oameni. Lucrul acesta se potrivea să-l facă ticăloșii de spanioli sau mizerabilii de tâlhari tunisieni, dar nu noi, englezi și francezi. Noi nu putem călca în picioare onoarea de hoți, ca spaniolii și turcii. Vreți poate să fiți asemuiți cu ei? Noi singuri să necinstim numele de pirat? Să mărturisim chiar noi că acesta n-are nimic de comun cu cinstea? Oare primii locuitori ai Romei n-au fost tot tâlhari? Și oare germanii vechi n-au fost luați în Anglia drept eroi? Misiunea noastră este să arătăm într-o nouă lumină numele de pirat. Căpitane Rolls, ești liber împreună cu toți oamenii d-tale și poți să te duci unde dorești!

La aceste cuvinte, se născu o mare gălăgie în rândurile tâlharilor. Mulți primiră hotărârea căpitanului, unii însă încercară să se împotrivească cu îndârjire.

Barthelemy dădu din picior.

— E vreunul care vrea să mi se împotrivească?

— Da! strigă Moody, apropiind așa de tare pipa pe care o ținea între dinți de obrazul căpitanului, încât fu cât pe ce să-i scoată ochii. Îți spun eu că ești un prost, căpitane, și că lucrezi împotriva tuturor obiceiurilor piraților. Și dacă nu-ți întorci vorba, să știi că eu singur am să scufund corabia!

— Zău? exclamă Barthelemy. Skyrme, pune mâna pe omul acesta și leagă-l de catargul cel mare.

Tâlharii se îngroziră. Moody era cel mai bătrân și mai bine văzut dintre ei și nici un căpitan nu îndrăznise încă să-l pedepsească. Roberts Barthelemy făcu din nou semn lui Skyrme și acesta năvăli asupra primului cărmaci și-l legă cu toată împotrivirea lui, de catarg, în așa chip încât Moody îmbrățișă lemnul. Moody înjurase și blestemase tot timpul, dar nu lăsase pipa din gură.

— Mai e vreunul care are poftă să mă contrazică? întrebă Barthelemy.

Printre tâlhari se auziră murmure înăbușite dar nimeni nu mai spuse nimic.

Acum Barthelemy se întoarse spre căpitanul Rolls și scoțând din buzunare o hârtie și un creion, spuse:

— Căpitane Rolls! Nădăjduesc că vei ajunge cu bine, în Londra. E drept că vei duce armatorilor d-tale, corabia goală, dar nu e vina d-tale. Ca dovadă de aceasta, am să-ți dau următorul certificat cu care să te poți justifica:

„Noi, liberii cavaleri ai norocului, atestăm prin aceasta, în prezența tuturor celor de față, că Rolls, comandantul brigantinei „Neptun” a fost atacat de noi în mijlocul oceanului. Din pricina unei furtuni prin care trecuse, fusese nevoit să arunce în apă tunurile și o parte din pânze, totuși s-a apărat o oră jumătate cu cea mai mare vitejie și nu s-a predat până ce nu l-am încolțit din toate părțile, îndârjiți de moartea șefului nostru și a nouă din cei mai buni oameni ai noștri. Numai astfel am putut pune mâna pe argintul ce-i fusese încredințat.

Căpitan Roberts Barthelemy”.

— Mai adaugă, spuse Rolls, ca ați pus stăpânire pe argint numai în urma trădării lui Skudamore.

— Bine zici! răspunse Barthelemy și scrise și asta.

— Domnilor! răspunse Skudamore tremurând, ce vreți să faceți cu mine?

— Nimic! spuse Barthelemy. Ți-am făgăduit că noi n-o să-ți mișcăm nici un fir de păr din cap.

— Dar dacă dați drumul căpitanului și pe mine mă lăsați pe corabie ce-o să facă cu mine? întrebă doctorul cu ton plângător.

— Asta nu mă privește! răspunse Roberts ridicând din umeri.

Skyrme izbucni în răs: „Strașnică păcăleală!”

— Pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta? bâigui Skudamore, aruncându-se la picioarele lui Roberts. Domnilor, nu mă lăsați în puterea omului acestuia care n-o să aibă nici un pic de milă pentru mine. Este un om îngrozitor!

— Hahaha! râse Skyrme. Căpitane, zău, nu ne strica cheful. Dacă tot îi dai drumul lui Rolls, lasă-i-l în seamă pe omul acesta; ce mai petrecere strașnică o să fie pentru el când, ajuns acasă, va fi tras la răspundere pentru serviciile pe care ni le-a făcut nouă!

— Domnilor! oameni viteji și cinstiți! exclamă Skudamore îmbrățișând genunchii lui Roberts. Desigur că glumiți. Vă face plăcere să mă vedeți așa de deznădăjduit, dar nu vreți chiar cu adevărat să mă împingeți la pieire! Nu se poate să uitați că v-am făcut un serviciu important și am să vă măi fac. Sunt doctor. Aveți nevoie de un doctor; luați-mă cu voi și voi fi ca și voi, voi fi diavol nu om, ca și voi, nu vă voi da de rușine, nu vă veți căi niciodată că ați făcut cunoștință cu mine! Vă rog, vă implor, puneți o vorbă bună pentru mine pe lângă căpitan. O, oameni buni și drepiți! O tu, șef demn de admirație, de adorare, întinde-mi mâna ca să ți-o sărut!

— Ridică-te, spuse Roberts scurt. Societatea noastră are chiar nevoie de un doctor. Te voi lua!

— Ce? Un doctor printre noi? urlă Moody, care tot mai era legat da catarg. Un doctor pentru ca să vă taie mâna sau piciorul când vom fi răniți? Un ferestrău viu? Un otrăvitor care să nu te lase să mori în tihnă? N-am nevoie de el! Să nu-l iei pe vapor căci am să-l omor!

— Moody! spuse Roberts, încetează! Așa vreau și așa va fi! Tu ești mai mare peste frânghii și peste pânze și de altceva nu trebuie să-ți pese!

— Te rog, dragă domnule, zise Skudamore, implorându-l pe Moody de care se apropie, nu contraria pe bravul nostru căpitan! Pari să fii un om așa de bun și am să te iubesc foarte mult!

— Vino mai aproape! zise Moody, mai lângă mine ca să te văd mai bine!

Și când Skudamore se apropie atât de tare încât îl putu ajunge cu piciorul, îi dădu o astfel de lovitură încât doctorul fu cât pe ce să cadă pe spate.

— Băieți, strigă atunci Roberts, aduceți maimuța de maro și dați omului acestuia treizeci de lovituri bune pe spate! Acela care se împotrivește poruncilor mele, trebuie pedepsit!

Pirații aduseseră, numaidecât biciul cu nouă cozi la capătul căruia se afla un nod gros.

— Ei, nu stați la gânduri! porunci Roberts. Nimeni nu face excepție de la pedeapsă!

Lui Moody îi ieșiră ochii din orbite de furie, și când se apropiară de el cu biciul cu nouă cozi, el începu să dea cu picioarele în dreapta și în stânga; dar nu-i fu de nici un folos, căci fu lovit unde se nimerea, până când, în cele din urmă, îi căzu și pipa din gură.

Roberts așteptă cu sânge rece sfârșitul excuției, apoi îl chemă pe Skudamore ca să-și treacă numele în registrul piraților.

Skudamore apucă condeiul cu o bucurie nespusă, scrise numele cu o veselie atât de mare încât și tâlharii fură uimiți. Apoi se întoarse spre căpitanul Rolls și spuse batjocoritor:

— Când ai să ajungi la Londra, să încunoștiințezi lumea de noua mea ocupație! Skyrme îi puse pe umăr mâna lui uriașă și mormăi printre dinți:

— Măi băiete măi, ai viitor, ai să ajungi un adevărat diavol!

— Cel puțin tot așa de-al dracului ca oricare din voi!

Din clipa asta Skudamore se simți ca acasă în noua societate. El arătă cu multă mândrie ortacilor săi, registrul în care-și iscălise numele, apoi se aplecă spre căpitanul Rolls, fudul, cu o expresie în figură de om ajuns la cine știe ce cinste.

— Acum, căpitane Rolls, spuse Roberts, poți intra iarăși în stăpânirea navei d-tale. Dar ca să nu-ți lăsăm în locul doctorului pe cârmaciul nostru, dezlegați-l băieți, pe Moody!

Doi pirați îndepliniră porunca, ferindu-se însă de picioarele cârmaciului care voia cu orice preț să-i dea măcar unuia, o lovitură zdravănă.

Când se simți liber, primul lucru pe care-l făcu, fu să dea un pumn înfricoșat piratului de lângă el iar al doilea lucru fu să-și ridice pipa de jos și s-o bage în gură.

— Moody, zise căpitanul, încrucișându-și brațele pe piept, mai adineaori te-am pedepsit ca pe un supus al căpitanului; acum, că ți-ai făcut pedeapsa, stăm iarăși în față ca oameni; dacă te-am jignit prin aceasta, ia-ți armele în mână. Sunt gata să-ți dau orice satisfacție cavaleriească, și dacă dorești mă voi bate cu tine!

Moody nu răspunse nimic, își scoase repede haina, își sumecă mânecile, își desfăcu cravata de la gât și se uită în jurul lui cu ochi înflăcărați căutând o armă.

— Dați-i arme! zise Roberts; ce vrei, pistol ori sabie?

— Dați-mi o sabie! bâigui Moody răgușit. În chipul acesta vom fi mai aproape unul de altul!

— Faceți loc omului acestuia, flăcăilor! Dați-vă la o parte că e în stare să lovească pe cine o nimeri. Ne ierți, căpitane Rolls, că ne batem pe corabia d-tale, dar omul acesta trebuie să capete satisfacție în fața publicului care a văzut și ofensa. Ei, Moody, ești gata? Să-mi spuneți când o fi gata!

Dar Moody n-avu nevoie de multe pregătiri, și de cum i se întinse sabia, cu care-l izbi zdravăn pe aducător, se aruncă asupra căpitanului. Ajuns la o lungime de sabie de el, începu să dea lovituri ciudate, în toate părțile, încât dacă ar fi stat doisprezece oameni înaintea lui, i-ar fi doborât la pământ pe toți doisprezece; dar furia lui se izbi neputincioasă de omul care-i sta în față..

Căpitanul părea că, se joacă cu el. Abia de mișca brațul ca să se apere de loviturile pe care le îndrepta asupra lui furia partenerului său.

— Bagă de seamă - te vâri singur în sabia mea Moody! Nu-ți scoate ochii! Uită-te bine, bătrânule, eu nu sunt acolo unde mă cauți cu sabia! Nu mă ataca așa de sălbatic că-mi vine să cred că vrei să mă omori!

Un adevarat duel de bandiți; căci furia unuia din luptători, tachinările celuilalt, hohotele de râs ale acelora din jur precum și observațiile lor ironice și ațâțătoare, nu erau lucruri obișnuite la un duel, de asemenea nu se obișnuiește nici ca unul din luptători să caute cu tot dinadinsul să zmulgă cu mâna stângă sabia celuilalt, lucru pe care Moody îl încercă de câteva ori, dar în zadar. Răsetele puternice ale piraților îl înfuriară și mai mult pe cârmaci care-și ieși cu totul din sărite când văzu că doctorul Skudamore își desfăcea pe genunchi trusa cu instrumente și-l privește încântat, cu ochii lui verzi, drăcești. Aceasta îl înfurie așa de tare pe pirat, încât îl lasă numaidecât pe căpitan și voi să se arunce, scrâșnind din dinți asupra doctorului.

— Ho, dragă, nu te arunca în mare! spuse Roberts, punându-i-se în cale.

Moody întoarse atunci spre el figura-i schimonosită de furie și ținându-și mâna stângă în fața ochilor, se aruncă orbește asupra potrivnicului său, pe care credea că acum dintr-o singură lovitură îl va nimici. Roberts pară lovitura și străpunse cu sabia brațul drept al cărmaciului. Lovitura fusese așa de puternică încât sabia intra până la gardă.

Moody își apucă numaidecât sabia cu mâna stângă; cei doi luptători stăteau acum piept la piept, unul lângă altul, când Roberts aplecă spre pământ cu o dibăcie de bandit, sabia protivnicului său, și i-o aruncă din mână tocmai în rândurile piraților.

Skudamore alergă numaidecât să-l lege pe rănit.

— Să nu te apropii! urlă acesta răgușit; să nu te apropii de mine, că te sfâșii și te pun pe rană cum pune urangutanul frunzele.

Cărmaciul nu îngădui să i se lege rana; se împotrivi cu energie, luptându-se însângerat cu tovarășii lui care reușiră cu greu să-i lege brațul sănătos de un stâlp. Dar și după asta tot mai lovea în dreapta și-n stânga cu brațul rănit. Când puseră mâna și pe acesta, începu să lucreze cu picioarele și când i se legară și acestea începu să muște ca un câine turbat. De abia după ce-i înfundară gura, putu doctorul să-i lege rana și să-i oprească sângele.

— Ce stricați sunt dinții domnului, spuse Skudamore, uitându-se, cu ochi răutăcioși, în gura lui Moody. Va fi nevoie desigur să i se scoată câțiva.

La amenințarea grozavă a doctorului, Moody nu putea răspunde decât cu urlatul unei fiare sălbatece; nu putu nici măcar să-i muște bine mâna când doctorul i-o plimbă prin gură, cercetându-i dinții sănătoși.

În timpul acesta, Roberts dezlegase și pe ceilalți marinari și le spuse că toate armele lor aveau să le găsească în cabina cărmaciului, a cărei cheie avea să li-o dea când va părăsi brigantina.

Apoi se apropie de Rolls, se înclină politicos în fața lui și-i întinse mâna.

După oarecare codire acesta luă mâna ce i se întinsese.

— Bine, zise el, îți dau mâna în speranța că ne vom mai întâlni o dată!

— Nădăjduiesc că aceasta se va întâmpla cât de curând. Am o presimțire, căpitane Rolls, că te voi răpune odată într-o luptă victorioasă.

— Mie-mi spune inima că eu te voi spânzura, Roberts Barthelemy.

— Îți mulțumesc pentru buna d-tale intenție. Să vorbim însă de lucruri mai serioase; n-ai decât un butoi cu apă și o ladă cu pesmeți care n-o să-ți ajungă până la Londra.

— Îmi permiți să-ți ofer ceva din proviziile mele?

— Primesc. Cred că le-am plătit din belșug!

— O, nu e vorba de asta. Ți-aș împrumuta cu plăcere și câteva tunuri ca să nu te poată prăda pe drum oricare tâlhar!

— Nu te sfătuiesc s-o faci, căci dacă aș avea două tunuri, nu-mi vine a crede că n-aș încerca să-mi recâștig argintul prădat.

— Ești un viteaz. Ne vom mai întâlni deci cu altă ocazie. La revedere!

Cei doi căpitani își strânseseră mâinile.

În timpul acesta tâlharii se retrăseseră pe corabia lor; apoi cărară pe brigantină câteva butoaie cu apă și lăzi cu pesmeți.

Barthelemy predă marinarilor cheia cabinei cârmaciului și dintr-o săritură fu pe puntea corăbiei lui. Pirații împinseră brigantina cu lopețile, desfăcură apoi pânzele, strigară de trei ori ura, își aruncară pălariile în aer și peste o jumătate de ceas se vedeau pe marea limpede două corăbii plutind în direcții deosebite, depărtându-se tot mai mult una de alta.

Va urma...

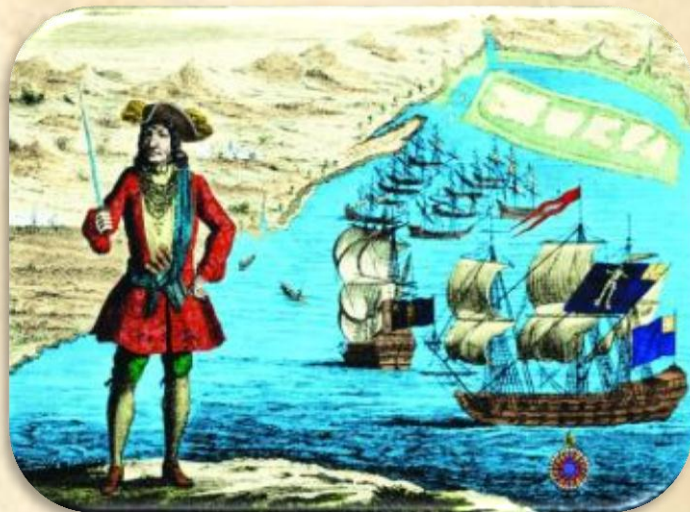
Nota: Textul foiletonului prezentat mai sus a fost publicat într-o editie de buzunar interbelica, fără a se indica numele autorului sau al traducatorului.

Personajul principal al povestirii “regele piratilor” Barthelemy (Bartholomew) Roberts a fost însă un personaj real descris în următorul...

Portret de pirat
BARTHOLOMEW ROBERTS
de **Manuel Stănescu**

Cel mai „eficient” pirat al tuturor timpurilor (aproximativ 470 de corăbii capturate) s-a născut la 17 mai 1682, într-o localitate din Țara Galilor, sub numele de John Roberts. Nu se știe de ce și-a schimbat numele, dar între pirați adoptarea altor nume sau a unor porecle era un obicei des întâlnit.

Se pare că s-a imbarcat la vârsta de 13 ani; prima atestare documentară îl arată marinar pe o navă care se îndeletnicea cu comerțul cu sclavi, în 1718. În 1719, la începutul lunii iunie, când corabia se găsea ancorată în largul Coastei de Aur din vestul Africii (Ghana, astăzi), a fost atacată de piratul Howell Davis, tot de origine galeză. O parte din echipajul capturat, inclusiv Roberts, a fost forțat să se alăture piraților. Având în vedere calitățile sale de navigator, ca și posibilitatea de a vorbi în galeză fără să fie înțeles de ceilalți membri ai echipajului, Roberts a devenit rapid unul dintre apropiatii lui Davis.

Din lucrarea lui Charles Johnson – *O istorie generală a piraților* – aflăm că inițial Roberts a ezitat să devină pirat, dar curând a descoperit avantajele noii îndeletniciri, în condițiile în care salariul lui lunar nu atingea nici 3 lire, iar posibilitatea de a primi propria comandă era egală cu zero. După câteva săptămâni, Davis a fost

omorât pe insula Principe, după o ambuscadă organizată de autoritățile portugheze. Într-un mod cu totul surprinzător, la doar șase săptămâni de la capturarea sa, Roberts a fost ales căpitan de către echipajul lui Davis, probabil datorită abilităților sale de navigator și darului oratoriei, pe care se pare că îl stăpânea destul de bine, cel puțin pentru un marinar.

Prima faptă în calitate de căpitan a fost să treacă prin foc și sabie insula Principe, după care s-a îndreptat spre coastele Braziliei. După 9 săptămâni fără nicio captură, a interceptat un convoi de 42 de nave comerciale, în golful Bahia, care așteptau o escortă de nave militare pentru a ridica ancora către Lisabona. A atacat cu îndrăzneală o navă cu 40 de tunuri și un echipaj de 170 de oameni, care s-a dovedit o adevărată mină de aur, încărcată cu bijuterii, inclusiv o cruce din aur bătută în diamante, un dar pentru însuși regele Portugaliei, de care Roberts nu s-a mai despărțit până în ziua morții sale.

Oprit pe insula Diavolului din largul Guyanei, Roberts și-a rebotezat vasul Royal Fortune (primul dintr-o serie ce aveau să poarte această denumire), iar echipajul a jurat cu mâna pe Biblie că va respecta un **cod al piraților**, unul dintre cele mai interesante amănunte din viața lui Roberts. Din Brazilia s-a îndreptat spre Indiile de Vest, făcând ravagii în comerțul dintre Jamaica și Barbados, apoi spre Nord, către New Foundland, unde a atacat flotele de pescari și așezările franceze și engleze din apropierea coastei.

Sfârșitul epocii de aur a pirateriei

Spre sfârșitul lunii aprilie 1721, Roberts a atins insulele Capului Verde, apoi s-a îndreptat spre coasta Guineii. La 5 februarie 1722, HMS Swallow (Rândunica), aflată sub comanda căpitanului Chaloner Ogle, a descoperit cele trei nave de pirați ale lui Roberts ancorate la Capul Lopez, în apropierea insulei Annobon (Guinea Ecuatorială). În încercarea de a evita apele puțin adânci, corabia britanică s-a retras, lăsând impresia unei nave comerciale, una dintre corăbiile piraților plecând în urmărire. După ce coasta a dispărut din vedere, Ogle a deschis focul, reușind să captureze nava piraților.

La 10 februarie, Swallow s-a întors, găsind nava lui Roberts încă la ancoră. Deși era dimineață, majoritatea echipajului de pirați era deja beat. Întrerupt de la micul dejun, Roberts s-a năpustit pe punte, dând ordin ca toate legăturile să fie tăiate pentru ca nava să poată manevra spre larg. Îmbrăcat într-un costum purpuriu din damasc, având o pană roșie la pălărie, un lanț din aur masiv la gât, de care atârna crucea de care nu se despărțea niciodată, înarmat cu o sabie și având la cingătoare două pistoale, Roberts a fost lovit mortal de o schijă. În conformitate cu instrucțiunile lăsate chiar de el, a fost înfășurat în steagul negru și încredințat oceanului. Moartea lui a reprezentat sfârșitul epocii de aur a pirateriei, iar numeroși istorici nu ezită să considere acest moment unul esențial pentru evoluția ulterioară a comerțului mondial.

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea
lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREȘTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

9

GRUZIA

Doi piloni uriași de piatră marchează frontiera pe mare dintre Turcia și Uniunea Sovietică. Având pe ei dungi roșii și albe, cei doi piloni apar limpede pe linia țărmului, unul în fața celuilalt, în spatele lor ridicându-se pantele impresionante ale munților Caucazul Mic. Când cei doi piloni sânt văzuți de pe mare unul lângă celălalt, acela este momentul în care călătorul se află pe granița invizibilă de pe suprafața mării care desparte cele două țări. Cei doi piloni sânt de asemenea în linie cu un vârf proeminent de munte, o zonă înaltă din interiorul țării, pe care cei însărcinați cu supravegherea teritoriului îl consideră în mod sigur o piatră de hotar naturală inconfundabilă.

Argo, navigând cu o viteză stabilă de 3 noduri, a trecut peste această linie imaginară dis-de-dimineată, pe o vreme cenușie, pe jumătate întunecată. Dacă, așa cum ni s-a spus, navă noastră era prima, care în aproape 40 de

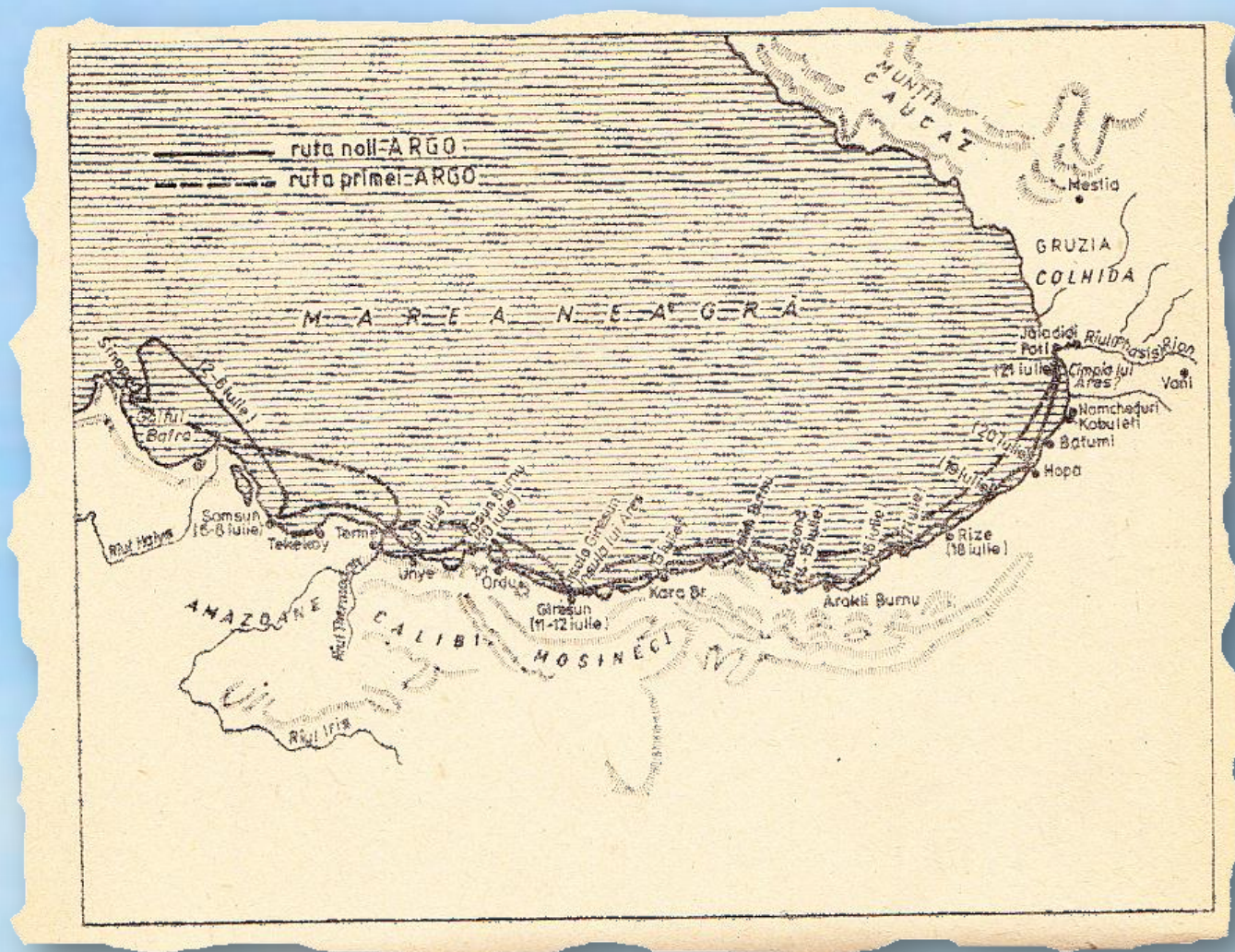

ani, a primit permisiunea să treacă frontiera, deplasându-se direct din ultimul port al Turciei, Hopa, la primul port sovietic, Batumi, nu am vrut să trecem linia bâjbâind în întuneric, și de aceea cea mai mare parte a nopții precedente am încercat neobișnuita senzație de a face în așa fel încât să nu realizăm vreo înaintare. La Hopa, ne-am luat rămas bun de la argonauții noștri turci, am vâslit apoi o jumătate de oră de-a lungul coastei, ancorând într-un golful stâncos ca să luăm o masă de seară târzie, să ne odihnim și să așteptăm briza de noapte dinspre țărm spre larg, care să ne ducă spre Republica Sovietică Socialistă Gruzină.

În galeră domnea un sentiment de adevărată emoție și curiozitate. Ce ne va aduce ziua următoare? Cum o fi Gruzia sovietică? Ce fel de primire ni se va face? Există oare o mare deosebire între gruzini și turci? Frontiera se afla la 80 kilometri de destinația noastră finală, gura râului Rion, denumit de greci Phasis, pe malurile căruia era stejarul sfânt în care Phrixus agățase Lâna de aur. Gruzinii susțin că ei ar reprezenta una din cele mai vechi și neîntrerupte civilizații din lume; ei sunt urmașii direcți ai locuitorilor Colhidei care au trăit în valea râului Rion în timpul lui Iason, unii dintre ei vorbind o limbă foarte asemănătoare cu aceea pe care argonauții au auzit-o prin locurile acelea. Ce părere vor avea oamenii aceștia despre expediția noastră din secolul XX în căutarea lânii de aur? Care va fi rezultatul final al trudei noastre chinuitoare - mâini bășicate, fese dureroase, nopți petrecute incomod pe bănci tari, haine pătate de transpirație, santină rău mirositoare, veghe în timpul nopților când, cu ochii împăienjeniți, oamenii ar fi preferat din tot sufletul să se afunde din nou în căldura unui sac de dormit decât să stea în picioare la cârmă, când minutele de-abia se scurgeau.

Unul câte unul, membrii echipajului s-au liniștit, dorind să tragă un pui de somn înainte de a ne îndrepta spre frontieră. Nimic nu putea minimaliza reușita lor de a fi ajuns până aici. Au reușit să vâslească și să navigheze cu pânze o ambarcație din ultima parte a epocii de bronz pe o distanță de aproape 1 500 mile marine, o călătorie pe care Homer și contemporanii lui o considerau o faptă eroică realizată de oameni crescuți într-o tradiție de muncă fizică grea și efort susținut. În epoca modernă singurul nostru avantaj, era că noi știam unde vrem să mergem. Având la dispoziție hărți și cunoștințe în domeniul geografiei, noi puteam exclude teama de necunoscut, pe care exploratorii micenieni probabil că o aveau. Cu toate acestea noi am avut un alt fel de ignoranță. Când am plecat din Grecia, habar nu aveam dacă nava noastră va rezista sau nu condițiilor călătoriei. Nu știam când să căutăm adăpost, ce să facem când se abătea furtuna asupra noastră, cum să recunoaștem un bun loc de ancorat pentru o galeră, sau care erau părțile cele mai vulnerabile ale navei. Toate acestea, pe care primii argonauți le știau, nu le-am aflat ușor. Consideram că noii argonauți aveau motive să fie mândri de ei.

Când *Argo* s-a cuibărit în întuneric cu ajutorul parâmei de ancoră, m-am gândit la toți cei care ne-au ajutat să ajungem până aici și care numai vag și-ar putea da seama pe unde se află în acest moment *Argo*: Unchiul John la Atena; Costas, fostul pilot de 61 de ani și ceilalți voluntari greci; Erzsin, Umur și turcii; Trondur, înapoiat în insulele Feroe cu caietul său cu schițe care să-i reamintească de țări mai calde. Regretam foarte mult că nu puteam fi și ei cu noi, să vadă Gruzia cu ochii lor, după ce au făcut atât de mult să ne aducă în această ultimă etapă a expediției.

Mulți alții așteptau să le spunem ce am descoperit: Colin Mudie, al cărui proiect pentru *Argo* s-a dovedit atât de reușit; Tom Vosmer dorea să știe cum a făcut față vechea tehnică de construcție a unei nave rigorilor unei călătorii de trei luni; și mai era, bineînțeles, și Vasilis. Taciturnul constructor de bărci grec, care acum dormea probabil adânc la Spetses, înainte de a începe o nouă zi când, ca în orice altă zi de muncă, se ducea, în mod sigur, la micul lui șantier cu scuterul pârâitor, hrănind pisicile, luându-și *skipani-ul* și începând să lucreze la una din obișnuitele sale bărci pescărești din lemn. Vasilis nu-și va vedea niciodată capodopera trecând peste frontiera sovietică,

în schimb aveam cu noi *skipani-ul* său favorit, așa cum ne ceruse în ziua în care am plecat din Spetses. Unealta nu mai era agățată de etambou, pentru că am considerat tăișul ei periculos pentru cei ce urcau la pupa, însă Peter Wheeler o așezase la loc sigur în sacul de unelte, folosind-o adesea când efectua reparațiile din mers.

Tot ceea ce însemna Expediția Iason se apropia de punctul culminant. A doua zi urma să trecem într-un teritoriu nou, cu totul necunoscut. Toate planurile și orarele mele au fost valabile până la frontiera cu URSS; dincolo de această linie expediția era complet în mâinile gazdelor noastre sovietice. Totuși, ceva îmi spunea că totul va merge bine. Încrederea mea o împărtășise cu luni în urmă și Sarah Waters, principalul membru al echipei, care, de la lansarea ideii inițiale a expediției s-a ocupat de acest proiect, dar numai "din birou". "Sovieticii se vor ocupa cu multă grijă de voi", spusese ea. "Eu nu voi mai avea nimic de făcut după ce veți fi trecut granița. Cred că atunci îmi voi lua concediu și voi închide biroul pentru vreo două săptămâni. În drum spre casă, trimite-mi o telegramă."

Acum nava noastră era echilibrată pentru ultimele mile. Marea mugea pe prundișul plajei. Echipajul dormea. La miezul nopții briza pe care o așteptam a venit, suflând dinspre uscat. Cormac a ridicat ancora și a fost întinsă pânza, *Argo* a luat viteză și am mers înainte. Aici coasta se întindea aproape de la nord la sud, căci înaintam cu greu spre cel mai îndepărtat capăt al Mării Negre, țărmul pe care grecii îl numeau "ultimul hotar"; capătul călătoriilor lor pe mare. Într-adevăr eram la o longitudine mult mai la est decât Mecca. Briza de noapte ne era atât de favorabilă încât *Argo* mergea prea repede. Riscam să ajungem la frontieră înainte de revărsatul zorilor și de aceea am ordonat să se strângă repede pânza. Timp de trei ore *Argo* a rămas resemnată în apă, perpendicular pe direcția vântului, mânată oblic spre URSS.

În zori ne-au apărut cei doi piloni și am desfăcut din nou pânza mucegăită. Cei trei luptători micenieni de pe pânză erau șterși și decolorați dar cu toate acestea mărsăluiau ferm înainte spre Colhida, ținând în mâini scuturile cu capul de berbec pe ele. În cea de-a 78-a zi de la plecarea din Volos, eram pe punctul de a intra în împărăția lăunii de aur. La ora 6,34, cei doi piloni s-au suprapus și navigam de-acum în apele sovietice. Nu se vedea nici măcar un singur vas; eram absolut singuri, *Argo* plutea impasibilă pe suprafața mării, supusă ușor tangajului provocat de hulă. Dis-de-dimineată vizibilitatea era atât de slabă încât de-abia se putea vedea la o jumătate de milă. O aversă de ploaie mărunță a format o perdea cenușie, impenetrabilă, în drumul nostru. În această perdea întunecată se mișca ușor ceva, o umbră și mai cenușie în bezna generală. Privind înainte cu ochii întredeschiși ne întrebam dacă nu cumva era cineva acolo pentru a ne întâmpina.

De șase săptămâni n-am mai avut nici un contact cu autoritățile sovietice. Trecând prin Istanbul, am făcut o vizită la consulatul sovietic și am rugat un funcționar al consulatului care s-a arătat prietenos să informeze Moscova că expediția decurge bine. El a promis că va face acest lucru. Știa totul despre

Argo ceea ce era un semn bun. Dar, desigur, a fost imposibil să prevedem cu exactitate când va ajunge *Argo* la frontiera sovietică; totul depindea de vânt și vreme, de tot ceea ce ni s-a întâmplat când am fost trași de pe uscat de-a lungul coastei de nord a Turciei. Au trecut mai mult de șase luni de când îi scrisesem lui Iuri Senkevici, doctorul călător rus, și explicasem unui comitet executiv al televiziunii sovietice; speranța mea de a merge pe urmele legendei lânii de aur în Gruzia sovietică. Comitetul promisese că ne ajută, că va organiza pentru mine vizite în zone arheologice din Gruzia și discuții cu savanți gruzini în legătură cu teoriile mele. A fost vorba chiar ca o echipă de vâslași sovietici să fie adusă pe *Argo* în timp ce era încă pe mare pentru a ne ajuta la vâslit de-a lungul coastei Gruziei și prin gurile râului Rion, în cazul în care acesta mai era navigabil. Știam însă cât de greu este să organizezi o întâlnire pe mare între nave, mai ales când una din ele este mică și joasă, cum era *Argo*, care naviga pe apucate, fiind la discreția vântului capricios.

Pata neagră din spatele perdelei de ploaie începea să se contureze. Era o ambarcație de patrulare, o navă cenușie pe un fundal cenușiu, care se îndrepta spre noi. *Argo* intrase de-acum adânc în apele sovietice. Nava de patrulare a venit spre noi, ne-a înconjurat o dată și apoi a doua oară. Pe punte, echipajul ne privea impasibil. Am făcut cu mâna. Nu ni s-a răspuns. Siluetele în uniformă se uitau la noi ca și când am fi fost o bucată de lemn plutitor. Doar un marinar sovietic, ascuns de privirile ofițerilor, ne iscodea printr-un hublou și ne-a răspuns făcând pe furiș cu mâna. Brusc, motoarele navei de patrulare au huruit la presiune maximă. Vasul și-a pus cârma banda și și-a schimbat direcția, întorcându-se în ceață, lăsând în urma sa un siaj alb. L-am văzut reluându-și postul de observație, ca o santinelă care supraveghea țărmul. *Argo* și-a văzut de drum, depășind-o. Mica galeră ar fi putut să nu mai existe.

Deodată micul nostru radio emițător-receptor a prins viață.

— *Argo! Argo !* Mă auzi? ne întreba o voce clară. Nava *Tovarășul* vă cheamă. Am înșfăcat micuțul radio și am răspuns:

— *Tovarășul, Tovarășul.* Aici *Argo*. Vă aud tare și clar. Vorbiți!

Am luat degetul de pe butonul de control și am așteptat.

N-a venit niciun răspuns. Radioul a şuierat ușor în mâna mea și vocea a repetat:

— *Argo! Argo !* Mă auzi? Rog răspunde!

Am început din nou să răspund, dar fără succes. Era clar că, în timp ce noi puteam să auzim nava misterioasă, radioul lui *Argo* era prea slab ca aceasta să ne poată auzi și ea. Nu făceam decât să înaintăm cu greu prin apă, ascultând vocea radio-operatorului necunoscut care încerca în mod conștiincios, din zece în zece minute, să stabilească legătura cu noi. Era ca și când ne jucam de-a baba-oarba.

— Știm cel puțin că ne așteaptă cineva, am remarcat eu,...

— Dacă vasul *Tovarășul* este acela la care mă gândesc eu, spuse Adam, atunci îl cunosc. Este marea navă școală sovietică ce a participat anul trecut

la așa-zisa Cursă a navelor înalte, o navă cu greement pătrat.

Continuam să înaintăm. Vântul se menținea favorabil și Argo tăia apa cu aproape 4 noduri. Soarele a împrăștiat cea mai mare parte a ceții și, odată cu intensificarea, luminii, apa din jurul nostru a devenit de un frumos verde deschis opac, acolo unde bancul de nisip și nămolul îi schimbau structura. Parcă am fi mers printr-un jad lichid. Razele de soare dădeau maselor de nori din depărtare un colorit gri perlat, iar aerul purificat de ploaie era strălucitor și clar, așa cum ne apare uneori după ce a trecut furtuna. În depărtare, de-abia se zăreau trei mici linii care se iviseră la orizont. Am privit cu binoclul și cele trei linii mici au devenit arborii gabieri ai unui vas care venea spre noi. După un sfert de oră catargele se puteau vedea cu ochiul liber. Ele începeau să-și desfacă petalele albe - pânzele.

Apoi, corpul navei străine s-a conturat la orizont, pe când se îndrepta spre noi să ne întâmpine. Era într-adevăr *Tovarășul*, barchentina cu trei catarge cu pânze pătrate a flotei de nave școală a URSS. Era un vas care a apărut pe mii de cărți poștale ilustrate și în fotografiile pentru calendare, care a navigat prin toate oceanele lumii și a luat parte la cele mai multe concursuri ale navelor înalte. *Tovarășul* este cunoscut de toți cei pasionați de navele cu pânze, iar astăzi arăta cum nu se putea măi bine, soarele de dimineață reflectându-se în piramidele-i de pânză, iar coca sa albă contrastând cu norii cenușii și cu marea verzuie. Arata splendid și era evident că venea să ne salute.

— Ei da, asta-i ceea ce se cheamă un comitet de primire, spuse un argonaut încântat de pe o bancă a vâslașilor.

Tovarășul și-a reglat cursul pentru a naviga pe lângă Argo cam la 100 de metri. Micile siluete s-au repezit la întinzătoarele greementului pătrat, desfășurându-l pe vergă. Velele de sus au dispărut una câte una, fiind aranjate cu grijă. Apoi *Tovarășul* s-a rotit, înscriind un semicerc, plasându-se lateral la babord. Pe vergi se puteau vedea siluetele elevilor. A şuierat un fluier - l-am auzit distinct peste valuri - și elevii sovietici și-au scos repede șăpcile albe, strigând pentru noi de trei ori "ura!"; era un frumos balet sincronizat profilat pe cer. De pe băncile lor murdare, cu hainele rupte, pătate, cu colecția de obiecte personale cât mai diverse îndesate în butoiașele sau sacii de sub picioarele lor, din galera neîngrijită și degradată de călătorie, argonauții priveau la corabia cu pânze imaculate, proaspăt vopsită și lustruită, îngrijită foarte atent săptămână de săptămână de vreo 200 de elevi.

La orizont au mai apărut și alte ambarcații care veneau în grabă spre noi. Iahturi ieșeau în viteză din portul Batumi, care începuse să se zărească spre nord-vest. În frunte era o navă al cărei nume - *Colhida* - era scris de-a lungul cocii albastre cu litere înalte de 1,20 m. Era clar că vechea legendă nu fusese uitată. *Colhida* a venit direct spre noi, a girat ușor plasându-se în cealaltă parte a navei noastre. Membrii echipajului iahtului fluturau mâinile. "Bine ai venit, Argo! Bine ai venit în Gruzia!" ne-au strigat ei în engleză. Cel de la cârmă agita o sticlă. Trebuie să fi fost șampanie, pentru că deodată a țâșnit

spumă, și pe punte au apărut paharele. Oamenii de pe iaht au închinat în cinstea noastră și au băut șampania până la fund, aruncând apoi paharele în mare.

— Hei! Dar noi nu bem nimic? strigă Tim Readman.

S-a răs și s-au făcut semne din cap în sens aprobativ. *Colhida* s-a mai apropiat vreo zece metri și ni s-au aruncat trei sticle de șampanie. Mi-am întors privirea la babord, spre iaht. Parapetul vasului era plin de spectatori, fluturând mâinile și ovaționând. Am văzut și echipele de operatori de televiziune îndreptând camerele de luat vederi spre *Argo*, iar la prova, în imediata apropiere a catargului principal, un grup de tineri îmbrăcați toți în treninguri albastre. Parcă erau o echipă de fotbal pozând unui fotograf. Mi-am amintit de promisiunea ce mi se făcuse: era probabil grupul de canotori sovietici care urmau să o ajute pe *Argo* să urce pe râul Rion. Păreau toți foarte solizi.

Barca noastră pneumatică își începu cursele de navetă spre *Tovarășul*. Printre primii care au trecut parapetul pupei navei noastre a fost un bărbat scund, cu fața vioaie și cu ochii scăpărători. Mi-a întins mâna zâmbind și l-am recunoscut dintr-o fotografie.

— Trebuie să fiți Iuri Senkevici, i-am spus. Vă mulțumesc foarte mult pentru această, primire minunată pe care ați organizat-o. Este formidabilă!

— Mă bucur că vă place, răspunse Iuri. Vă așteptăm de două zile și toți țin foarte mult să vă salute.

Cât ai clipi, tinerii în treningurile albastre au și sărit din barca pneumatică în nava noastră - înalți, bine făcuți, încălțați în pantofi de tenis. Au coborât pe culoarul central al galerei dând mâna cu argonauții. Pe treningul fiecăruia era cusută emblema Gruziei. Erau nerăbdători să înceapă vâslitul.

— Putem începe să vâslim, vă rog? întrebă conducătorul lor.

Mark Richards și-a dat ochii peste cap, prefăcându-se că e, uimit de o asemenea întrebare.

— Aici! Fiți oaspetele meu! Pofțiți vâsla mea!

S-a sculat de pe bancă, oferind locul *lui* foarte puternicului atlet gruzin care a executat câteva bătăi de vâslă de expert pentru a vedea cum se comportă lama aceea de peste 4 metri. După cum se vede, toți cei nou veniți erau instructori pentru pregătire fizică, adevărați atleți. Toți erau maeștri ai sportului ai Uniunii Sovietice. Unii erau specialiști în vâslit; doi erau experți în caiac; conducătorul echipei câștigase Spartachiada Uniunii Sovietice. Chiar și individul acela jovial și mai plinuț, care s-a vârat sub traversa de la pupa, oferindu-se să preia de la mine cârma, era un cârmaci de primă mână.

Cu o asemenea invazie de vizitatori, cu greu ne-am găsit și noi un loc pe puntea de la pupa. Persoana oficială a venit în uniformă de ofițer superior al grănicerilor sovietici, cu o mulțime de galoane pe epoleți și o galaxie de stele de aur pe revere. Îl interesa mai puțin să ne controleze actele, - cât să adune suveniruri cu ștampila proprie a navei noastre - o mică schiță a galerei - pe care să le ia cu el și să le distribuie în biroul său. Fiul lui Iuri, Nikki a sosit și

el; am fost prezentat, apoi unui bărbat mic de statură, energic, pe fața căruia puteai citi înflăcărare și eficiență. După ochit săi negri și părul tuciuriu am presupus că este gruzin; aflând apoi că era Nugzar Pophadze, președintele Comitetului de Stat al Gruziei pentru Radiodifuziune și omul care răspundea de organizarea vizitei noastre. Era tipul omului dinamic. M-a întrebat până unde cred eu că ar putea *Argo* să navigheze în ziua aceea. Am putea oare să ajungem până, în portul Poti, la gurile, râului Rion?

I-am răspuns că era prea departe dar dacă vântul se va menține vom putea ajunge la Poti a doua zi.

— Bun, spuse Nugzar bătând din palme. Vă așteptăm. N-a mai spus nimic, însă licăririle ochilor lui îmi spuneau că mă puteam aștepta la o surpriză.

Împreună, cu Nugzar a mai venit o persoană a cărei profesie puteai s-o - recunoști de la o poștă. Privindu-l îți dădeai seama imediat ce era - un savant distins - însă arareori poți vedea un om de știință cu ochelarii, cu aliură de profesor, uitându-se cu atât de mare plăcere la puntea ridicată a pupei unei bărci deschise. Era profesorul Otar Lordkipanidze al cărui nume îl cunoșteam de trei ani, de când am început să studiez în profunzime, bazele arheologice ale legendei lui Iason și a lânii de aur. Otar Lordkipanidze semnase numeroase articole pe care le-am citit referitoare la străvechile contacte ale grecilor' cu Colhida. El a condus renumitele, săpături din vechiul oraș Vani din Colhida, de pe malul râului Rion, a prezentat în cadrul unor conferințe internaționale, lucrări, deosebit de apreciate și era directorul prestigiosului Institut pentru Cercetări Arheologice din Gruzia.

— Am așteptat cu nerăbdare să vă salutăm la Vani, spuse el. Toți sunt entuziasmați și totul este pregătit. Vă voi duce prin Gruzia pentru a vă arăta zonele arheologice pe care doriți să le vedeți.

Când am aflat de toate aceste minuțioase pregătiri, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă *Argo* ar fi eșuat în tentativa ei. N-am fost deloc siguri că vom ajunge până în Gruzia. Puteam fi înfrânți de Bosfor sau înecați de o furtună în dreptul Sinopului. Era clar că aici în Gruzia și la un nivel înalt la Moscova s-au depus eforturi uriașe pentru pregătirea vizitei noastre - luni și luni s-au făcut planuri și s-a controlat ceea ce s-a realizat, s-au pus la dispoziție diverse mijloace, au fost elaborate orare, selectați și pregătiți oameni, nava școală *Tovarășul* pregătită pentru a intra în acțiune, un întreg aparat a fost pus în mișcare. Toate pentru o mică barcă deschisă, condusă de o mână de voluntari, plutind ca melcul spre Gruzia sovietică. Mă bucuram că nici măcar nu-mi dădusem seama, când *Argo* naviga pe mare, de răspunderea pe care o aveam; aceasta ne-a ajutat să ne bucurăm și mai mult de buna primire ce ni s-a făcut.

În seara aceea am ajuns la Kobuleti, o mică așezare pe coastă la vreo 25 kilometri la sud de Poti, unde terenul jos al deltei râului Rion cedează locul unui mal nisipos cu păduri de pini. Voluntarii gruzini erau oarecum dezamăgiți că vântul bătea din spate și puteam să înaintăm cu ajutorul veleii până la apusul soarelui, până când, în întuneric, valurile au început să

șuiere prevenindu-ne că navigam prin apă mică. Nava școală sovietică se îndepărtase mai devreme, pentru a evita această zonă cu apă nu prea adâncă, iar celelalte iahturi se retrăseseră în portul Poti pentru a înnopta. Șase argonauți au plecat cu ei, luați repede de entuziaștii gruzini. Unde s-au dus sau cu cine erau, n-am știut deloc, până și-au făcut apariția a doua zi dimineața, când mi-au spus că și-au petrecut noaptea la Poti, unde li s-a dat de mâncat și de băut.

— În restaurant era o femeie înaltă având cel puțin 1,97 m, spuse uimit Tim Readman când s-a reîntors, ca un marinar încărunit de atâta stat pe mare și plin de povești trase de păr.

Entuziaștii maștri ai sportului, care i-au înlocuit în noaptea aceea pe argonauții plecați, au fost introduși în plăcerile dormitului pe băncile tari de lemn ale vâslașilor în poziții de yoga și veghei la ancoră pentru a urmări ca *Argo* să nu fie dusă la mal în întunericul nopții. Vreo doi dintre ei au avut rău de mare puternic, dar aceasta nu le-a slăbit energia. Când am început să vâslim pe ultimele mile spre Poti, s-au auzit o trosnitură și un strigăt puternic. De data aceasta nu s-a mai rupt vâsla de cârmă, ci unul din cuiele de lemn ale furcii de vâslă, cu un diametru de 1 țol și un sfert, în jurul cărora pivotau vâslele. Fostul campion la Spartachiada Uniunii Sovietice trăsesese atât de tare, încât a rupt în două cuiul de la furca vâslei.

Tovarășul a revenit pentru a ne dirija și s-a îndreptat spre un port care părea să fie Poti. L-am urmat conștiincios. La o jumătate de milă de intrarea în port, ne-am oprit pentru a curăța barca și a face ca *Argo* să arate ceva mai prezentabil - înfășurând frumos vela, încolăcind frânghiile și ascunzând pentru a nu fi văzuți sacii noștri aruncați în dezordine. Apoi, vâslind umăr la umăr englezi, irlandezi și sovietici, ne-am făcut intrarea în portul Poti, trecând de obișnuitul cortegiu de macarale, schele, grămezi de metal și nave pe jumătate terminate în calele de construcție. După ce am înconjurat un colț și am intrat în bazinul principal, Iuri Senkevici, stând în picioare lângă mine, scoase un mormăit de surpriză. Malul din depărtare al portului era negru de lume, erau mii și mii de oameni. Ei umpleau până la ultimul loc digul porcului, inundaseră piața publică, îngrămădindu-se la balcoanele marii clădiri a căpităniei portului, care domina întregul port. Toate ferestrele, toate terasele, până și cabinele înalte ale macaralelor portului erau tixite de lume. La chei, ancorată, stătea nava școală sovietică *Tovarășul*, cu cele trei catarge semețe ale sale, împreună cu toate celelalte iahturi care ne întâmpinaseră cu o zi înainte, chiar și unul care avea arborat drapelul Bulgariei și care traversase Marea Neagră pentru a veni să vadă nava noastră *Argo*.

"Încet acum! Atenție la timp! Țineți ochii în barcă!" Pe ultimele sute de metri am vâslit cu mișcări scurte și energice. "Lăsați ancora!" Cormac a aruncat ancora în mālul portului. "La trâbord, țineți barca pe loc. La babord, vâsliți!" Vâslașii gruzini n-au avut nevoie de traducere; toți știau ce au de făcut. Vâslind uniform au răsucit-o complet pe *Argo*. "Cu toții dați-o mai înapoi!" Cei de la babord au vâslit invers și *Argo* a intrat la locul ei. Un docher a prins

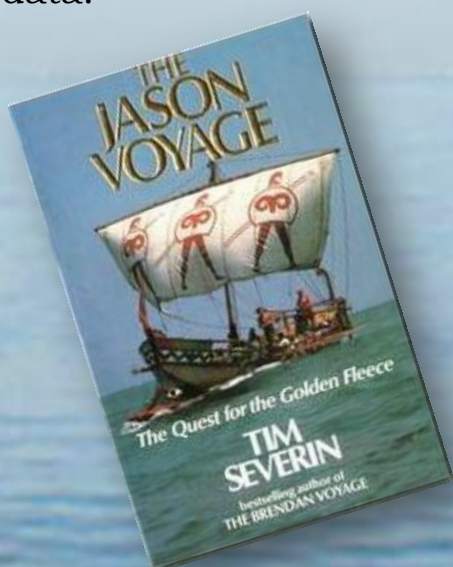
parâma de la pupa și a legat-o de chei. „Vâslele în barcă!” Cu o mișcare plină de satisfacție, argonauții au tras în barcă vâslele într-un huruit înfundat, depunându-le de-a curmezișul navei. Ne-am ridicat apoi să mergem pe țărm și să punem piciorul pentru prima dată în Gruzia. Un șir de oameni de ordine țineau pe spectatori deoparte. Când am pășit pe chei, ei au lăsat să treacă un grup de copii, niște, fetițe cu codițele fluturând care au rupt-o la fugă întrecându-se care ajunge prima la noi. Toate aveau în mână câte un buchet de flori pe care le-au înmănat argonauților, până ce am fost aproape acoperiți de flori. Un bărbat splendid cu mustață s-a ivit în fața mea, îmbrăcat într-o haină lungă, ca un dragon, încălțat cu cizme dintr-o piele moale, cu un stilet montat în argint la cingătoare. M-a prins de braț și, aruncându-și cealaltă-mână în sus într-un gest solemn, începu un discurs pe un ton declamator.

— E un discurs, de bun venit, îmi șopti la ureche Otar. Vorbește în limba gruzină veche.

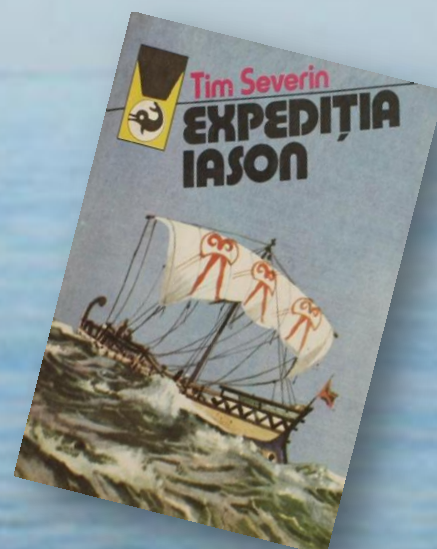
Am fost condus apoi să fiu prezentat primarului orașului Poti. S-a turnat vin în două cupe din pământ ars nu prea adânci și s-au oferit fructe.

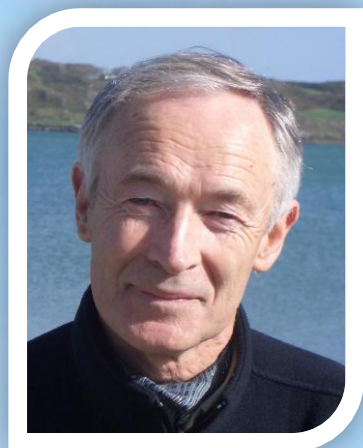
— Acestea sunt darurile tradiționale care se oferă oaspeților în semn de bun venit, explică Otar.

În difuzoarele de la balcoane a răsunat un imn gruzin, iar mulțimea înghesuită începu și ea să-l cânte într-un cor profund și puternic. Toți s-au întors spre un anumit loc în mulțimea care ne înconjură. Acolo, în rândul din față erau vreo 20 de bărbați, cei mai mulți dintre ei fiind în jurul vârstei de 60 de ani, care produceau un mare efect fiind îmbrăcați în același costum de dragon - haine negre lungi, cu ceaprazuri de argint, cizme negre, cartușiere trecute peste piept și turbane albe. Au luat o poziție semeață, iar șeful lor a pășit în fața grupului. S-a întors apoi spre oamenii săi care îl priveau atent; a ridicat un braț și toți au început brusc să cânte. Cântecul foarte complicat, sentimental, a devenit, în interpretarea cântăreților gruzini de muzică tradițională, extrem de melodios. Era o muzică pe care o auzeam pentru prima oară în viața mea și pe care noii argonauți o vor auzi tot timpul în următoarele zece zile, și pe care niciunul dintre noi nu o va putea uita niciodată.

Va urma...

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric și scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* și cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* și a studiat geografia și istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson și Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eșuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj și în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie și în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin și echipajul său și-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos și a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentară pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslași voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara și a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expediției au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason și Argonauții lui, și a găsit o explicație plauzibilă pentru legenda lăzii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeași navă, *Argo*, în 1985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea*. *Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(1987)*

Severin a scris și ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătorește în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de 17 ani de la sfârșitul secolului al XVII-lea.

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

numai în VP MAGAZIN

*puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho și
ceilalți companioni din non-nava evadată de pe
planeta Canonicatului...*

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de **William Mitchell**

În traducerea lui **Sorin Panait**

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să știu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonizatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a șaptea a „Dunei” a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant”, este, așa cum recunoaște însuși autorul, un „unfinished draft” plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II și a Dispersiei a produs niște școli speciale: la Școala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho și Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, și paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei” mai mult decât o face Brian Herbert și Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei”. Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu mașinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, așa cum ne obișnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit și Onoratele Matre? Membrii non- navei și Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat și un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar și Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar și autodistrugerea.

Dune: Revenant

<http://reviziadecarte.wordpress.com/>

...„Există ceva din Dune care trăiește și după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conștiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana.” ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinărește odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie așa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem și noi fără astâmpăr.”

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

Spiritul Duniei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de William Mitchell

În traducerea lui Sorin Panait

Spiritul Dunei: Capitolul 5

Istoria este plină de lecții stranii ale celor care pretind că gândesc independent, și cei care sunt judecați ca discipoli orbi. Este asta verificabil? Erau discipolii lui Muad'Dib orbi la profeția și promisiunea lui? Era totalitarismul Tiranului Zeu justificat? Lecția e una pe care trebuie să ne-o adresăm noi înșine ca întrebare: în ce măsură sunt eu rezultatul lumii mele, și cum transformă fiecare acțiune de-a mea ceea ce e dat? Împărtășirea Sinelui este darul Integrării, pentru că un anume voal ce exista odinioară între membrii „umanității legate de istorie” a fost acum ridicat.

- Filosofie Integrală GIOAD

Sheeana lucra în atelierul ei pentru ceea ce putea fi ultima dată. Aranjase un spațiu de lucru pentru sculptură imediat ce se stabiliseră. Forma de artă întruchipa calea ei.

Și cum diferă calea mea de cea a Bene Gesserit.

O stâncă bună în mod deosebit fusese scoasă din pietrele care marcau deșertul vestic. Avea un tăietor de piatră portabil fabricat de replicatoarele non-navei, cam în același fel în care toate nevoile lor materiale fuseseră replicate pentru colonia lor de aici. Chiar ceruse ajutorul unui vierme de nisip mai mic pentru a trage stânca la atelierul ei.

Viermii prosperă acum. Avem Mirodenie din nou, și chiar câteva din surorile Rebeccăi au luat Apa Vieții.

Sheeana îi ceruse tinerei surori Laeona să aranjeze o întâlnire între Rebecca și Maia. Maia era una din surorile care deveniseră Cucernică Maică aici, la noua lor casă. Cele două sosiseră, cu Laeona, care închise ușile atelierului Sheeanei lăsându-le pe cele trei.

Rebecca vorbi prima, „Nu sunt multe Cucernice Maici care să se dedea la asemenea activități.”

Nu că Rebecca însăși ar fi fost o Cucernică Maică ortodoxă. Tatăl ei păstrase vii tradițiile Evreilor care datau cu peste douăzeci de mii de ani în urmă.

Rebecca adăugă, „Îmi place.”

În amândouă sensurile.

Maia adăugă, „Care este inspirația ta?”

Sheeana se opri din lucru, și mergând spre Maia și Rebecca se întoarse să privească lucrarea din perspectiva lor.

„Numesc lucrarea ‚Surorile’. Va fi ultima sculptură pe care o voi face.”

„Surorile”. Ce cuvânt uman. Îmi va lipsi să fiu una din multe altele, dar voi păstra mereu în mine înțelesul lecției sale.

Sheeana umplu tăcerea, punând micro-tăietorul de piatră pe masa ei de scule.

„Fiecare din voi decideți pentru voi înșivă cum se va derula viitorul fiecăreia.”

Nici Rebecca, nici Maia nu luau ușor nimic din ce spunea această Cucernică Maică. Sheeana continuă treaba în studio liniștită, punând atașamentele tăietorului de piatră în locașurile lor, în setul de scule. Și aceasta era o mișcare strategică, pentru că acest timp permitea celor două surori Bene Gesserit un moment de reflecție.

Aceste femei au fost familia mea. Nu trebuie să uit această poezie care a fost umanitatea.

Primele gânduri ale Maiei erau la muribunda ei poveste de dragoste cu Teg. Multe Bene Gesserit nu cunoșteau niciodată adevărata dragoste, sau puneau la îndoială existența unui asemenea lucru. Dar pasiunea pe care o avusese cu Teg era exact asta, pasiune. Asta o făcuse pe Maia să realizeze că singurul lucru stabil în viața ei fusese Comunitatea Surorilor. Și ar fi dat orice să păstreze relația sa cu surorile ei.

Funcțional. Sex. Atunci ce este dragostea? Pasiunea în toate sensurile cuvântului. Sheeana cere mult de la mine.

Rebecca se gândea la Bene Gesserit, și la o tradiție anterioară. Tradiția Rabinilor era și a ei. Tradiția tatălui ei. Fusese mereu puternică și ortodoxă, fusese calea ei, credința ei. Acum o alegere între două revoluții dispartate: planurile Sheeanei și Comunitățile gemene ale Murbellei. Două căi dificile, și totuși Rebecca părea mereu să ajungă în situații diferite.

Milioanele de pe Lampadas. Și promisiunea mea către Evrei. Nu pot fi totul pentru toată lumea.

Sheeana le privi pe amândouă pierdute în gânduri.

„Am spus prea puțin ca să provoc o stare de spirit atât de morbidă. Va fi timp, surorile mele, să ne gândim la toate alegerile noastre. Veniți cu mine.”

Maia și Rebecca o urmară pe Sheeana într-o plimbare prin curtea ei exterioară, unde celelalte sculpturi ale ei erau expuse în arșița deșertului. Ea înviora conversația cu întrebări despre sarcinile zilnice.

„Antrenamentul tânărului Paul în tehnicile fundamentale Bene Gesserit merge bine. Desigur, sunt genele Atreides, ca să nu mai vorbim de faptul că a fost cândva Mahadi. Mă voi întâlni în curând cu Miles Teg pentru a compara rezultatele lui în antrenamentul mai convențional de luptă.” Rebecca observă lipsa de reacție a Maiei la menționarea numelui lui Teg.

Când Maia începuse să-l urmărească pe Teg, aproape puteam prezice momentul când inima ei tresărea involuntar. S-au îndepărtat unul de altul.

Maia se alăturase târziu Bene Gesserit, pentru că trăise într-o lume care fusese cucerită de curând de Onoratele Matres chiar înaintea morții primului Miles Teg. Sheeana o simpatizase, pentru că-i amintea de ea însăși în acel timp de început, ca o acolită de vârstă înaintată a acestei Comunități a Surorilor. Din acest motiv, îi acorda o atenție sporită, iar acea atenție sporită rezultase într-un impuls și o inspirație pentru Comunitate cum rar fuseseră văzute.

Aproape s-ar putea spune că e eleva mea cea mai bună.

„Rezultatele celei mai recente supravegheri a lui Scytale și a coloniei Novo Tleilaxu au fost analizate. Judecând după tipurile de consumuri de putere și analiza spectrală a anumitor câmpuri pe care le-am monitorizat, plănuiesc ceva uriaș. Iar ultimele câteva săptămâni de transporturi în adâncul deșertului se înscriu mai degrabă în comploturile tipice Tleilaxu decât în replicile cu „adunarea de resurse” și „monitorizarea producției de Mirodenie” pe care le-au folosit ca să justifice aceste drumuri.”

Aceste comploturi Tleilaxu s-au învechit. Cum trebuie să se fi plictisit de ele și Tiranul-Zeu...

Plimbarea lor continuă dincolo de curtea Sheeanei, iar starea de spirit în fine se schimbă spre plăcută. Se întâlniră cu Miles Teg aproape de locul unde Rebecca plănuise ca el să le întâlnească.

„Sheeana și cu mine putem discuta liniile ei directoare pentru următoarea săptămână de antrenament a lui Paul. Miles, dacă vrei poți să ai un moment cu Maia.”

Rebecca e mereu cea împăciuitoare și comunicatoare.

Miles se uită la ele trei, dar Maia vorbește prima, „Miles și cu mine am avut deja acea conversație, nu-i așa, Miles?”

Miles râse ca să risipească tensiunea. „Și suntem amândoi destul de mulțumiți cu decizia. Cred că Maia a spus cel mai bine, „Există moduri mai bune decât a pune scorpionul lângă tarantulă.”

Sheeanei îi plăcu asta.

O decizie pe care curând va trebui să o luăm toți.

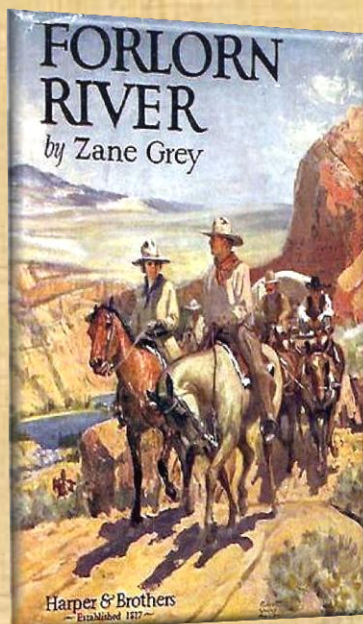
Va urma...

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altădată

ZANE GREY

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU

sub titlul **ROIBUL SĂLBATEC**

Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL V

Somnul zbuciumat al lui Ben fu întrerupt la răsăritului soarelui de un tropăit pe pragul colibei.

Nevada și Modoc se întoarseră.

— Pe cuvântul meu! Mai e încă în pat, zise primul intrând.

Ben îl privi pe cowboy mâniat.

— Am chef să te bat, strigă dânsul.

— Dar, dragul meu, ce-am făcut? întrebă Nevada.

— M-ai trezit, strigă Ben Ide.

— Ei, drace! Cred că era și timpul. Aveai vise atât de plăcute? reluă cowboy-ul râzând:

— Vise? Nu, dar uitam...

— Ce ai făcut în oraș?

— Ah! Nu-i bine să te duci la oraș; e îngrozitor când te întorci.

— Cum ai găsit-o pe mama, bine? întrebă Nevada.

— Destul de bine. Mai bine decât nădăjduiam. I-a făcut atât de multă plăcere că m-a văzut!

— Desigur. Și cum îi merge Hettiei? reluă repede cowboy-ul. E schimbată,

nu?

— Ah! Ori că e schimbată! Nu puteam să mă obișnuiesc s-o văd atât de mare. Cât era de mulțumită! Și, cu voie bună și plină de încredere!

— E caraghios, nu-i așa? zise Nevada cu glas târăgănat. Apoi, l-ai întâlnit pe bătrânul tău tată?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu!

— Nici pe cineva care te socotește hoț?

— Dar l-am văzut pe șeriful Strobel și ne-am împrietenit.

— Foarte bine! Atunci, de ce aceste gemete?

La aceste cuvinte Ben Ide lăsă capul în jos, cufundat în gânduri neplăcute.

— Pot să pun rămășag că ți-ai văzut buna prietenă, exclamă Nevada, ca și când ar fi înțeles deodată.

— Ce?... bâlbâi Ben tresărind.

— Iubita d-tale din copilărie, cum o numește Hettie. Acea d-ră care s-a întors de la liceu și care face un milion de dolari, aceea pe care cowboy-i o numesc perla ranchului Tule Lake.

— Tăcere! Sau îți dau cu ceva în cap! strigă Ben.

— Dumnezeu! Merge prost! zise Nevada. Dar dacă mă gonești, cine o să-ți aranjeze această chestiune de dragoste?

— Nevada, e îngrozitor să te aud vorbind cu... atâta sânge rece... ca și când...

— Dar, dragul meu, trăiești în lună și trebuie să vezi limpede lucrurile. Mărturisește că ai văzut-o pe Ina Blaine?

— Da și asta îmi face rău...

— Ah? Ea cel puțin nu-i schimbată, ca ceilalți din familia Blaine?

Ben se ridică, încurajat deodată, ca să povestească ce i se întâmplase.

— Cred că ești îndrăgostit, amice, spuse Nevada.

— Așa cred și eu, oftă Ben.

După această destăinuire, Nevada se purtă într-un chip cu care Ben nu era obișnuit.

— Haide, scoală-te, copilule mare, zise dânsul cu răceală și ochii luminați de o scânteie nu se mai adresau tovarășului său. Avem de lucru. Lasă toate aceste slăbiciuni... Poți să-ți iubești prietena după cum merită și să-ți zdrobești inima pentru ea, asta o să te facă om. Ideea mea se încheagă din ce în ce. Avem să jucăm o partidă mare, Ben Ide, cu tot ce avem, cu dragostea și cu viața. Îl cunosc pe Setter. A făcut desigur o intrigă și a te bârfi pe tine face parte din planul său. Setter nu vrea pe nimeni care să-i stea în cale.

— Află, dragul meu, că am și altceva contra lui...

Nevada se aplecă, cu urechea ațintită.

— Ah! Și anume ce?

— Mă tem să-ți spun...

— Dar, deoarece ai început, spune-mi.

— Hettie mi-a mărturisit că Setter a fost prea... intim cu ea...

În aceeași clipă Ben se simți apucat de o mână de fier și ridicat deasupra patului. Nevada îl privea cu ochi grozavi.

— Spune, ești sigur? întrebă dânsul cu glas șuierător.

— Da. Poți s-o crezi pe soră-mea. Ea nu mi-a dat amănunte și mi-a spus numai că a vrut să-și îngăduie oarecari familiarități față de ea.

— Am să-l ucid! exclamă Nevada, lăsându-l pe Ben atât de fără veste încât acesta recăzu deodată pe pat.

— Eu sunt mai supărat decât îți închipui, Nevada, dar nu-i o pricină ca să-l omori. Liniștește-te. Mi-ar părea foarte rău să intri la închisoare pentru soră-mea.

— N-o să mai fii de părerea asta când o să-l cunoști pe Less Setter cum îl cunosc eu, reluă Nevada sălbatic. Să mâncăm. Avem o grămadă de lucruri de făcut.

Ben se simți înflăcărat de patima și energia tovarășului său.

— Dar toate planurile noastre de deunăzi? zise dânsul. Trebuie să cumpărăm pământurile Simsilor și pe acelea ale vecinilor, să prindem alți cai și câte și mai câte. Dar nu mi-ai spus ce ai găsit d-ta și Modoc.

— Ei bine, nu vreau să te văd încălecând calul d-tale cel mai sălbatic și să ne lași nouă toată munca, zise Nevada fără să se grăbească.

— Nu mai ai încredere în mine?

— Oh! Când cineva e îndrăgostit, nu mai poți să te bizui pe el.

— Nevada, eu cred că și d-ta ești îndrăgostit de soră-mea. Nu mai ești același.

Obrazul lui Nevada se înroși și se opri din lucru că să se uite la Ben cu privire pătrunzătoare. Mâna lui slabă tremura.

— Și să zicem ca aș fi îndrăgostit de Hettie? întrebă dânsul.

— Păi! Uite. E tot atât de limpede ca și nasul d-tale.

— Dragă, eu nu sunt vrednic să șterg praful de pe micuții pantofi ai Hettiei. Ți-o spun! Dar m-am schimbat de când am întâlnit-o.

— Nevada, eu nu cred că ai fost vreodată prea rău. Și cât despre mine, ți-aș încredința sora. I-am spus-o.

— Ce i-ai spus... Dumnezeu! exclamă Nevada cu glas tremurător. Și ce a răspuns?

— Hettie s-a făcut roșie ca un trandafir, zise Ben râzând. Mi-a răspuns: „Dar, Ben, eu n-am decât 16 ani!” Nevada, fără îndoială că-i plăci surorii mele. În familia noastră suntem cam originali, dar când iubim, iubim pe veci. Nu mai e nevoie să-ți spun că tata te va goni cu ciomagul de la ranch, dacă te-ai găsi dând târcoale pe acolo.

— Destul. Îmi plac oamenii de felul d-tale. Ben Ide îți datorez mai mult decât ți-aș putea plăti vreodată.

— Nu ne mai datorăm nimic, Nevada.

— În privința asta, nu sunt de părerea d-tale. Dar dacă privești bine lucrurile, iată-ne doi nenorociți vânători de cai, alungați de familia lor și

destul de nebuni ca să iubească pe fetele a doi dintre cei mai bogați și încăpățânați ranchmani din California de Nord. Mărturisește, că e totuși caraghios, aproape tot atât de caraghios ca și când ai primi în pântec loviturile de copite ale unei mârtoage.

— Poate să pară caraghios altora, mai ales unor caraghioși ca acel McAdam, dar nu pentru noi. E măreț, e grozav și o să fie poate scăparea noastră.

— Ah! Iată că începi să ai bun simț!... Și acum gata cu pălăvrăgeala. Să ne strângem mâinile, Ben. Să ne împlinim făgăduielile, pe Dumnezeu, ori dacă nu, o să murim. Câți cai ai la pășune, pe fluviu?

— Patruzeci. Dar de ce?

— Cât fac?

— Nu vreau să-i vând...

— O să-i vinzi. O să trebuiască. Care e prețul lor la Klamath?

— O sută de dolari de cap, poate mai mult.

— Bine. Așa îmi ziceam și eu, dar nu eram sigur. Acum, Ben, spune-mi câte din aceste capete vrei să lași să plece.

— Nici unul! exclamă tânărul.

— Haide, haide, liniștește-te. Ascultă: e întâia carte pe care o joci în partida începută pentru Ina Blaine.

— Ne-am înțeles, Nevada. Câți cai îți trebuie? reluă el, ca și când cuvintele i-ar fi fost smulse.

— Treizeci de capete. Acestea fac 3000 de dolari, destul ca să cumpăr cele trei pământuri. L-am văzut ieri pe Sims și l-am întrebat dacă vrea să vândă. Credea că glumesc. Ar da aproape 160 acri numai ca să scape de acolo. Le are de trei ani și suntem la al șaselea an de secetă. E sărăcit, ca și vecinii lui. Fără îndoială că Less Setter a pus ochii pe aceste pământuri. El cumpără pentru Hart Blaine, dar ar vrea să le aibă pe câteva sute de dolari. Mi s-a spus la Hammel că Blaine a cumpărat, aproape pe nimic, douăsprezece ranchuri în împrejurimi.

— E foarte greu pentru micii ranchmani, care au sărăcit în urma unei secete atât de lungi.

— Blaine și-a pierdut capul, de când s-a pomenit deodată bogat. E ca un cowboy beat cu buzunarele pline de bani. Și nu uita că e vrăjit de Less Setter.

— Totuși... e greu! oftă Ben. Hai să sfârșim repede această afacere de cai, afară numai dacă nu-mi dorești moartea. Treizeci din cei mai buni cai ai mei! Îmi mai rămân zece. Zece! Pe care să-i păstrez?

— Lasă-mă să-i aleg pentru d-ta, zise Nevada râzând batjocoritor.

— Ah! Dar nu. Iată: Gray și Knockey, firește, Jupiter, Brushy, Modoc Black, Gander sunt cei șase la care țin mult. Aș muri mai curând de foame, decât să mă despart de ei. Acum trebuie să aleg între Sandy și Bers, Simple Simon și Blue Boy...

— Oh! Ben, n-o să șovăi pentru Sandy. Iubesc acest animal. Mi l-ai dat, dar...

— Atunci ia-l pe Sandy numaidecât, exclamă Ben sălbatic, umblând ca un turbat prin odăiță. Vezi și d-ta cât e de greu.

— Da, da... Dar nu fi prost. Păstrează-ți pe cei ce-ți sunt mai dragi, eu pe ai mei, asta face poate doisprezece. E destul. O să prindem altă herghelie și cine știe, dacă o să putem – iartă-mă – dar când o să-l prindem pe California Red o să-l îndrăgești tot atât de mult și o să vrei să-l păstrezi?

— N-o să-l păstrez niciodată. O să i-l dau Inei în taină și o să-l vând tatălui ei. Pun rămășag că asta o să-l măgulească.

— Oh! Aș vrea și eu s-o zăresc pe tânăra aceea! Hai să ne punem lucrurile pe cai și să zburăm până la pășune că să sfârșim povestea.

Ben și Nevada încălecară și porniră în goană spre drumul de lângă fluviu.

Niciodată nu i se potrivise lui Forlorn River mai bine numele: un râu sărac, cu apă stătută.

— Încă o lună ca asta, zise Nevada și râul n-o să mai fie decât o mocirlă. E adevărat noroc, Ben, că am găsit acest izvor.

Ben descoperise un izvor de apă rece și limpede, cu o cantitate însemnată.

— Iată de ce ne putem face jocul, zise Nevada. Acest izvorăș prețuiește cât o mină de aur.

— Socotesc că ni s-a întors norocul, zise Ben liniștit. Într-adevăr, am uitat de această plească.

— Ah! Ah! Acum am să despart caii. Du-te la poarta țarcului. Am să-ți las aici preferații și pe cei doi ai mei.

Cele trei pământuri, pe care Nevada și Ben vroiau să le cumpere, cuprindeau întreg bazinul numit Mule Deer Flat. Ben, nu trecuse pe acolo de un an. Ce schimbare îngrozitoare!

Cei doi oameni se îndreptară spre o colibă făcută din trunchiuri de copaci unde se oprise Modoc cu caii încărcăți. Acolo locuia Sims, un cowboy ajuns ranchman. Părea istovit. El și tot ceea ce îl înconjură arăta nenorocirea vremurilor grele.

— Descălecați și intrați, zise dânsul prietenos. Unde mergeți cu această frumoasă herghelie? Dar cum faceți, că aveți cai atât de iuți?

— Nevada, lasă-mă să vorbesc, zise Ben, văzând că tovarășul său face pe grozavul. Sims, am venit aici să-ți cumpărăm pământul. D-ta și cu tovarășii d-tale vreți să vindeți?

— Mai întrebi! răspunse ranchmanul. Dar, spune, nu vorbești serios, nu-i așa?

— Ba da. Nevada și cu mine vrem să încercăm, zise Ben sincer. Care e cel din urmă preț?

— Ascultă... opt sute de dolari ar fi prea mult? răspunse Sims șovăind.

— E prea puțin, reluă Ben. Îți dau o mie. Adu-i repede pe Moore și Nagel. Am treizeci de cai acolo, în corralul vostru. Poți să-i vinzi mâine la Klamath cu câte 100 de dolari. Și dacă știi să-i vinzi, poți să capeți două sute. Ce zici?

— Pe cuvântul meu că primesc, exclamă Sims și am să spun că ești un

băiat de ispravă, Ben Ide.

Afacerea fu încheiată, tovarășii lui Sims fiind cel puțin tot atât de nerăbdători ca și el. Pe la amiază erau gata de plecare spre Klamath Falls.

Ben observase purtarea ciudată a lui Sims, care părea în același timp încântat și îngrijorat. S-ar fi zis că i-a dat ceva prin cap. În cele din urmă Moore sosi cu toată familia într-un car mare.

— Uite-i pe acești nenorociți, observă Nevada plin de milă. Soția lui Moore plânge de bucurie. Le-ai făcut mult bine.

Caii fură scoși din corral și îndreptați spre nord, când Sims îl chemă pe Ben și, aplecat pe șea, îi spuse încet:

— Ide, când am să vând partea mea de cai și am să fiu cu hârtiile în regulă cu d-ta, o să mă duc în ținutul grâului, spre Washington. Nu spune nimănui ce ți-am destăinuit.

— De ce? întrebă Ben uimit de purtarea lui Sims și de destăinuirea lui.

— Ai să poți face aici crescătorie mare de vite, urmă dânsul.

— Da, mai târziu.

— Ascultă. Ai fost cinstit cu mine; vreau și eu să fiu la fel cu d-ta. Dacă-ți încredințez ceva, jură-mi că ai să taci.

Ben întinse mâna, pe care Sims o strânse cu putere.

— Ei bine! Uite despre ce-i vorba. Am fost silit să mă întovărășesc cu acea șleahță de hoți de vite, care se ascunde după Silver Meadow. Trebuia s-o fac, căci altfel muream de foame. Cineva, pe care n-ai putea să-l bănuiești vreodată, un mare negustor de vite, sprijină această ceată. Sunt convins, i-am supravegheat. Acum, iată părerea mea: nu te întovărăși cu nimeni și n-avea încredere în nici unul din acești negustori și ranchmani. Ai grijă să nu lași nici o vită aici, până ce hoții nu vor fi dispărut. Și apoi... supraveghează și d-ta...

După aceste cuvinte, Sims dădu pînteni calului și porni în goană, lăsându-l pe Ben năucit.

— Ce ți-a spus Sims? întrebă Nevada apropiindu-se.

— Nu pot să-ți spun, Nevada, dar sunt lucruri îngrozitoare... zise Ben încă impresionat.

— Ah! Ah! Ei bine, dragă, tot ce știu e că am pus mâna pe 480 de acri din cel mai bun pământ al ținutului și, dacă vrei să mă asculți, să-l lăsăm câțva timp părăginit.

— Felicitările mele, ai pătrundere, zise Ben cuprins de admirație pentru istețimea cowboy-ului.

— Pentru noi creșterea vitelor trebuie să fie o chestie deosebită. Ceea ce ne interesează, e întâi să prindem, să creștem și să vindem cai. Când o să străbatem moșia, o să știm ce avem de făcut. Și ca să începem, putem să mergem mâine până la câmpurile de lavă și peșterile de gheață. Fiindcă veni vorba, am uitat să-ți spun că Modoc a descoperit alaltăieri o mare herghelie de cai sălbatici care se îndrepta spre peșteri.

— E adevărat? urlă Ben, grozav de ațâțat.

— Caii s-au săturat să bea apă mocirloasă când au un izvor limpede și proaspăt. Modoc îmi povestea, în legătură cu aceasta, cum prindea tribul lui vite.

— Ce noroc! Ai știut asta când m-ai îndemnat să vând caii?

— Desigur!

— Modoc l-a văzut pe California Red?

— Nu, dar eu l-am văzut, zise Nevada.

— Bine, nu mai trebuie să ne gândim la el acum. O să-l prindem când zăpada o să-l gonească de pe coline. Asta ne lasă vreme să lucrăm.

— Hai, începi să ai puțin bun simț. La drum!

Nu trebuia mare pătrundere ca să-ți dai seama că afacerea era minunată: peste 400 de acri de pământ întins, un pământ cenușiu foarte roditor într-un anotimp cu ploaie normală; apoi toată întinderea lui Mule Deer Lake, care era acum un îngrozitor bazin galben.

Ben și Nevada, ajunseră în ținutul sălbatic. Nici un zgomot, nici o vietate. Din toate părțile, din copacii morți cădea o ploaie de ace.

Modoc îi duse în curând în ținutul peșterilor. Cuprindeau desigur gheață de unde curgea o apă limpede. Își înălțară corturi. Modoc plecă pe jos să vadă dacă poate să dea de urmele cailor sălbatici.

Pe povârnișurile Canyonului creștea iarbă ofilită în destulă cantitate ca să-i hrănească. Ben simțea crescând în el încrederea în noua lui stea; văzu că nu se înșelase când Indianul se întoarse.

— Sunt lucruri bune! exclamă dânsul într-un suflet. Am găsit vechea peșteră a Modocilor... urme... apa... o să facem o capcană... o să prindem mulți cai...

CAPITOLUL VI

Indianul îi duse în afară de pădure, pe lavă, care era acum tare ca oțelul și acoperită cu mii de puncte.

În cele din urmă, Modoc se opri lângă copacii și tufișurile care mărgineau o largă scoborâre de teren, cam cât un acru, adâncă și înfățișând un minunat corral natural. Ochiul deprins al lui Ben găsi repede drumul îngust și umblat în panta repede și care se lărgea pe măsură ce coborârea era mai ușoară. Ducea într-un fel de sală uriașă.

— Iată ceva de poruncea, exclamă Nevada.

— Așa e la poalele acestei peșteri, zise Ben.

— Da, răspunse indianul. O gaură mare plină de apă acoperită cu gheață. Nevada, suntem, bogați! Să cercetăm intrarea – pe urmă o să ne dăm cu părerea.

Ben îl auzise pe indian cum aveau obiceiul Modocii să pândească noaptea lângă această văgăună, caii care coborau să se adape. Atunci fugeau să închidă repede drumul îngust. Această capcană era foarte simplă. Cercetând intrarea ei, lui Ben îi fu aproape rușine de o vânătoare, atât de ușoară. Totuși, erau două greutăți: una că aici caii nu veneau decât în anotimpurile foarte secetoase; iar a doua că, odată închiși în acea scobitură, ar fi fost greu să-i scoți fără să le faci vreun rău. Dar asta n-avea de ce să sperie vânătorii încercați. Ben știa cum să umble cu caii, iar Nevada arunca lasoul ca nimeni altul.

Modoc se depărtase și începuse să doboare copacii tineri. La rândul lor, cei doi oameni ridicară o barieră atât de grea, încât o duseră cu mare greutate și ascunzând-o pe jumătate printre bălării, o înțepeniră cu blocurile de lavă, care slujiseră altădată pentru aceasta.

Se îndeletniciră apoi cu ridicarea taberei și înainte de a însera, erau la locul lor, bine ascunși de scobitură. Modoc găsi urma și locul potrivit, ca să se puie la pândă, după bătaia vântului. Or să doarmă și să vegheze pe rând. Ben alese prima veghe și, pe când tovarășii săi se odihneau înveliți în pături, el își luă vesel postul în primire.

Nu simțea nevoia să doarmă și nu voia să piardă nimic din senzațiile acelei nopți.

Simțea că mai este ceva mai frumos decât ceea ce vedea: cerul de un albastru întunecat, stelele strălucitoare, pacea și strălucirea acestei singurătăți. Ghicea că dragostea îl face să înțeleagă mai bine această frumusețe și la acest gând simți un adevărat entuziasm. Nenorocirea se sfârșise; pentru el se ivea altă viață, luminată de dragostea lui crescândă. În acel loc și în astfel de ceas simțea tăria și măreția vieții.

Deodată, auzi zgomotul unor copite grele pe stâncă. Caii sălbatici veneau să se adape! Trecuse de mult de miezul nopții. El mai așteptă înainte de a-și trezi tovarășii, vrând să se bucure singur până la capăt de fericirea lui.

În cele din urmă îl atinse încetișor pe Modoc, care se întoarse spre locul de unde venea zgomotul:

— Oh! murmură dânsul cu glas înăbușit.

Dar Nevada fu mai greu de trezit.

— Tăcere! zise Ben. Vin caii.

— Iată-i! murmură Modoc.

Umbre negre începeau să se ivească în beznă. Ben nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Dragostea lui pentru acest fel de vânătoare ajunsese la culme... dar o umbră îi întunecă bucuria: California Red nu era acolo. Minunatul armăsar nu putea să fie prins într-o văgăună.

Nevada îl apucă pe tovarășul său:

— Ben! Uită-te acolo!

Un minunat armăsar negru se ivi în lumina lunii. Părea aprig și sălbatic și dispăru în văgăună, pe când ceilalți, un lung șir de toate culorile și toate

mărimile, negri și cenușii, împeștrăți și albi, făceau să se rostogolească sub picioarele lor bucăți de lavă.

Când zgomotul se liniștește, indianul, care stătuse pe vine cu ceilalți doi, se ridică fără zgomot. Ben se ridică și el, dar Nevada îi opri.

— Dați-le timp! Ei nu bănuiesc nimic. Nu trebuie să le trezim băgarea de seamă.

Vremea li se păru nesfârșită până ce ultimul trecu de margine, Ben, gâfâind de nerăbdare, aștepta ca zgomotul să se liniștească; apoi deodată dădu semnalul și toți trei se repeziră înainte. Indianul, ajuns cel dintâi, închise poarta grea.

— Îndrăzniți! Toți laolaltă, murmură Ben apucând bariera.

Merseră clătinându-se sub povara grea până la crăpătură mare. În câteva clipe trecerea fu închisă și bariera bine înțepenită.

Se ridicară câteși trei, leoarcă de sudoare.

— Ei? Ce ziceți? Sunt înăuntru poate o sută, zise Nevada. Nu trebuie decât să ne mișcăm puțin și totul e al nostru.

— Ah! Crezi că sunt atâția? Ar fi într-adevăr, prea frumos, zise Ben ștergându-și fruntea.

— Cum? Prea frumos... Ce o să spui când o să punem mâna pe California Red?

— Să mergem acum acolo sus. Bietele animale nici nu bănuiesc ce-au pățit.

— Ei bine, am să vă spun planul meu, zise Nevada care se gândea. Trebuie s-o scoatem bine la capăt. Chiar acum am să-l trimit pe Modoc la Hammell să cumpere fân, grăunțe, sârmă, frânghii și cuie. În timpul acesta, noi o să facem o îngrăditură și un corral. Apoi, când o să se întoarcă Modoc, o să ducem toate cumpărăturile și o să dăm de mâncare căilor care o să fie infometați! Încetul cu încetul o să-i ducem pe unii în corral, pe când partea mai însemnată o să rămână acolo și o să se obișnuiască să ne vadă... Ce ziceți?

— Planul e bun. Ești un tip grozav!

— Da, însă până atunci vreau să trag un pui de somn.

— Eu nu. Începe să se reverse de ziuă. Am să veghez.

— Ce? E într-adevăr mișcător să fii îndrăgostit!... Dar eu vreau să dorm și să mănânc ca de obicei.

Lui Ben i se părea că luna nu apune destul de repede, ca să se ivească, zorile. Din când în când auzea din văgăună nechezături înăbușite și tropăituri. Dar capcana era bună. Luna apuse în curând, umbrele se șterseră, se lumina de ziuă.

Cei trei oameni se târâră sub umbrarul unui tufiș până la văgăună. Nevada trebuie să fi văzut cel dintâi, căci îi dădu lui Ben un ghiont, care-i tăie răsufarea. Ben se uită la rându-i: o herghelie însemnată acoperea scorbura, alta era acolo unde drumul începea să urce. Cei din urmă, în fața barierei, stăteau nemișcați, alăturați ca și când și-ar fi înțeles soarta deznădăjduită.

— Drace! murmură Nevada, plin de uimire. Ai văzut acea mulțime? E

grozav! Sunt cel puțin 150 de capete.

Modoc, de obicei nepăsător, părea și el de astădată impresionat.

— Nu numai grozav, zise dânsul, toți bunil!...

— Să-i mai privim... apoi, repede la lucru!

— Cred că pot să ne vadă acum, zise Nevada. Ben se ridică și el. Atunci cai înnebuniți, începură să alerge într-un zgomot îngrozitor, tropăiau și nechezau, începeau să urce, lovindu-se de alții care erau în față. Se ridică un nor de praf, alb-roșiatic. Nevada îi striga, dar în zgomotul îngrozitor nu se deslușea nici unul din cuvintele lui. Ben îi trase îndărăt și se grăbiră să-l ajungă pe Modoc, care se îndrepta spre câmp.

Masa fu veselă. Modoc fu trimis apoi să-și îndeplinească însemnata lui însărcinare, iar ceilalți doi începură cu râvnă lucrul. Totuși se întrerupseră de câteva ori ca să se ducă la caii prinși. De fiecare dată urma o învălmășeală îngrozitoare. A doua zi trecu ca și cea dintâi; dar a treia zi, caii începură să se obișnuiască să-și vadă învingătorii.

În răstimp veni Modoc cu toți caii de povară greu încărcăți. Căruțele trebuiau să ajungă la capătul drumului chiar în seara aceea.

Le trebui două zile ca să despacheteze și să ducă toate cumpărăturile. Caii prinși ajunseseră slabi și jigăriți, dar nu în chip îngrijorător. Venise clipa să le dea hrană; dar nu voiră să se atingă de ea, cât timp văzură pe oameni. Totuși, a doua zi dimineața pierise tot fânul.

Văzând că încercarea lor izbutise, Ben și tovarășii lui scoaseră un strigăt de bucurie. Acum nu se mai îndoiau de izbânda deplină își urmară lucrul. Ridică îngrădituri mari, de la barieră, în jurul unei mari întinderi și făcură un corral mare. Atunci începu lucrul greu, să lase să treacă câțiva cai deodată, să-i prindă cu lațul și să-i îmblânzească îndestul ca să-i poată duce câteva mile, până la pășunile Forlorn River.

De dimineață până seara târziu ei munciră, îndemânateci, răbdători, neobosiți. Câțiva cai avură zgârieturi, scrântituri, câțiva șchiopătau, dar nici unul nu era rănit grav. Munca cea mai grea era să ducă până la pășune caii pe jumătate îmblânziți. Nevada lua câte patru deodată, pe când lui Ben și Modoc îi era prea mulți trei.

Ieșiți din corral, caii fugiră într-o goană nebună, trăgând de lațuri și târând pe conducători într-o fugă groaznică. Fugeau astfel până la istovire. Restul drumului trebuia să-i tragă. Aceasta le luă jumătate din zi. Atunci, după o clipă de răgaz, oamenii călărind caii cei noi se întoarseră la tabără...

Ben pierduse noțiunea timpului. Dar știu că vara venise, căci zilele erau din ce în ce mai călduroase și seceta creștea. Situația vitelor cornute și a cailor se înrăutățea. Dacă nu cădea ploaia în acel an, toate vitele din acel ținut erau menite pieirii.

Va urma....

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

N° 1

PRESENTATION **ALPHA**

TEAM Rafale

TEAM RAFALE

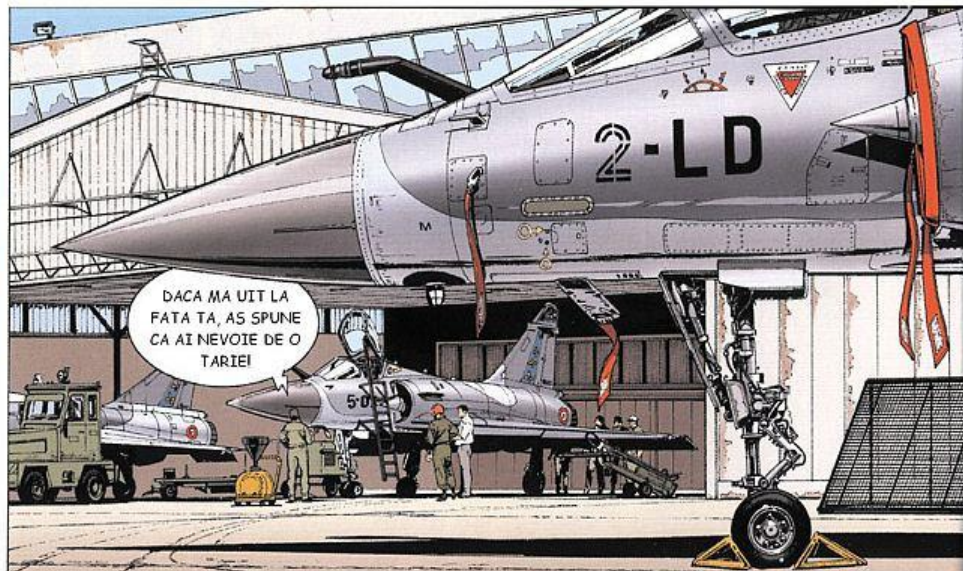
ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERRORISM...

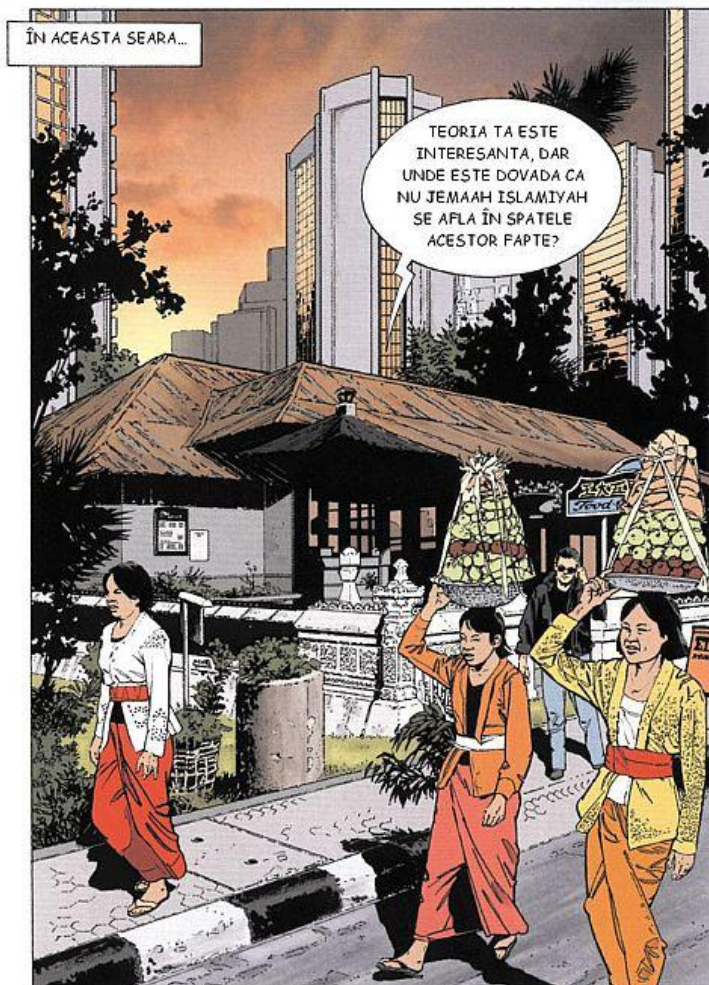
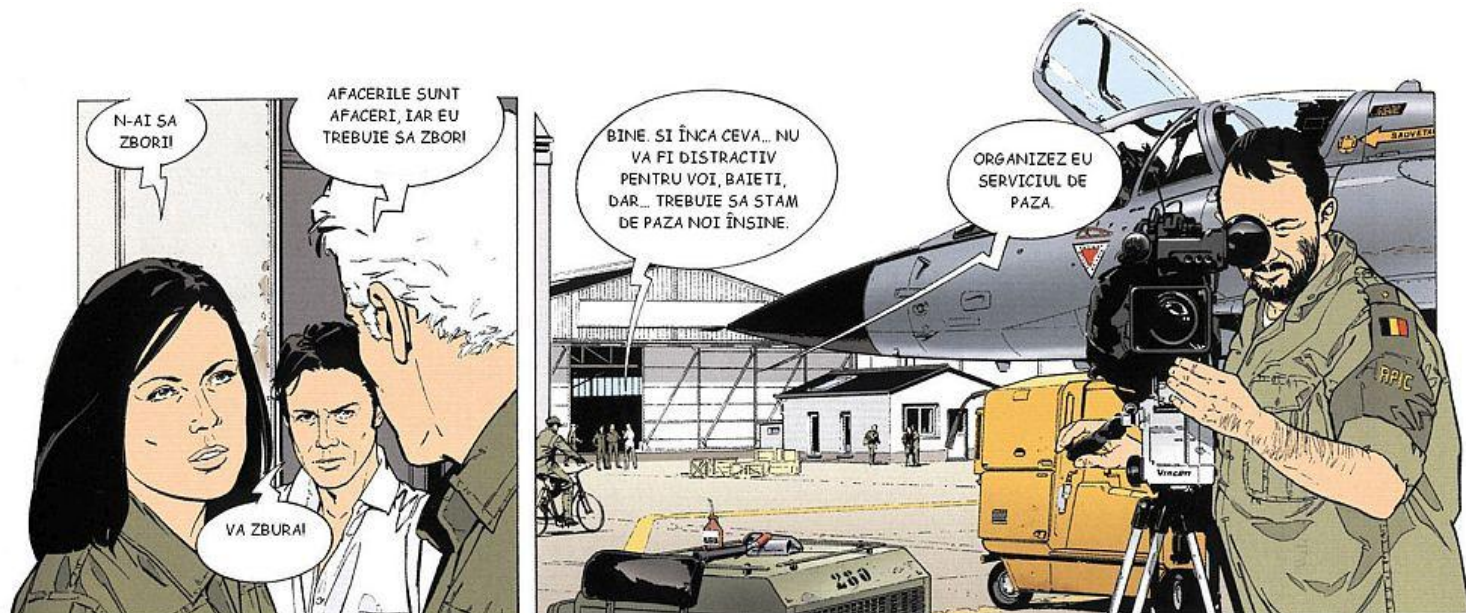
PRESENTATION ALPHA

SE DESFĂȘOARĂ ÎN TIMPUL MITINGULUI AERIAN DIN JAKARTA. TOM NOLANE TREBUIE SĂ PREZINTE RAFALE PRODUS DE DASSAULT AVIATION CU SCOPUL DE A INTRA MASIV PE PIAȚA DE EXPORT. DAR EL ȘI PARTENERA SA SE CONFRUNTĂ CU OPOZENȚI FEROCI, CARE ÎNCEARCĂ SĂ-I SABOTEZE - CHIAR SĂ DOBOARE RAFALE ÎN TIMPUL ZBORULUI - PENTRU A ÎNLĂTURA FRANȚA DE LA AFACEREA SECOLULUI.

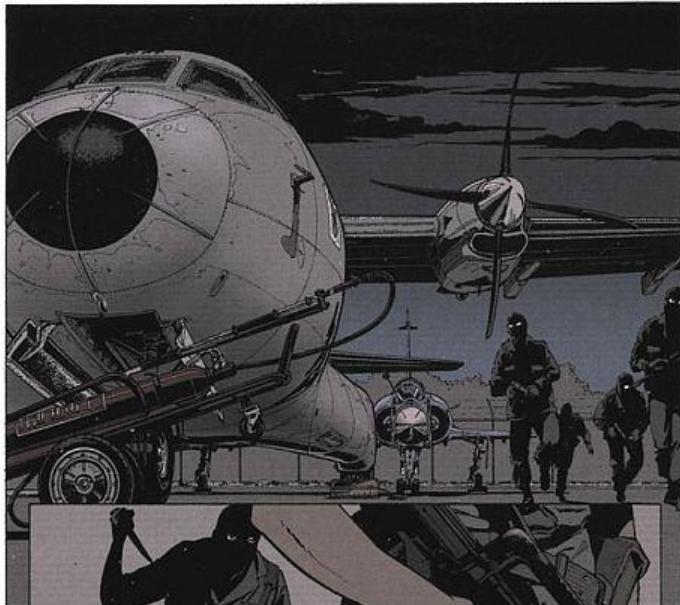
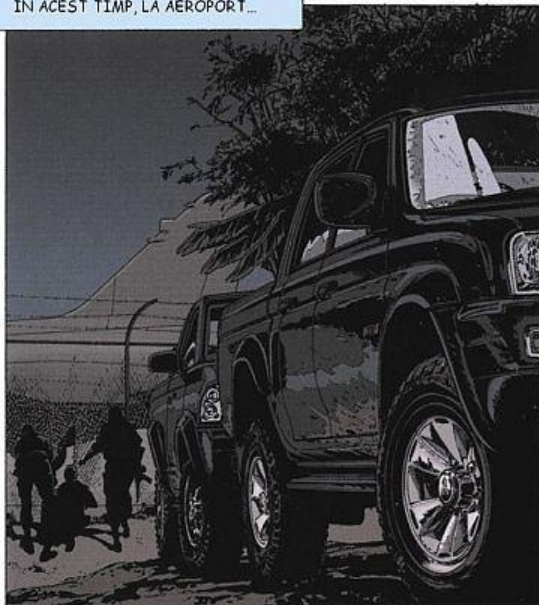
VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIȘ

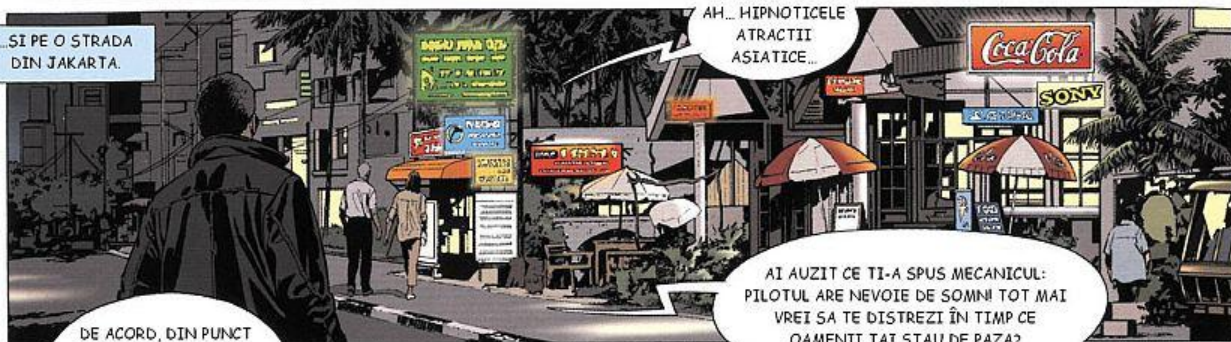

ÎN ACEST TIMP, LA AEROPORT...

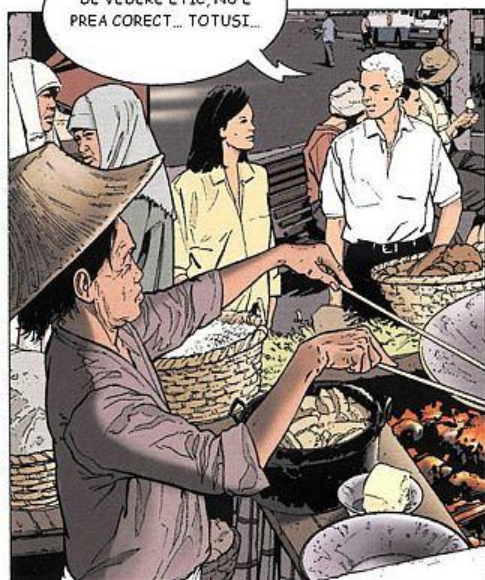
...SI PE O STRADA
DIN JAKARTA.

DE ACORD, DIN PUNCT
DE VEDERE ETIC, NU E
PREA CORECT... TOTUSTI...

AM... HIPNOTICELE
ATRACTII
ASIA TICE...

AI AUZIT CE TI-A SPUS MECANICUL:
PILOTUL ARE NEVOIE DE SOMNI TOT MAI
VREI SA TE DISTREZI ÎN TIMP CE
OAMENII TAI STAU DE PAZA?

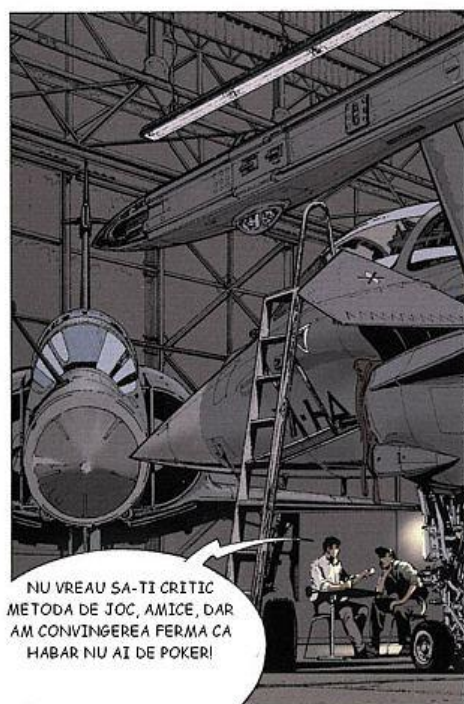
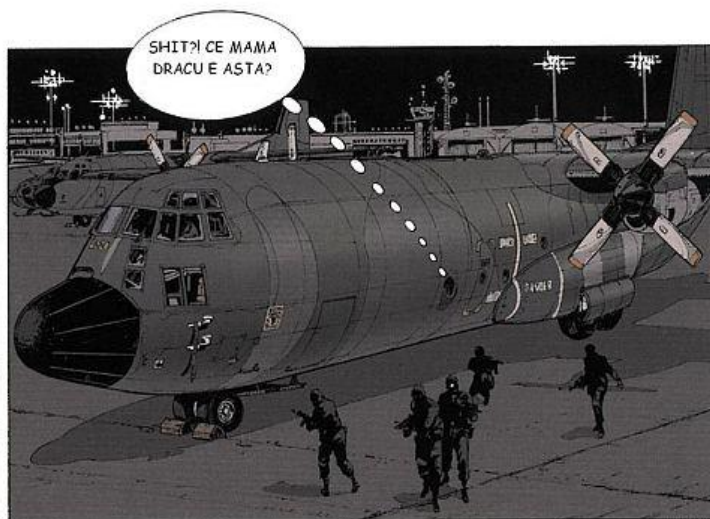
HAI, TE
ÎNSOTESC
ÎNAUNTRU.

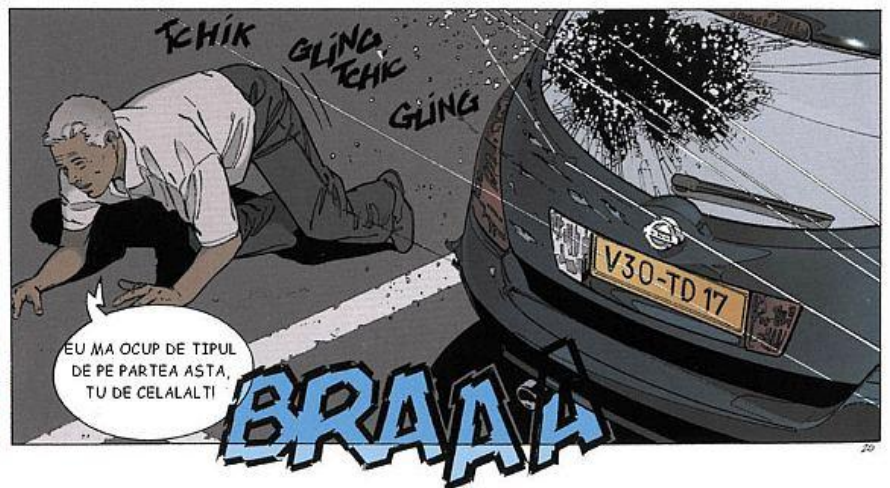
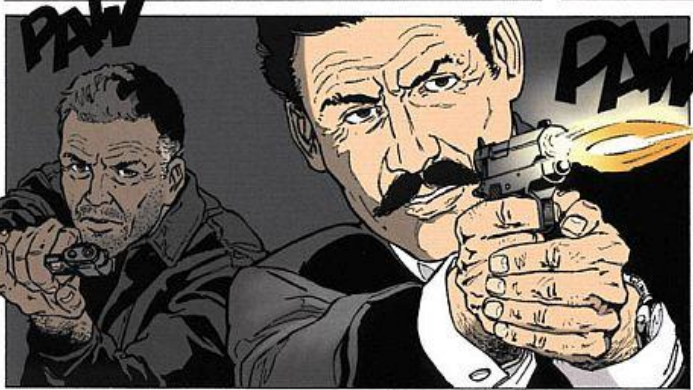
LASA
GLUMA.

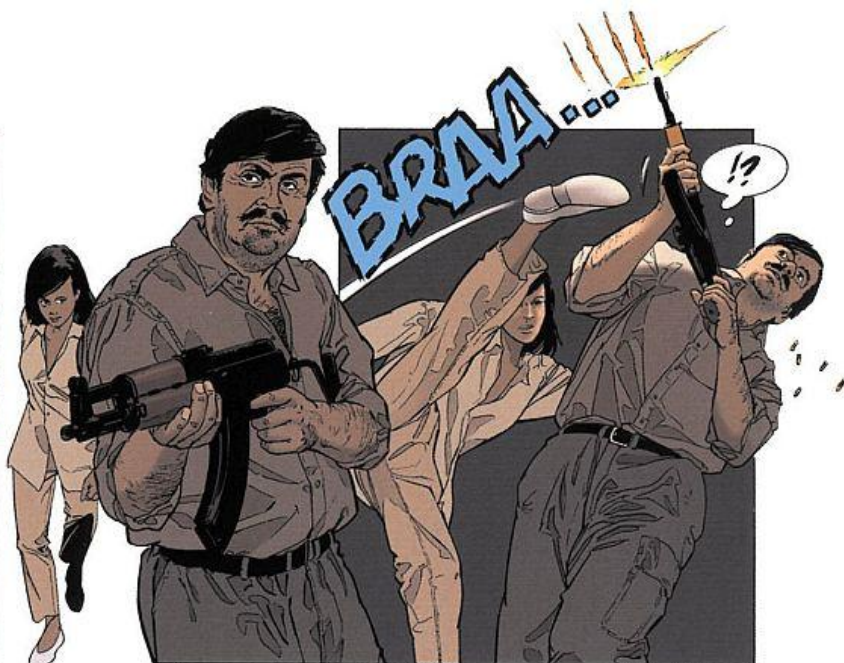

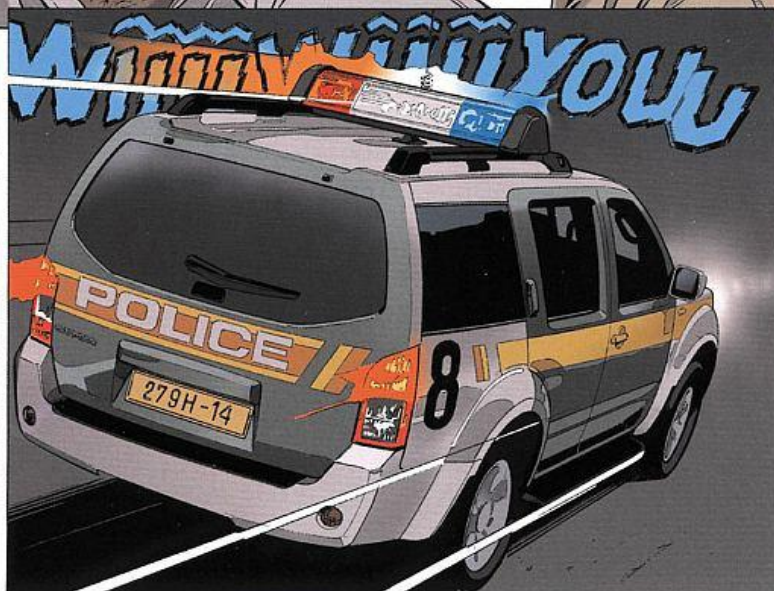
TE TACHINEZI!

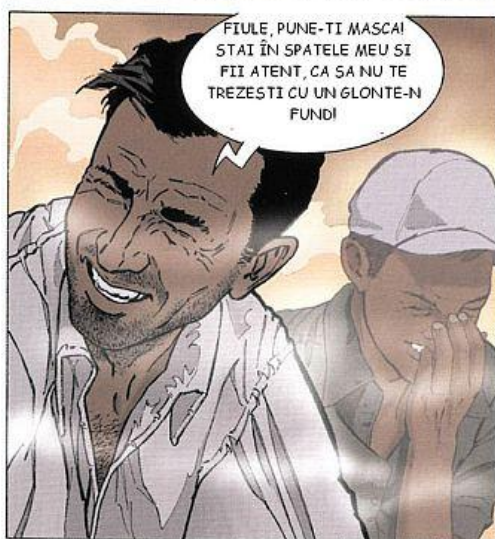
MA GÂNDEAM
EUI

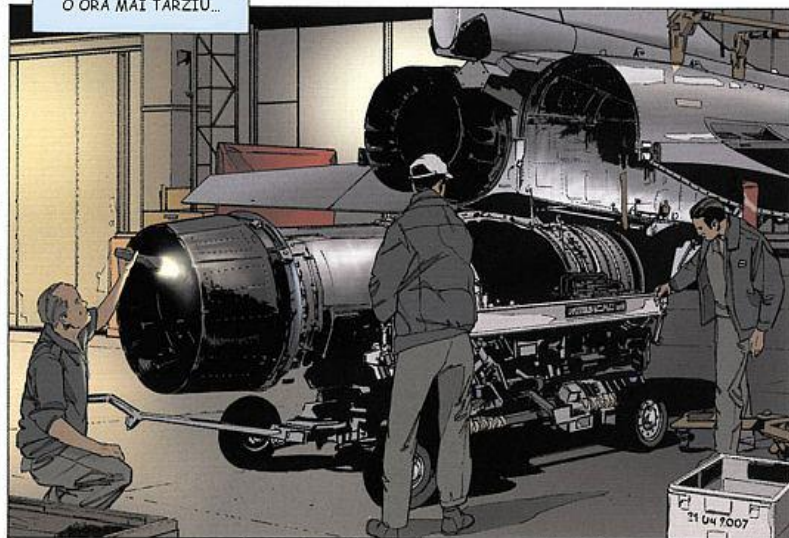

JESS, SUNA-L PE COMANDANTUL
CU LOGISTICA SI PUNE-L LA
CURENT CU SITUATIA. EU IAU
LEGATURA CU PATRULA FRANCEZA

OK... BASTANEI

O ORA MAI TÂRZIU...

EI BINE, E DE NECREZUT
CA N-AU FOST MAI
MULTE PACUBEI

SI MORTII SI
RANITII DINTRE
AI NOSTRII

ÎNCERC SA AFLU MAI
MULTE DESPRE ACEASTA
UNITATE DE COMMANDO.
TREBUIE NEAPARAT SA
STIM CINE A ORGANIZAT
ACESTE DOUA ATACURI.

NU CRED CA
TERORISTII SUNT
ÎN SPATELE ACESTEI
PORCARIII

AU VENIT DUPA ADEVARATUL
SIMBOL AL FRANTEI...
PATRULA SAI

SA PRESUPUNEM.
PE CINE
BANUIESTI?

CINEVA CARE NU
DORESTE SA VADA CA
DASSAULT CÂSTIGA
PIATA. UN CONSORTIU
RIVAL, DE EXEMPLU.

MOLAN SI NATE. O MASINA
O SA VA DUCA ÎNAPOI LA
HOTEL... TRAGETI UN PUI
DE SOMN. ÎNTRE TIMP,
FREHEL SI CU MINE VOM
FACE O MICA
INVESTIGATIE.

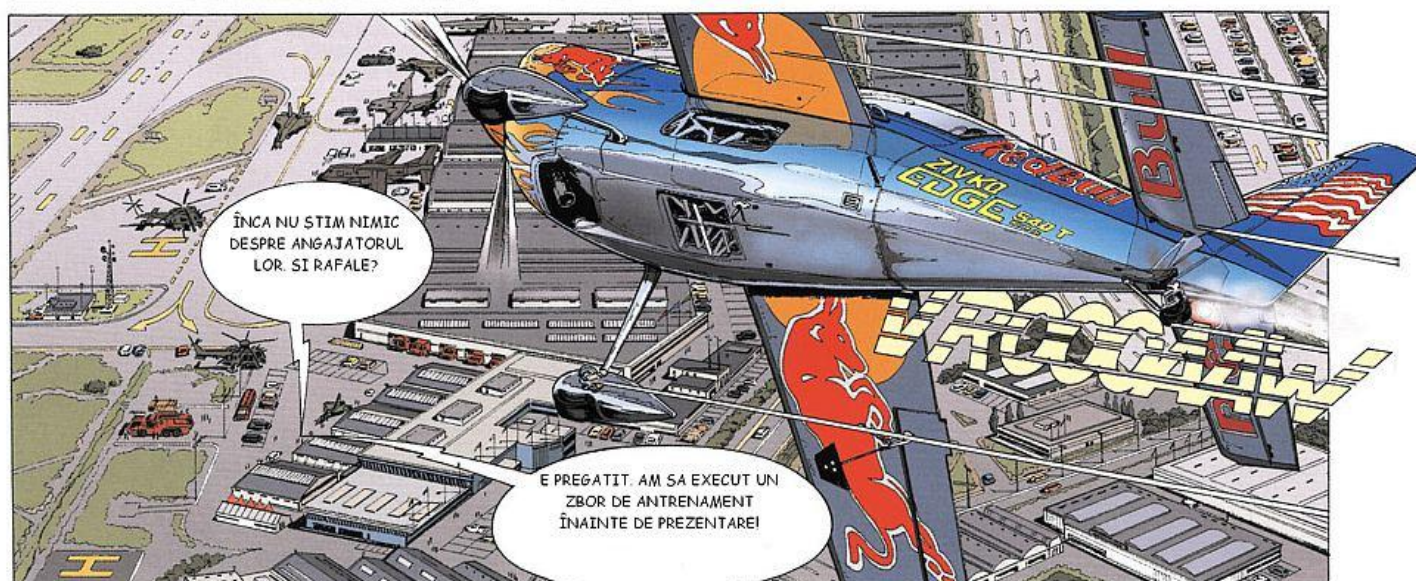
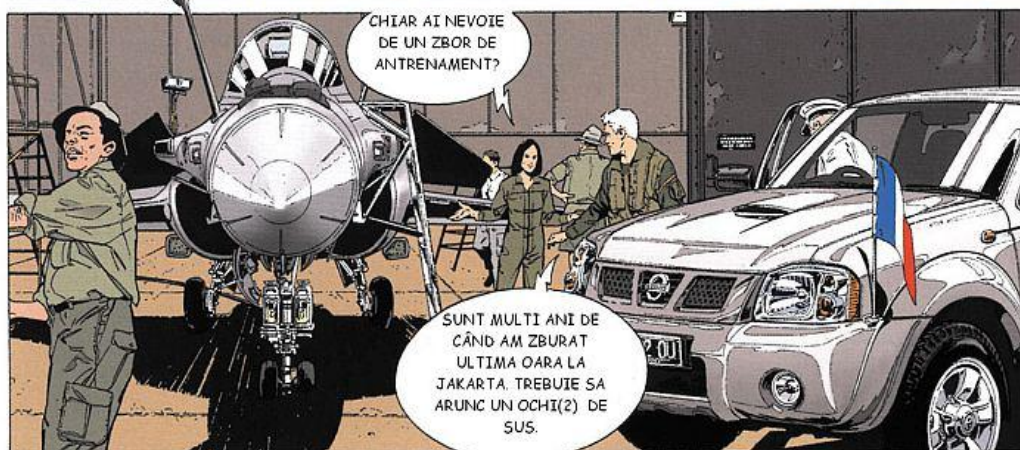
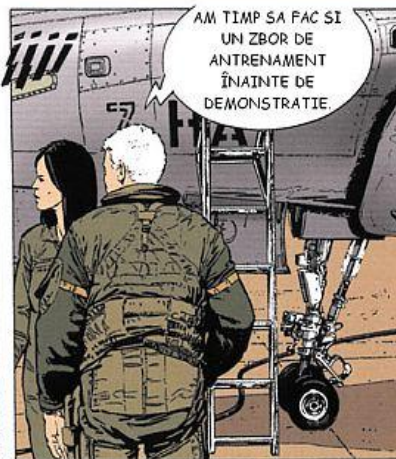
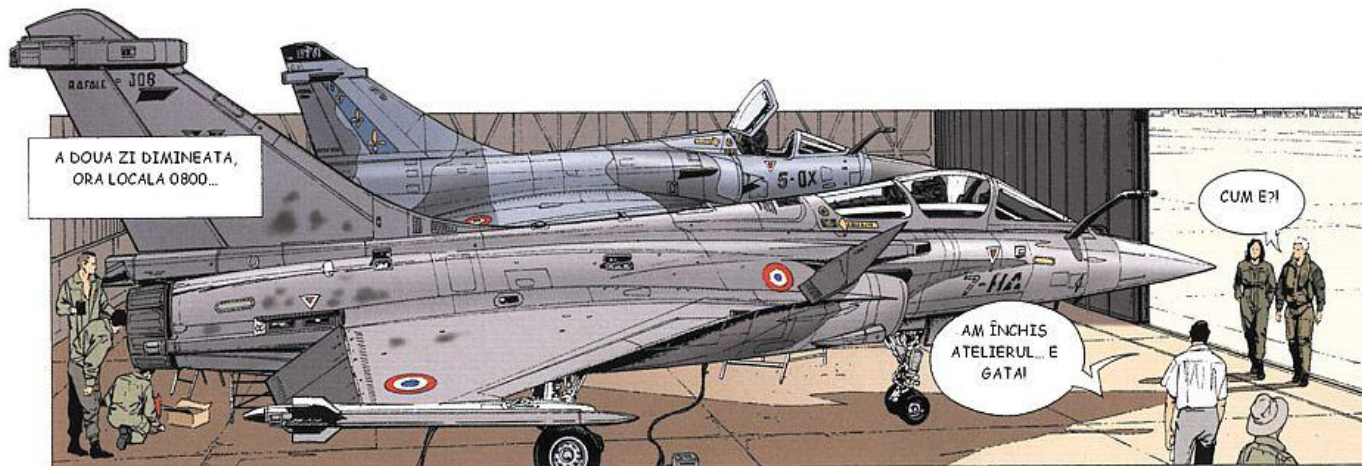

AM
REZOLVAT-O!

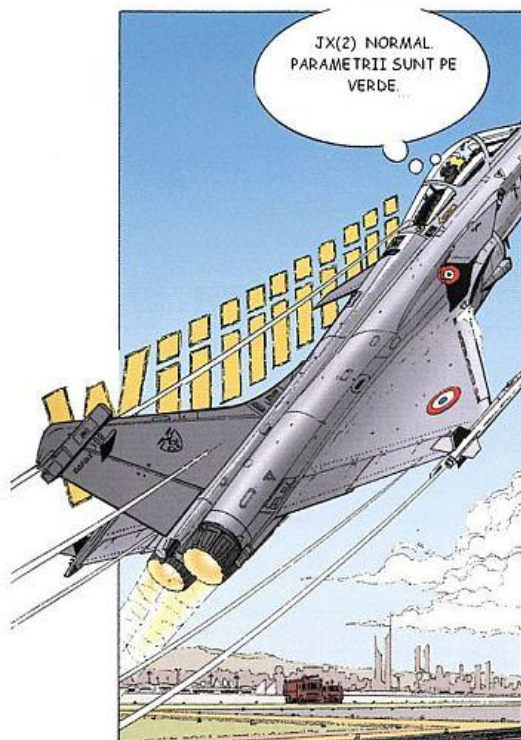
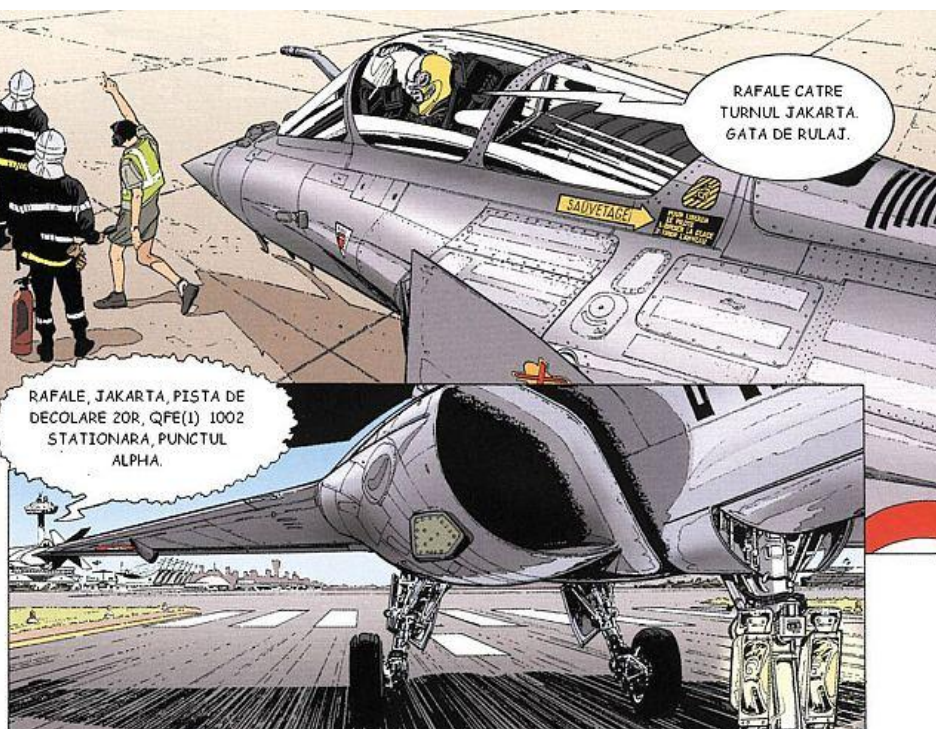
MDA, SA
SPERAMI!

SA SPERAM CA
NU VOR MAI
ÎNCERCA NIMIC
ALTCEVAI

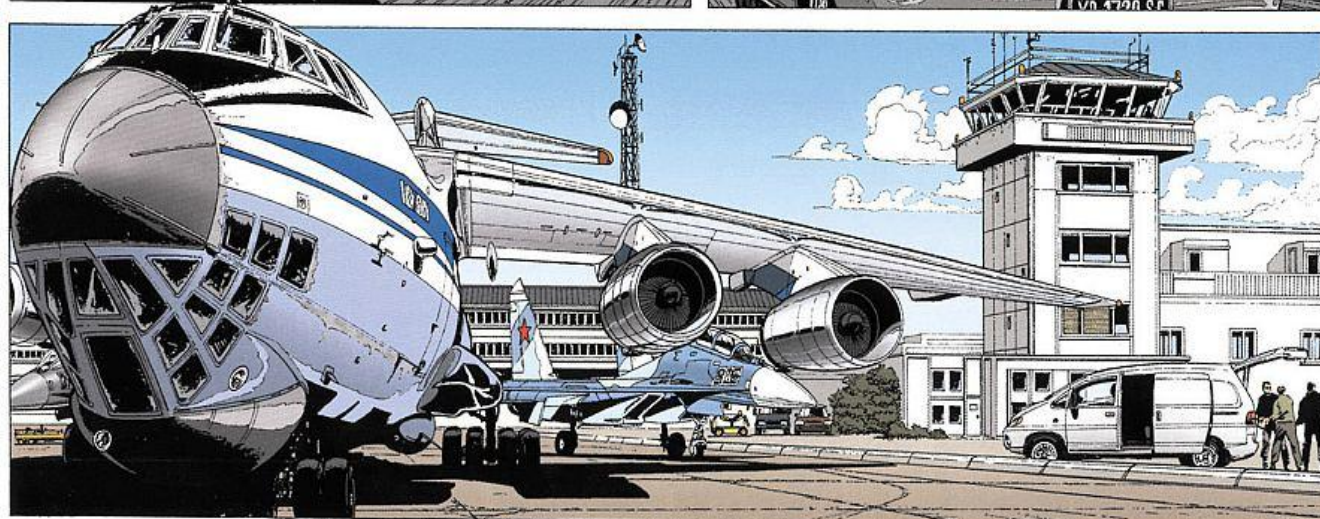
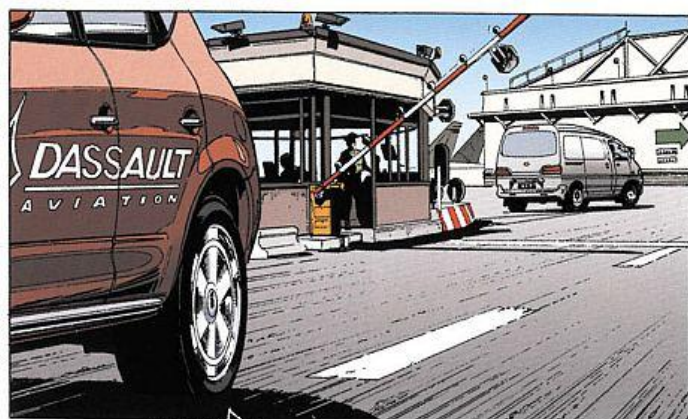
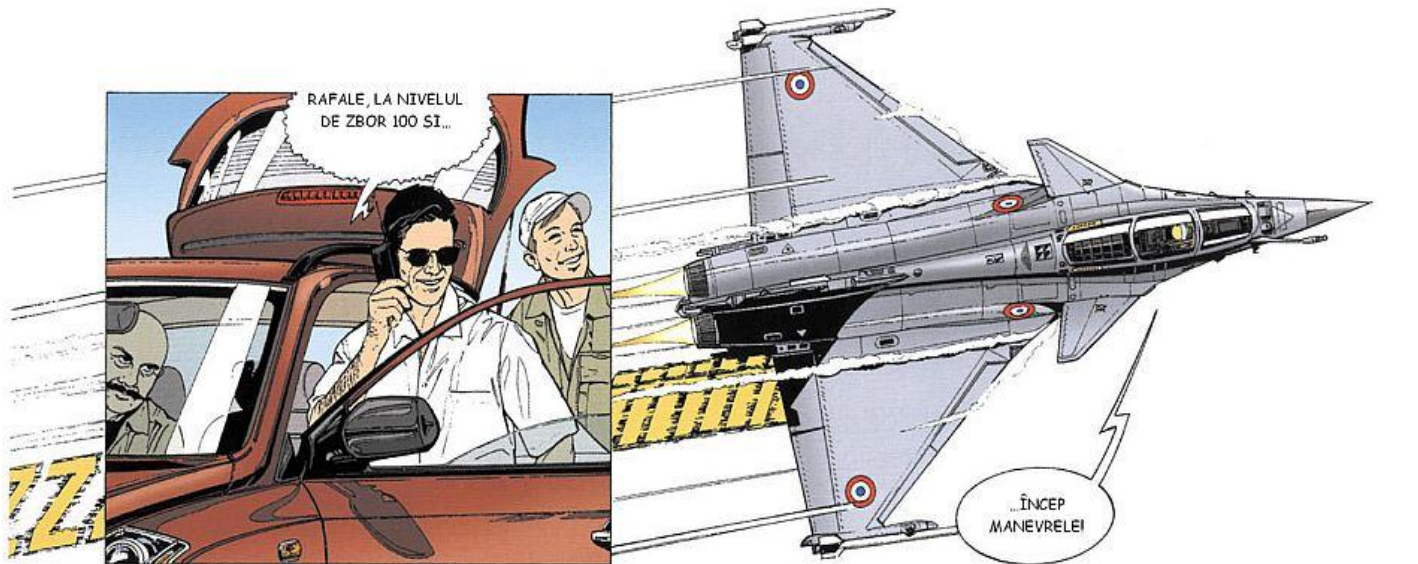
NU FI PREA SIGUR.
CRED CA TICALOSII ASTIA
AU MULTE RESURSE...

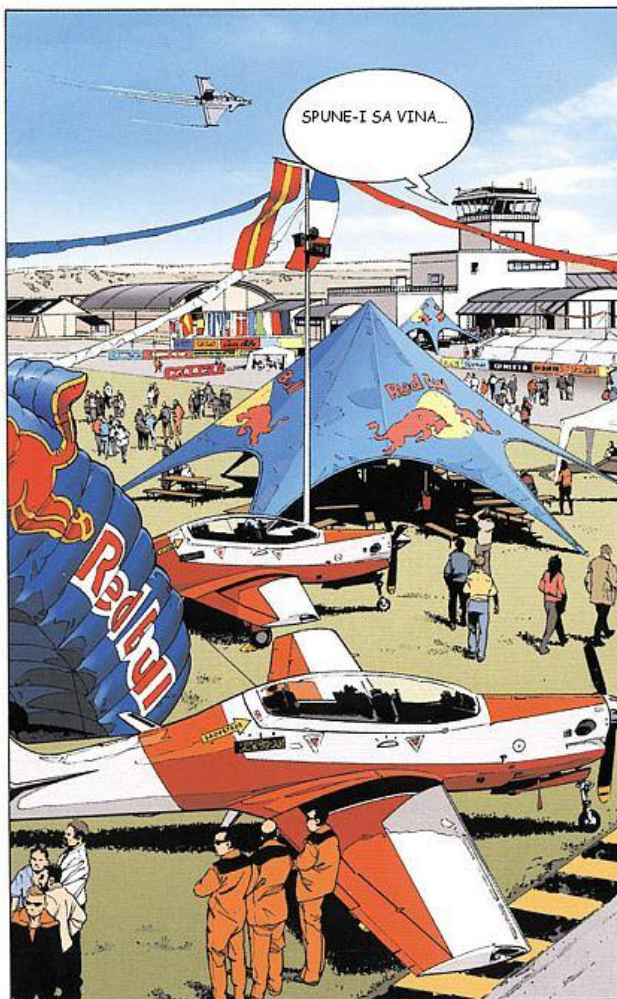

- 1) RAFALLE ESTE ECHIPAT CU DOUA MOTOARE TURBOREACTOARE M-88-2, CE DAU O TRACTIUNE DE 7,4 T CU POSTCOMBUSTIE.
- 2) TOATE ZBORURILE DE PREZENTARE TREBUIE SA FIE PRECEDATE DE O RECUNOASTERE A SPATIULUI DE EVOLUTIE VAZUT DE SUS. PILOTII TREBUIE SA CUNOASCA REPERELE DE LA SOL PENTRU MANEVRILE LOR ACROBATICE.

- 1) QFE - PRESIUNEA ATMOSFERICĂ LA NIVELUL SOLULUI. QHN - PRESIUNEA ATMOSFERICĂ LA NIVELUL MĂRII.
- 2) JX - INDICĂ BUNA FUNCȚIONARE A MOTORULUI
- 3) 10.000 FEET = 3.000 M.

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă și literatură
speculativă

<http://fanzin.clubsf.ro>

